Amicul Tinerimii

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
8 FEB 1937

pele 3303
27 OCT. 1938

Paner de argint

Un medic chirurg, înconjurat de un mare număr de studenţi, avea să opereze un bolnav atins de cancer la limbă.

— Inchipue-ţi, zise el bolnavului, că ai să pierzi facultatea de a vorbi, fără putinţa de a mai fi vindecat. Iată, îţi mai dau ocazie câteva minunte să te gândeşti şi să pronunţi ultimele cuvinte. . . . "

Timp de câteva clipe, cari părură o veşnicie din cauza neliniştei care strângea inimile celor de faţă, omul lăsă privirile în jos; apoi deodată ridică fruntea sus şi cu o voce puternică, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze importanţa cuvintelor sale, strigă: *„Lăudat să fie Isus Hristos"!*

Intreaga asistenţă fu cuprinsă de emoţie, şi mulţi nu-şi putură stăpâni lacrămile. Operaţia se făcu, şi bolnavul nu mai putu vorbi niciodată.

Exemplul este izbitor. In faţa unei astfel de situaţii, omul acesta nu simţi nicio revoltă în inima sa, nicio plângere, niciun murmur. Motivele pentru cari el avea să mulţumească lui Dumnezeu erau aşa de multe, încât, prin ultimele sale cuvinte, voi să dea mărturie de adânca sa recunoştinţă faţă de El. . . . . Câţi dintre creştinii cari se găsesc în astfel de împrejurări ar fi gata să adreseze cuvinte de laudă lui Hristos? Pentru omul născut din Duh, tezaurele bunătăţii lui Dumnezeu se întâlnesc pretutindeni, atât în suferinţă cât şi în bucurie, şi poate să strige împreună cu apostolul Pavel (Rom. 8, 28): „De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu".

***

In 1540, parlamentul din Aix promulgă un decret contra Valdenzilor. Aceştia, pentru motivul că n'au vrut să se lase de convingerile lor religioase, aveau să fie exterminaţi prin foc şi sabie. Ei se adresară regelui care mai aduse unele îndulciri decretului, poruncind preoţilor catolici să se slujească mai de grabă de convingere ca mijloc de convertire.

Trei teologi versaţi fură trimeşi în mijlocul ţăranilor Valdenzi cu scopul de a-i convinge să-şi schimbe părerile lor religioase. Dar aceşti trei teologi fură aşa de impresionaţi de puterea învăţăturii lor, întemeiată numai pe Sfintele Scripturi, şi de curăţenia vieţii lor, încât părăsiră propriile lor convingeri pentru a primi Evanghelia în forma sa dela început. Spre marea indignare a clerului, ei renunţară cu bucurie la foloasele şi serviciile lor spre a se împărtăşi de sărăcia şi suferinţele Valdenzilor.

***

Un om care vizita regulat adunările la cari vorbea predicatorul Dawson, după terminarea unei predici, se apropie de acesta şi zise:

— Imi plac foarte mult predicile Dvs, dar deplâng tot ceea ce se face aci după predică. In momentul când se înalţă rugăciunea, mă urc la galerie pentru a arunca o privire asupra asistenţei, şi ceea ce văd mă desgustă.

— Aceasta nu mă miră deloc, răspunse Dawson. Incearcă să te urci pe acoperişul casei vecinului tău, şi să cercetezi focul din vatră. . . . . Te asigur că n'ai să vezi mare lucru, dar în schimb ai să primeşti destul fum în ochi.

Tot aşa şi noi ne lăsăm orbiţi de mulţumirea de sine pentru ca să găsim la alţii scăderi de cari noi suferim mai mult.

***

In Alpii elveţieni şi austriaci, şi în Anzi, se întâlnesc din loc în loc stâlpi cu următoarea inscripţie: *Primejdie, de vă întoarceţi înapoi!* Trecătorile sunt aşa de înguste, stâncile aşa de abrupte, prăpăstiile aşa de adânci, încât călătorul care s'ar gândi să se înapoieze, ar pune în mare primejdie pe acei pe cari îi întâlneşte, şi însuşi ar risca să cadă în vreo prăpastie sau să se sdrobească de stânci. El trebue să meargă înainte, totdeauna înainte, în aceeaşi direcţie.

La fel stau lucrurile şi cu creştinul pe calea spre veşnicie. El trebue să meargă înainte, fără gând de a se mai întoarce sau să privească înapoi. Dacă şovăeşte sau merge în sens invers, nu se pierde numai el, ci poate duce la descurajare sau la cădere şi pe acei pe cari îi întâlneşte.

Oricine, dacă vrea să fie mântuit, nu trebue să se înapoieze din cale. Isus spune tuturor: „Oricine pune mâna pe plug, şi se uită înapoi, nu este destoinic pentru Impărăţia lui Dumnezeu". Luca 9, 62.

***

Pentru a răspunde la întrebările unui examen oral, studenţii unui colegiu irlandez trebuiau să meargă pe rând la catedră. Intr'o zi, veni rândul unuia care nu prea strălucea în modestie. El se îndreptă spre catedră cu un aer surâzător şi încrezut.

Văzând aceasta, profesorul examinator se hotărî în sine să sfărâme încrederea de sine a acestui student prin câteva întrebări grele. Abia dacă dădu răspuns la o întrebare din toate. El se duse la loc cu totul ruşinat, iar profesorul îi făcu această observaţie delicată:

— Dacă te-ai fi urcat pe catedră aşa cum te-ai coborît, te-ai fi coborît aşa cum te-ai urcat.

An nou fericit

Gârbov, încovoiat sub povara cea grea a răutăților noastre, cu veşmintele ferfeniță, şchiopătând, anul cel vechiu îşi trase cu anevoință picioarele şi dispăru după cortina cea grea care se numeşte uitare.

Era un copilandru sglobiu şi nespus de plăcut la înfățişare când îşi făcu apariția pe scena timpului. Nu e mult de atunci. Ne-aducem cu toții bine aminte! Era o zi senină, cu pământul îmbrăcat în haină albă, şi pomii încărcați cu promoroacă. Credea şi el, credeam şi noi, actorii, că piesa va ieşi de minune. Dar chiar dela început s'a văzut înşelat, bietul copil! Actorii aceştia sunt foarte şireți şi de rea credință în executarea rolurilor. Au făcut, e adevărat, promisiuni de îndreptare la început, dar nu trecu mult timp, şi fiecare apucă pe făgaşul bătătorit de atâtea ori în fiecare an. Gândurile de mai bine, promisiunile făcute, s'au spulberat ca păpădia la adierea unui vânt, şi nici urmă n'a mai rămas din ele. Sărman copil! Cum l-au îmbătrânit necazurile! E de nerecunoscut! Totuşi pe fața lui citeşti resemnare. Se gândeşte, poate, că va veni odată o zi a socotelii, când fiecare îşi va primi plata pentru povara pe care a adăugat-o pe spatele său trudit!

Dar n'apucă să dispară cu totul de după cortină, când, din partea opusă, o altă cortină, aceea a viitorului, prinse a se mişca. Toți cei ce se aflau pe scenă aşteptau cu nerăbdare. Ştiau că din partea aceasta trebue să vină anul cel nou, aşteptat cu atâta dor. In sfârşit, iată-l. Un copil vioiu, cu fața surăzătoare, dar timid şi neîncrezător. Infățişarea sa exprimă nevinovăție.

Când cortina a rămas cu totul înapoia lui, pe scenă se produce o mişcare şi o rumoare de neînchipuit. Actorii se învârtesc în dreapta şi în stânga, îşi strâng mâna unul altuia, şi din tot învălmăşagul acesta se disting foarte clar cuvintele:

„An nou fericit!" „Sănătate!"

Pare că acesta este începutul actului întâiu. Fiecare îşi exprimă dorința de a duce o vieață mai bună. Promisiunile sunt nenumărate. Pare că toți sunt sătui de felul cum şi-au împlinit rolurile până aci, şi vor ca de acum înainte să ia o atitudine demnă.

„An nou fericit!" Frumoasă urare! Dar la ce bun, dacă nu se realizează în viețile noastre, şi fericirea primelor zile din an este spulberată de durerile şi necazurile cari se abat potop asupra noastră? Cine poartă răspunderea acestui rău? Răspunsul nu trebue căutat aiurea. Noi suntem de vină. Şi iată de ce: Adresându-ne reciproc această urare, n'am făcut decât primul pas pe drumul cel bun, sau, ca să fim mai corecți, am avut intenția să-l facem. Cât despre rest, partea cea mai de seamă de care depinde adevărata fericire, îl lăsăm pe seama hazardului. Şi urmarea este în chip inevitabil zădărnicia acestei urări, deci nefericire.

Totul în lumea aceasta se conduce după anumite legi. Totdeauna aceleaşi cauze produc aceleaşi efecte, poate sub aspecte puțin diferențiate din cauza împrejurărilor, dar privite în linii generale, lucrurile aşa stau. Şi fericirea noastră depinde de respectarea anumitor legi, cari nu trebue să se găsească în afară de noi, ci în noi înşine. Acesta este tot secretul fericirii noastre. Această stare sufletească trebue să izvorască din inimile noastre. Inteleptul Solomon spunea: „Păzeşte-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții".

Dacă în anul cel nou în care am păşit vom curăți acest izvor al vieții noastre, şi îl vom ține într'o continuă stare de curățenie, atunci, cu siguranță, apele sale vor aduce înviorare şi bucurie atât nouă înşine cât şi celor cari ne înconjoară. O! dacă orice ființă umană şi-ar face din aceasta un ideal, adică să-şi păstreze curat acest izvor al vieții, atunci fericirea neamului omenesc ar fi ca un val ce ar inunda tot pământul! Şi cât de mult s'ar schimba soarta întregii omeniri, şi ce aspect deosebit ar lua lucrurile! Acesta este unicul drum spre fericire. Numai aşa vom putea avea cu adevărat un „AN NOU FERICIT!"

Red.

Două stări — două cauze

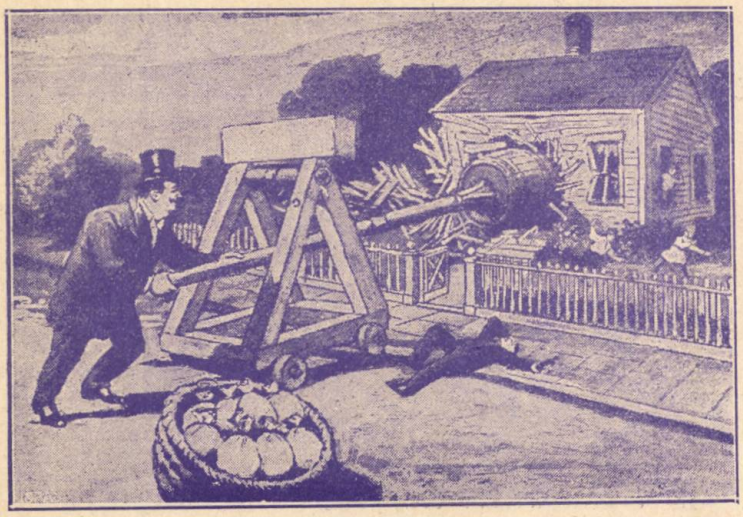

Băuturile alcoolice sunt cei mai mari duşmani ai fericirii şi păcii căminului.

Maramureşul este un ţinut sărac. Oamenii îşi câştigă foarte greu hrana, căci pământul este de munte şi recoltele sunt foarte slabe. Bărbaţii mai caută de lucru pe la păduri la tăiat de lemne. Dacă nu află de lucru prin apropiere, colindă ţara, şi ai casei au de răbdat mult până primesc câţiva bani pentru a cumpăra de-ale mâncării.

Am cunoscut acolo o familie; chiar am dormit în casa lor. Nimerisem la ei către seară şi foarte ospitalieri m'au primit să mă adăpostească în singura cameră de locuit. Cum eram foarte obosit, nu mi-a trebuit mult până să adorm. In puterea nopţii am fost trezit însă de un glas. In casă era lumină şi în jurul mesei am văzut adunată întreaga familie: tatăl, mama şi vreo trei copii. Tatăl citea dintr'o carte, iar ceilalţi ascultau. Cetitul era cam greoi. Ceea ce auzeam însă, păreau lucruri minunate. Luând mai bine seama, am înţeles că omul citea din Biblie. Tabloul acesta nu mi-a mai pierit din minte.

A doua zi vorbind cu un prieten al meu care-i cunoştea foarte bine, mi-a povestit cine fusese omul acesta în casa căruia rămăsesem peste noapte.

— Rău din copilărie! Nu apucase să înveţe nici să scrie nici să citească. Toate obiceiurile rele se prinsese de el. Beţia făcuse din el o fiară. Când mi-l reamintesc, într'adevăr îmi dau seama că figura cruntă dovedia ce fel de vieaţă dusese. Trăise tot la pădure, la tăiat de lemne şi puţinii bani pe cari îi câştiga erau sortiţi băuturilor îmbătătoare. Nu ştiu cum se făcuse că o femeie primise să fie soţia lui. Ce chin şi ce zile amărîte trăia cu el! Când venea în sat, mai întâi se oprea la cârciumă. Bea băuturile cele mai tari şi apoi urlând ca o fiară, cu revolverul în mână, şi cu cuţitul la brâu pornea prin sat. Toţi cei cari îl auzeau, se ascundeau pe unde puteau, ca din faţa unei sălbătăciuni turbate. Biata soţia trimetea copiii pe la vecini, iar ea se ascundea tremurând de groază. Câte bătăi, câte înjurături, câte maltratări îndurase dela el! Omul intra în casă, începea să trântească, să strige, până când, istovit, cădea în nesimţire.

Omul acesta a ajuns odată în legătură cu un credincios care avea Biblia şi care îşi lua timp să citească din ea în fiecare zi. O clipă de luciditate l-a făcut să se mire de omul acesta cu Biblia, atât de liniştit în purtarea lui. „Ce citeşti tu acolo?" întrebă el cam îndurerat la gândul că nu este în stare să citească. Şi atunci, pentru întâia dată în vieaţa lui, a stat liniştit, acolo unde lucra, în pădure, şi cuvintele lucrătoare ale Domnului Isus Hristos au străbătut în mintea lui cea atât de întunecată. Cuvintele Aceluia care liberase pe atâţia demonizaţi erau lucrătoare. Parcă nişte solzi au căzut de pe ochii lui, şi el a văzut. A văzut în ce stare se află. Un rău şi un ticălos. Nu numai el suferea din pricina răutăţii acesteia, dar şi soţia care era alături de el şi copilaşii lui, sărmanii! „Veniţi la Mine, toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi veţi afla odihnă pentru sufletele voastre", era chemarea Domnului Hristos.

„Odihnă pentru sufletul meu! Odihnă pentru soţia mea! Odihnă pentru copilaşii mei! . . . . . Şi eu le-am dat numai suferinţă!"

Simţia că acest Cuvânt din Biblie, îi face bine. A ascultat tot mai mult ceea ce i se citea din ea, şi de ce asculta, se lumina tot mai mult, până când lucrurile rele cari odată îi erau o plăcere, au ajuns să-i fie o povară de nesuferit. A început să se roage lui Dumnezeu şi cu ajutorul Lui să se schimbe dela o zi la alta. Când a mers înapoi în sat, călca altfel. La cârciumă nu s'a mai oprit. Glasul lui fioros nu se mai auzia pe uliţă şi oamenii cari îl întâlneau aveau din partea lui un salut creştinesc. Soţia a rămas îmmărmurită când s'a pomenit cu el liniştit în casă. A urmat o povestire minunată şi în casa aceea, odată cu încrederea

(Urmare la pag. 14)

PUTEREA RUGACIUNII

De trei zile un viscol puternic bate cu furie de nedescris asupra întregei regiuni, purtând de colo până colo zăpada şi îngrămădind-o în troiene mari prin locurile mai dosnice. Căsuţa mică dela marginea satului era aproape îngropată în nămeţi.

Inlăuntru era cald şi plăcut. Mama sta liniştită împreună cu cei trei copilaşi şi le mai spunea din când în când câte ceva. Ionel era de doisprezece ani Rut de trei ani şi Puiu împlinise zece ani. Tatăl era misionar al Evangheliei, şi, pentrucă trebuia să meargă în multe locuri, stătea numai foarte puţin timp pe acasă. Inainte de a începe viscolul, cei de acasă primise vestea din partea lui că s'a îmbolnăvit şi nu poate să se reîntoarcă decât peste câteva săptămâni.

Această familie îşi închinase pe deplin vieaţa în slujba Evangheliei şi a semenilor lor şi abia cu câteva luni mai înainte de această zi, ei părăsise casa şi pe prietenii lor şi venise aci ca să ia asupră-le lucrarea aceasta. Inceputul era greu şi cu micul lor salariu abia dacă puteau face faţă trebuinţelor.

Şi copiii se simţise foarte întristaţi când au trebuit să părăsească vechiul lor cămin, şcoala şi pe prietenii lor. Totuşi această întristare le-a trecut repede, pentrucă mama întrebuinţa o metodă foarte interesantă când îi învăţa lecţiile.

Tocmai terminase lecţiile pentru ziua aceea când de pe buzele mamei se desprinseră aceste cuvinte pline de îngrijorare:

— Iubiţii mei, nu mai avem nici pâine şi nici făină.

— O, mamă, să ne rugăm, strigă Ionel. Eu sunt sigur că Dumnezeu ne va trimete mâncare, numai să-I cerem.

— Ai dreptate, scumpul meu fiu. Dumnezeu ne-a făcut totdeauna mult bine.

— Mămico, El zice în Biblie că ştie şi când cade o vrabie. Eu ştiu că El ne va trimete ajutor, zise Puiu.

— Sunt fericită că voi iubiţi pe Dumnezeu şi vă încredeţi în El, şi ştiu că nu ne va lăsa nici acum, fu răspunsul mamei.

Ei îngenunchiară alături de scaun numaidecât şi fiecare înălţă câte o rugă fierbinte către Tatăl ceresc. Chiar şi Rut îngână în accentul său copilăresc:

„Isuse, te log tlimete-ne ţeva să mâncăm".

Când se ridicară de pe ge-

nunchi, feţele lor străluceau de fericire, şi, cu toate că era cu neputinţă, judecând omeneşte, să vină ajutor de undeva, ei aveau toată încrederea că aceasta avea să se întâmple înainte de a flămânzi.

Faptul înserării îşi aruncă umbrele sale şi asupra căsuţei singuratece dela marginea satului şi înlăuntru începu să se facă întunerec. Rut se apropie de mama sa şi încolăci braţele micuţe în jurul gâtului ei, zicând cu duioşie:

— Mămico, te log spune o poveste.

— Care, scumpa mea? o întrebă mama.

— O, aia cu Daniel în gloapa cu lei.

Se strânseră cu toţii în jurul mamei lor ca să asculte, pentru nu ştiu a câta oară, această poveste, şi era gata să înceapă. Dar deodată se opri, ascultă o clipă şi zise:

— Ionel, ce să fie oare? Imi pare că aud un tropot de cal!

In vecinătate se aflau nişte oameni neprietenoşi, cari priveau cu ochi duşmănoşi prezenţa acestei familii în locul acela. Nu cumva au de gând să le turbure liniştea?

Sgomotul se auzea din ce în ce mai desluşit şi tot mai aproape. Se auzea bine galopul calului.

O! Dar călătorul s'a oprit chiar la uşă.

Toc! toc! toc!, se auzi cineva ciocănind.

Mama puse mâna pe clanţă şi crăpă puţin uşa. Prin deschizătură se putea vedea destul de bine. Inaintea ei sta un om plin de zăpadă.

— Scuzaţi-mă, doamnă, zise el. Vin de departe şi mai am încă o bună bucată de drum de mers. Am doi saci pe calul meu — unul cu făină şi altul cu cartofi. Dar pentrucă este prea obosit, nu pot să-i duc mai departe. Cred că ţi-ar face trebuinţă. Pot să-i aduc?

Inima mamei prinse a bate de emoţie când îşi dădu seama că acesta este cu siguranţă răspunsul la rugăciunile lor. Ea spuse călătorului în mod sincer că erau lipsiţi de hrană şi că toate erau bine venite pentru un timp ca acesta.

Fără să stea pe gânduri, el luă de pe cal cei doi saci, apoi, fără să mai zică vreun cuvânt, încălecă pe cal şi porni la drum.

Mama şi copilaşii nu ştiau de

(Urmare la pag. 15)

Iubire — Curtenie — Căsătorie

Eu sunt de părere ca tinerii şi părinţii, sau alţi prieteni interesaţi, să vorbească întreolaltă despre idealurile vârstei desăvârşite de bărbaţi şi femei, şi să privească de aproape familiarizarea tineretului cu idealurile formate în felul acesta. Intr'o zi lucram afară cu un tânăr cam de optsprezece ani pe care îl cunoşteam foarte bine — şi tot aşa de bine aş putea spune că îl chema Ioan.

— Ia ascultă, Ioane, i-am zis eu. Te-ai gândit tu cam ce fel ai vrea să fie fata care ţi-ar place să-ţi fie soţie? E adevărat, tu nu vrei să te căsătoreşti decât peste câţiva ani, dar trebue să te gândeşti la fata pe care doreşti s'o iei, ca nu cumva atunci când va veni timpul, să te ia aşa prin surprindere într'un chip neplăcut.

— Sigur că m'am gândit, zise Ioan. Ba încă m'am gândit mult. Să-ţi spun un lucru: Mie îmi place o fată veselă. Eu nu pot să sufăr o faţă solemnă şi posomorîtă.

— Prea bine, răspunsei eu mieros, deşi cu unele rezerve în mintea mea când îmi adusei aminte de unele tipuri de „fete vesele", cari locuiau în vecinătatea noastră. Foarte bine! Tu ai dreptate. O înfăţişare plăcută şi fericită constitue o bună parte în întemeierea unui adevărat cămin. Ei, şi după aceea?

— De .... ce să-ţi spun?, zise Ioan. Ştii .... ea trebue să cunoască şi ceva muzică, să aibă un adevărat simţ muzical. Aşa, dacă mergem vreodată undeva, cred că ar trebui să fie o bună pianistă şi să aibă şi o voce frumoasă.

— Şi eu cred, îmi dădui eu părerea, mai ales aducându-mi aminte că Ioan urma un curs de muzică ce tindea să-l înalţe mai pre sus de jazz şi cântecele flecare. Tu doreşti o fată care să preţuiască acelaş fel de muzică ce îţi place ţie. Ce alte ţinte mai ai în vieaţă? Ce educaţie ai vrea să aibă soţia ta?

— Da, d-ta ştii că eu vreau să mă fac medic, zise Ioan. Cred că fetei mele ar trebui să-i placă astfel de lucruri, nu? — să fie doctoriţă sau cel puţin soră de caritate. Ce zici despre asta?

— Acesta ar fi un lucru minunat! răspunsei eu. O soră de caritate ar fi un bun ajutor pentru un doctor, care de obiceiu nu prea cunoaşte multe despre felul cum să îngrijească de bolnavi. Cu toate acestea te-aş sfătui, dacă poţi s'o faci, să urmezi un curs de îngrijitori de bolnavi înainte de a te înscrie la medicină. Dar, o fată care se gândeşte să se consacre ramurii medicale nu este nicidecum potrivită ca să fie soţia ta. Să auzim mai departe.

— Da. Mie îmi place o fată care ştie să se îmbrace cu gust, continuă tânărul nostru. Bine 'nţeles, nu înzorzonată, dar, ştii .... una care ştie cum să-şi pună o haină pe ea. Şi dacă e vorba despre asta, adăugă el cu pasiune, chiar dacă ar fi să dau toţi banii, n'aş mai sta pe gânduri.

— Da, şi eu tot cam aşa socotesc, mă grăbii eu să adaug. Dar, dacă aş fi ca tine, eu aş căuta o fată care să ştie nu numai cum să îmbrace, dar şi cum să-şi facă hainele. Vezi tu, în zilele astea nu orice fată învaţă croitoria, şi nici nu doreşte să fie învăţată. Trebue să te uiţi şi la asta, dacă ştii cum.

— Da, şi eu sunt de aceeaşi părere, răspunse tânărul înfumu-

Destăinuindu-şi secretele.

O inimă bună este mai de preţ decât o limbă de aur

rat. Asta e uşor. Prea uşor încă, pentru un băiat deştept ca mine, să cunosc aceasta fără să las impresia că mă afund în cine ştie ce secrete de stat. Chiar cunosc acum două fete cari îşi fac îmbrăcămintea singure — una dintre ele este destul de iscusită, cealaltă e pe cale să devină.

— Şi dacă ai ajuns până aci, îi sugerai eu, ar trebui, prin puterile tale secrete, să afli dacă ele sunt bune bucătărese sau nu. Ştii tu că un doctor mai ales dacă este bine cunoscut, are foarte mult de lucru, şi când vine acasă după patruzeci şi opt de ore de muncă încordată, doarme puţin, şi apoi cere să mănânce. Şi poate că pâinea este necoaptă, cartofii nepregătiţi cum trebue, untul pe jumătate pregătit şi prăjiturile... cocă!

— O, da, de sigur, ea ar trebui să fie o bună bucătăreasă. Asta este o chestiune de care nici nu mai încape îndoială. Ea trebue să ştie să gătească bine.

— Deschide bine ochii, Ioane, îl sfătuii eu. Bucătăresele bune nu cresc în tufişurile depe marginea drumului. Şi după ce te-ai convins de toate astea, termin eu conversaţia, cercetând să vezi dacă fetele au ajuns la idealul vârstei de femeie, trebue să-ţi aduci aminte că şi tu ai de făcut o mare lucrare pentru tine, ca să ajungi un bărbat care să te poţi potrivi cu fata pe care doreşti s'o iei de soţie. Poate că şi ea va fi tot aşa de pretenţioasă ca şi tine.

Şi, fiica mea, cred că eşti. Nu orice tânăr poate să fie un adevărat bărbat, nu oricine poate să capete puterea de hărnicie, de câştig, de bună chivernisire, stăpânire de sine, onestitate, sinceritate şi statornicie, pe lângă puterea de a iubi din toată inima.

Vârsta potrivită pentru curtenie

Atunci, când este vârsta potrivită pentru curtenie? Tinerii pot să se căsătorească numai când au ajuns la treapta de maturitate fizică, mintală şi spirituală care îi pregăteşte să aleagă în chip înţelepţesc soţul sau soţia şi să devină taţi şi mame. Din punct de vedere fizic, vârsta aceasta este, în medie, douăzeci şi cinci de ani. Indivizii diferă în privinţa aceasta. Unii pot să devină maturi înainte de douăzeci de ani; alţii nu pot deveni astfel până la vârsta de treizeci de ani. In chip obişnuit maturitatea de gândire ţine pas cu maturitatea fizică, cu toate că minţile cele mai bune, după ce au ajuns la adevărata maturitate, merg mai departe desvoltându-se prin cultură şi lucru practic.

Pe gânduri!
Acum este ceasul hotărîtor când tânărul are nevoie de ajutorul unui sfătuitor.

O fază a desvoltării mintale este evoluţia gusturilor şi coacerea judecăţii. Când o tânără pereche se căsătoreşte înainte de douăzeci de ani, este numai o întâmplare dacă, în vieaţa lor de mai târziu, se mai plac unul altuia. Mari şi repezi schimbări au loc în gusturi şi concepţii între vârsta de şasesprezece şi douăzeci de ani, şi optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani. Tânărul şi tânăra au datoria faţă de ei înşişi, faţă de copiii pe cari-i vor avea şi faţă de societate, să aştepte, înainte de a lua vreo hotărîre pentru vieaţă, până când gusturile şi judecata lor au ajuns la maturitate. Pentru motivul acesta căsătoria nu trebue să se încheie înainte de douăzeci şi trei — douăzeci şi cinci de ani.

Şi deoarece perioada de logodire trebue să fie comparativ scurtă, curtenia trebue să înceapă uneori după vârsta de douăzeci de ani.

Şi cu toate astea, numai vârsta singură nu poate să determine pregătirea pentru curtenie şi căsătorie. Trebue să se ţină seama şi de educaţie şi starea materială. Tânărul şi tânăra ar trebui, înainte de căsătorie, să termine acea parte din educaţia lor care depinde de şcoală. Motivul pentru aceasta este destul de învederat. Şcoala ia timpul, energia şi banii elevului; la fel şi căsătoria. Căsătoria nu aduce după sine numai bucurie, ci şi griji şi sarcini, financiare şi personale. Atunci individul nu mai are răspundere numai pentru sine, ci este legat prin obligaţiuni de cel cu care se căsătoreşte, nu numai în timp de prosperitate, ci şi în timp de boală şi greutăţi. După căsătorie, cineva îşi regulează vieaţa, nu potrivit cererilor şi nevoilor unei singure persoane, ci a două sau mai multe, deoarece se aşteaptă să fie şi copii. Orice încercare din partea tinerelor persoane căsătorite, de a înlătura prin mijloace artificiale, scopul legitim al căsătoriei şi sarcinilor ce urmează, aduce după sine în chip neîndoios atât primejdie corporală cât şi morală. Cei cari se căsătoresc trebue să facă aceasta cu sincera şi fericita aşteptare de a deveni părinţi.

Spalding

Elevii unui colegiu american în grevă. Ei vor să li se împuţineze orele de studiu şi să li se lase mai mult timp pentru sport.

Cum clădeşti?

O veche legendă spune că odată un Chip strălucitor se arătă la doi tineri şi le spuse că pe o anumită colină frumoasă, de unde se întinde o priveliştе încântătoare, fiecare din ei trebue să clădească o lucuinţă pentru El. Mai departe le dădu instrucţiuni că trebue să clădească numai cu materialul pe care personal li-l va pune la îndemână. Ei aveau să clădească după un anumit plan pe care El îl pregătise până în cele mai mici amănunte şi după care le-a şi dat cópii.

In ziua hotărîtă, fiecare s'a îndreptat spre colina aceea, şi odată sosiţi, şi-au ales un loc unde să înceapă clădirea. Şi unul şi altul erau foarte încântaţi de planul acesta şi aşteptau cu nerăbdare să vină materialul de construcţie. Deodată, fără să ştie cum sau de unde, fiecare primi câte un bloc de piatră transparentă şi foarte frumoasă. Unul din ei se şi apucă să lucreze cu asiduitate să vadă unde este locul acestui bloc, potrivit planului pe care îl primise. In timp ce el studia cu răbdare planul, celălalt zise:

„Ce? Adică asta e tot ce primesc pentru ziua de azi? Ce să mai mă încurc eu să lucrez numai cu această piatră ciudată! O să aştept până ce vine mai mult material, şi între timp eu pot să fac altceva, decât să stau aci toată ziua". Tovarăşul său cercetă planul până la apusul soarelui, şi în cele din urmă descoperi că acel ciudat bloc de piatră trebuia să fie chiar piatra unghiulară a clădirei sale. El era foarte fericit, şi o aşeză cu mare grijă la locul său chiar în momentul când ultimele raze ale soarelui se stingeau pe după dealuri şi amurgul îşi întindea umbrele sale cenuşii pe sub costişe.

In fiece zi fiecare clăditor primea o cantitate mică de material, fiecare în aceeaşi măsură, deşi întru câtva deosebit ca formă. Unul făcu costatarea că prin cercetarea atentă a planului, la încheierea zilei tot ce primise pentru clădire era aşezat la locul său, şi vedea ridicându-se încetul cu încetul un frumos castel care-l făcea să tresalte de bucurie. Dimineaţa următoare era aşteptată cu nerăbdare spre a începe lucrul abia părăsit în seara precedentă.

Dar celălalt tânăr aşteptă multe zile, şi după aceea, începând să studieze planul său spre a se apuca de clădire, constată, spre desnădejdea sa, că unele pietre

se sfărâmase iar altele se pierduse, aşa că de abia fu în stare să clădească o colibă sărăcăcioasă, urîtă, care nu-i aduse nicio mulţumire. El se plângea de asprimea Omului strălucitor, de procedeul său nepotrivit de a pune la îndemână materialul de construcţie, şi de părtinirea Sa faţă de celălalt tânăr, care, îşi închipuia el, primea material mai mult şi mai bun. Dar, de fapt, fiecare primea aceeaşi măsură în fiecare zi.

La sfârşitul timpului hotărît Omul strălucitor, veni să inspecteze lucrarea clăditorilor. Ei fusese tineri la început, dar acum îmbătrânise, deoarece clădirea a durat ani de zile. Lucrarea unuia dintre ei I-a plăcut foarte mult. „Tu ai făcut bine", zise El. „Ai clădit casa aceasta pentru Mine, dar am să te rog ca să locueşti şi tu cu Mine aci. Intr'o clipă vrednicul clăditor fu schimbat dintr'un bătrân trudit cum ajunsese, în tânăr cum fusese atunci când începuse lucrarea sa, şi cu o bucurie negrăită locui pentru totdeauna cu Omul strălucitor. Dar celuilalt îi zise: „Tu ai clădit rău. Tu nu poţi să locueşti aci. Du-te în valea acea întunecoasă, dincolo de munţi". Cu o durere ce nu se poate spune, bătrânul încovoiat sub povara anilor dispăru pentru totdeauna, iar un foc mistui clădirea sa până când nici urmă nu mai rămase din ea.

Dacă aţi cetit cu atenţie această povestire, învăţătura este clară şi nu mai e nevoie de nicio explicare.

Timpul este un bun pe care îl risipim sau îl folosim. Cea mai mare parte din el o folosim cu toţii relativ bine. Dormim aproape opt ore din cele douăzeci şi patru. Lucrăm aproximativ nouă ore pen-

Niciodată nu ţi se va sdrobi spatele sub poverile altora

Biblioteca Universității Iași

tru ca să avem cu ce ne întreţine. Pentru prânzit avem poate nevoie de două ore, iar timpul pentru curăţenia personală şi îmbrăcare s'ar putea socoti în total la 30 de minute. Acum, dacă socoteala ar fi aşa de simplă ca aci, distribuţia celorlalte patru ore şi jumătate ar fi foarte uşoară. Dar faptul este că cea mai mare parte dintre noi nu avem la îndemână un timp de patru ore şi jumătate în continuu pe care putem să-l numim dreptul nostru. Ce se alege atunci din socoteala noastră? Noi avem timp, dar el este fărâmiţat în fracţiuni aşa de mici, încât credem că nu merită să le folosim. Ca şi tânărul din poveste, aşteptăm până când vom avea mai mult timp ca să începem să clădim.

Aşa dar, primul nostru îndemn ar fi ca să controlăm cu atenţie programul nostru zilnic ca să vedem de unde am putea câştiga timp pe care, printr'o bună plănuire, să-l putem folosi. Făcând aceasta, mulţi vor rămâne uimiţi când vor descoperi câte ore se pierd în fiecare zi. Aşteptăm autobusul, tramvaiul sau trenul. Aşteptăm la coarnele plugului, la arat până se mai odihnesc boii. Mai aşteptăm pe cineva care nu este punctual. Pierdem puţin timp aci, pierdem colo, pierdem dincolo. Noi tragem prea puţine foloase dn timpul nostru liber pentrucă îl avem fărâmiţat. Cu siguranţă că tot la lucrul acesta se gândea şi Franklin când zicea: „Iţi iubeşti vieaţa? Atunci nu lăsa nefolosite clipele libere, căci din astfel de nimicuri se compune vieaţa".

Arthur Brisbane scria: „Singurul bun pe care îl avem cu toţii la îndemână este timpul. Succesul nostru depinde de felul cum folosim clipele răsleţe. Fiecare din noi are de făcut o lucrare în fiecare zi în chip regulat, mai mult sau mai puţin mecanic. Dar atunci cum rămâne cu progresul şi cu folosirea clipelor răsleţe? Ştiţi voi că oamenii cari au avut cel mai mare succes în vieaţa aceasta au fost cei cari au folosit în chip înţelepţesc aceste clipe răsleţe?"

Apoi Brisbane citează ca exemplu pe Edison, cel mai mare inventator al Americii, şi apoi pe bătrânul Benjamin Franklin, care a fost pe rând tipograf, om de stat, inventator, ale cărui cuvinte le-am citat deja mai sus.

Sunt unele lucruri pentru cari întrebuinţăm timpul nostru fără niciun folos. Nu mă pot abţine să nu amintesc de unele lucruri pe cari oamenii le fac spre „a omorî timpul" (şi câtă dreptate au când spun astfel!) Iată de pildă o gazetă. Niciuna nu se ocupă să trateze istoria curentă, ci cu toţii ştim foarte bine că multe lucruri înserate în paginele lor nu sunt altceva decât murdărie curentă. Cât despre programele de radio — e adevărat că se pot învăţa multe lucruri bune ascultându-le, dar nu este mai puţin adevărat că multe din cele cari vin pe calea aerului nu ne aduc decât pierdere de vreme, şi otravă sufletească. Apoi vin la rând cărţile şi revistele pornografice. Cât de multe, foarte multe ore au fost mai rău decât risipite cu poveşti cari distrug simţul nostru mintal pentru lectura serioasă! Acest simţ, dacă nu e distrus, este un mijloc de probă al literaturii ce cade înaintea

ochilor noştri, el făcând deosebirea. Dacă voi nu prea aveţi plăcere să cetiţi cărţi bune, cum ar fi de pildă biografii, istorie, poeţii clasici, Biblia sau alte cărţi folositoare, atunci cărţile pe cari le cetiţi cu plăcere trebue să fie rele, cu totul rele, pentrucă nimic nu poate fi şi bun şi rău în acelaşi timp.

Mă grăbesc să asigur pe aceia dintre voi cari s'ar întreba ce ar mai rămâne de făcut după toate acestea, spunându-le că sunt multe lucruri interesante, recreative şi folositoare.

Este adevărat că munca continuă şi încordată fără pic de destindere nu este ceva bun pentru nimeni, fie acela tânăr sau bătrân. Noi avem nevoie de recreaţii interesante, dar să nu uităm că interesele noastre sunt în mare măsură calităţi desvoltate! Nu te pripi cu părerea că nu ai avea niciun interes în lucrurile cele bune doar pentru simplul motiv că nu poţi vedea din primul moment lucruri cari să se şi pară interesante. Multe din gusturile noastre sunt dobândite şi pot, printr'o pricepută sforţare, să fie schimbate. Când cineva spune: „Nu mă interesează", de fapt vrea să spună: „Nu-mi bat capul să mă interesez". Tânărul înţelept care vrea să clădească o vieaţă de succes ar fi bine să caute a înţelege a cultiva acele interese cari nu numai îi produc clipe de bucurie, dar cari sunt de folos atât lui cât şi altora. Acei cari folosesc înţelepţeşte timpul lor sunt totdeauna oameni fericiţi.

Dumnezeu doreşte ca noi să fim fericiţi. Natura omenească nu poate să suporte o continuă stare de nefericire. Dar nu cumva, în căutarea fericirii, să dăm fuga la mijloacele ce se obişnuesc în vremurile acestea, cum ar fi dansul, cinematograful, şi alte plăceri asemănătoare, cari pot aduce o bucurie temporară, dar lasă celui ce le încearcă o vieaţă slăbită şi un suflet distrus.

Fericirea adevărată se poate găsi prin pasionarea după lucruri serioase, cari ne lărgesc sfera de cugetare şi ne înnobilează mintea. Cercetaţi-vă totdeauna şi vedeţi care este înclinaţia voastră, de cari lucruri aveţi mai mare plăcere şi devotaţi-vă cu toată fiinţa voastră studiului şi activităţii în direcţia aceea. Nu lăsaţi să treacă nicio clipă nefolosită. Marele poet german, Goethe, ne dă un sfat foarte folositor în privinţa aceasta: „Nu lăsaţi să treacă nicio singură zi fără să învăţaţi ceva folositor pentru vieaţa voastră". Faceţi-vă educaţia cugetări voastre. Nu lăsaţi mintea să vagabondeze pe terenuri nepermise.

Făcând astfel, când va veni Omul cel strălucitor la castelul pe care l-aţi clădit răbdători zi cu zi, cu siguranţă că vă va invita să locuiţi împreună cu El, să cinaţi cu El şi să primiţi veşnic binecuvântări alături de El.

G. H. J.

Cetiţi şi răspândiţi „Amicul Tinerimii"

IUBIRE

Parcă până în anul acesta nu se simţise în Spieni o iarnă aşa de cumplită ca cea de acum. Viforniţa şi gerul îşi dădeau rând pe rând loc, speriind până şi cele mai mici vietăţi de pe lângă casa omului.

De o săptămână de când ţine vremea aceasta, oamenii aproape că nu mai ieşise de prin case, decât doar să mai dea o leacă laoparte omătul ce ameninţa să înghită casa, să mai dea ceva mâncare la vite, sau să dea o fugă până la băcănia satului spre a mai cumpăra câte ceva de ale mâncării.

Din pricina acestei vremi se hotărîse ca şcoala să-şi înceapă cursurile la o oră ceva mai târzie dimineaţa, pentru ca să fie lumină deplină atunci când aveau să plece copiii la şcoală, căci vezi, la această şcoală mai veneau o mulţime de copii şi din cătunele învecinate, şi unii mai aveau de trecut vreo pădurice, alţii vreun deal, şi nu voiau părinţii să-şi lase copiii să plece pe întunerec, atât la ducere cât şi la întoarcere dela şcoală.

Dintr'unul din aceste cătune cu oameni harnici şi copii doritori de învăţătură, urma la şcoala din Spieni şi o fetiţă, Ruxandra pe nume, care se lupta din greu în fiecare zi cu troenele de zăpadă până să treacă dealul ce despărţea cătunul ei de satul cu şcoala. Dar cu toată vremea rea ce se abătuse asupra acestor locuri, Ruxandra nu lipsea nicio singură dată dela şcoală. Era în clasa II-a şi învăţătoarea o iubea mult, din pricină că era foarte ascultătoare şi silitoare la carte. Venea exact la timpul de începere al clasei, şi la plecare nu mai zăbovea nicio clipă, ştiind că are o bună bucată de drum de mers şi că de grabă se întunecă. Părinţii ştiau ora exactă când fetiţa lor trebuia să sosească, şi mama Dochia avea grijă să-i pregătească un ceaiu cald şi focul în vatră să ardă bine, ca odorul ei să se încălzească atunci când avea să sosească răzbită de frig.

Dar iată că într'o zi, mai năpraznică decât oricare alta din pricina vijeliei, Ruxandra nu veni la timp ca de obiceiu. O mai aşteptară un ceas, încă o jumătate. Dar fiece clipă în plus mărea şi mai mult neliniştea măicuţei Dochia. Tatăl era şi el cuprins de fel de fel de gânduri, dar şi le păstra pentru sine, nevrând să mai amărască mai mult sufletul bietei femei. Se gândea omul la râpa pe unde ducea şoseaua, la lupii din pădurea apropiată, la troienele mari de zăpadă, şi la câte şi mai câte lucruri. Nu vroise s'o lase să plece de dimineaţă, dar fetiţa stăruise prea mult. In sfârşit se hotărî să plece în întâmpinarea ei. Işi îmbrăcă cojocul, luă o lopată şi o lanternă, mai chemă câţiva vecini, şi porni.

Crivăţul le biciuia cu străşnicie feţele, dar nimic nu-i putea opri din drumul lor. Inaintau încet. Şoseaua era tot una de zăpadă. Şanţurile nu se mai cunoşteau. Dar iată.... în depărtare văd o luminiţă ce se mişca şi aud un strigăt de ajutor. Zoriră pasul. Luminiţa se zărea tot mai bine. Când ajunseră destul de aproape, putură distinge un om care ducea ceva în braţele sale. Omul acela, văzând lumina lanternei lui Neacşu, căci acesta era numele tatălui Ruxandrei, mai strigă odată. După aceea luminiţa dispăru, şi nu se mai auzi nimic. Neacşu împreună cu ceilalţi oameni porniră în fuga în partea aceea, şi găsiră pe bietul om căzut lângă marginea prăpăstiei, ţinând în braţe o fetiţă aproape îngheţată. Era chiar Ruxandra. O găsise căzută în zăpadă. Văzând-o aproape îngheţată, îşi scoase cojocul său ca s'o învelească pe ea, şi apoi pornise cu ea în braţe în direcţia cătunului apropiat. Dar povara fusese prea grea, frigul îl răsbise şi pe el şi îl doborîse la pământ.

Neacşu îl ridică, îl înveli într'o pătură de lână pe care o adusese cu sine, îşi luă fetiţa în braţe, iar oamenii ceilalţi îl luară pe omul acesta, şi porniră cu pas grăbit în josul dealului spre cătunul lor, ale cărui luminiţe sclipeau frumos în decorul de zăpadă ce-l domina.

Mama Dochia nu-şi găsea locul. Il aştepta cu nerăbdare pe Neacşu. In inima ei venise însă o asigurare în urma rugăciunii înălţată adineauri lui Dumnezeu, că fetiţa ei va fi găsită. Pregătise totul să o primească, şi de abia se aşezase o leacă pe scaun, când deodată auzi paşi prin curte, şi vocea răsunătoare a lui Neacşu. Sări repede şi deschise uşa. Când îşi văzu fetiţa aproape moartă în braţele tatălui, izbucni în lacrămi.

Dar şi de data aceasta dădu pe faţă încrederea în Dumnezeu şi îşi arătă priceperea. Cu o mână îndemânatecă şi iubitoare îngriji de fetiţă şi de omul acela milostiv care o salvase dela o moarte sigură. Işi reveniră amândoi. Dar Ruxandra se îmbolnăvi greu. O chinuia grozav un dor în spate. Măicuţa ei o îngrijea neobosită. Nu mai rămăsese nimic nefăcut din cele ce cunoştea spre a o însănătoşi, mai ales că doctorul trimes de doamna învăţătoare, îi dăduse sfaturile necesare. Pentru Dochia lui Neacşu nu mai era noapte. Singura ei dorinţă era să-şi vadă fata iarăşi sănătoasă. Nopţile lungi de veghe, truda din timpul zilei cu îngrijirea fetiţei şi cu cele ale gospodăriei ar fi istovit pe altcineva, dar pe ea nu. Pe lângă toate, mama Dochia nu uitase nicio clipă să-şi îndrepte cererile sale de ajutor lui Dumnezeu, care este un Părinte iubitor şi ascultă rugăciunile copiilor Săi. In sfârşit Ruxandra se făcu din nou bine, şi cât de mult preţueşte ea acum pe mama sa!

V. *Florescu*

Henry Ford

Muncă
Stăruinţă

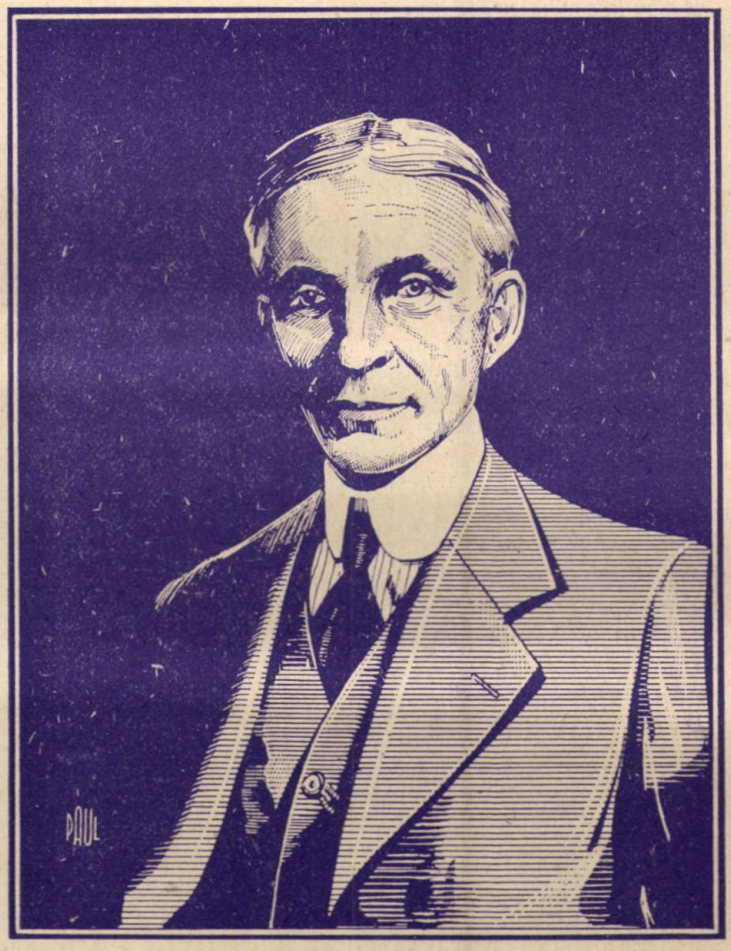

Puţini sunt oamenii cari să locuiască în ţările civilizate şi să nu fi auzit pronunţându-se numele lui Ford. Nu există oraş unde să nu vezi trecând pe stradă maşini cari-i poartă numele sau magazine înţesate cu accesorii produse de fabricile lui. Şi iarăşi nu există capitală de ţară sau oraş principal, în care Ford să nu-şi aibă reprezentanţii lui. Astăzi este cunoscut ca fiind unul din cei mai bogaţi oameni din lume. Dar Ford nu se impune atât prin averea pe care o posedă, cât prin forţa de muncă şi curajul pe care l-a arătat în realizările lui, cari l-au ridicat din comun în fruntea întreprinderilor sale grandioase. Fără să fie moştenitorul vreunui milionar, fără să trăiască în condiţiuni de vieaţă excepţionale, şi fără să fie împins de nimeni, Ford poate fi astăzi un exemplu tuturor tinerilor doritori de muncă, exemplu în calea progresului şi o asigurare că succesul este al celui ce se străduesţe.

S'a născut la 30 Iulie 1863, la Dearborn, în Michigan, ca fiu de fermier, într'o casă care astăzi face parte din proprietatea sa. De copil s'a simţit atras spre mecanică, drum pe care avea să-l urmeze în vieaţa sa de mai târziu şi în care avea să-şi consume marea lui energie. Ceea ce l-a caracterizat în toată activitatea lui a fost îmbunătăţirea felului producţiunii. Chiar în vârsta copilăriei şi-a dat seama că atât tatăl său, cât şi ceilalţi fermieri, recoltau prea puţin faţă de munca pe care o depuneau, şi aceasta din cauza mijloacelor de cari se foloseau. Că ar fi putut mări enorm producţia, dacă ar fi perfecţionat uneltele şi felul de a munci. Acest lucru devine la el un principiu, o dogmă pe care o aplică cu succes în întreprinderile sale.

Cea mai însemnată întâmplare din anii copilăriei lui a fost întâlnirea unei locomotive rutiere la 8 mile de Detroit, într'o zi pe când se ducea cu tatăl său la oraş. Era de 12 ani. O asemenea maşină era destinată la început să pună în mişcare batoze ori fierăstrae mecanice, şi era formată dintr'un cazan pus pe roate, un rezervor de apă şi o căruţă cu cărbuni.

Locomobila era aşezată deasupra căldării şi era în legătură printr'un lanţ cu roatele din urmă ale şasiului, pe cari le punea în mişcare. Maşina era construită de Nichols, Sheperd et Co. din Battle Creek, şi se oprise pentru a-i lăsa să treacă cu caii. Inainte ca tatăl său care mâna caii să poată observa, el sări jos şi intră în vorbă cu mecanicul care conducea locomobila, şi care era foarte mândru. Acesta îi explică cu multă bunăvoinţă toată maşinăria. Ii arătă cum se înlocuia lanţul de pe roată cu o curea, atunci când maşina trebuia să facă vreun serviciu, punând în mişcare alte maşini.

Ford era obsedat de ideea transportului automotor, care era o raritate pe atunci, şi întâlnirea lui cu această maşină a fost hotărîtoare în îndrumarea către acest ideal. Din acel moment al copilăriei lui marea şi constanta lui ambiţiune a fost construirea unei bune maşini automobil. Când se întorcea dela oraş totdeauna aducea cu el tot felul de fierării: buloane, şaibe şi ceasornice, pe cari se muncea să le repare. La etatea de 13 ani a reuşit să repare un ceasornic, iar la 15 ani era meşter în tot felul de reparaţii de ceasornice. Cu toată înclinaţia lui spre mecanică, tatăl lui care nu vedea cu ochi buni acest lucru, intenţiona să-l facă agricultor. Insă el după ce părăsi şcoala la 17 ani, a intrat ca ucenic la atelierul de maşini al uzinei Drydoch. Aci el îşi făcu ucenicia cu mare uşurinţă şi înainte de termenul de trei ani, fu calificat ca mecanic. Lucrul obişnuit nu-i plăcea. Il atrăgea numai ceea ce îi dădea mult de lucru.

După patru ani dela întâmplarea cu locomobila, a reuşit să devină condu-

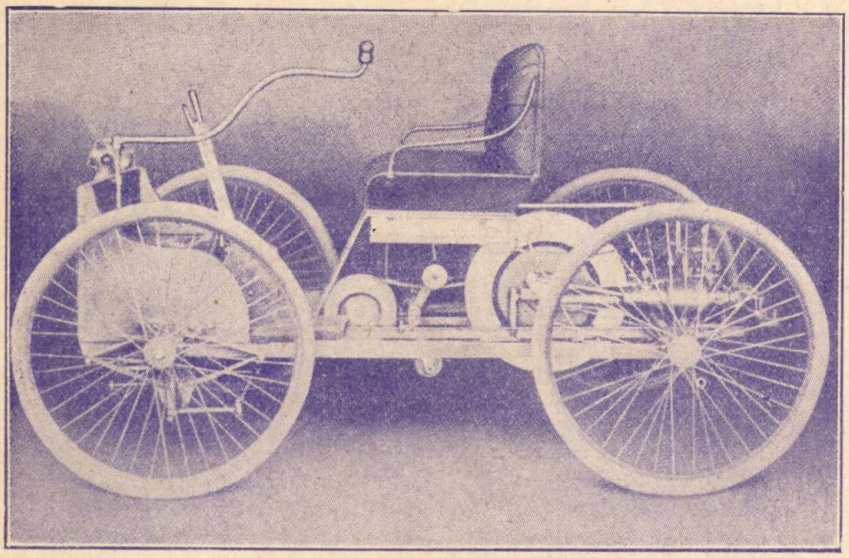

Prima maşină automobil construită de Ford.

cătorul uneia asemănătoare, şi să fie considerat ca reprezentantul local al societăţii Westinghouse dela Shenecady în calitate de specialist pentru montajul maşinilor. Ford era nemulţumit din cauza greutăţii prea mari şi costului prea ridicat, ceea ce făcea ca să nu poată fi cumpărată decât de marii fermieri. El se gândea la construirea unei maşini uşoare cu aburi pentru transport şi îndeosebi ca tractor pentru efectuarea muncilor agricole. Una din urmările însemnate ale introducerii automobilului la ţară, a fost uşurarea vieţii agricultorului. Mai înainte rareori mergea cineva la oraş, afară de cazul când avea nevoi urgente.

Se apucă de lucru şi construi prima lui trăsură cu aburi, care mergea bine şi se putea regula cu exactitate. Dar pentru a obţine o putere mare, trebuia sau să mărească volumul aparatului, deci şi greutatea, ceea ce făcea să scadă din putere, sau să mărească presiunea aburului, lucru care era foarte periculos. După câteva încercări renunţă cu desăvârşire la această idee. Acest lucru l-a făcut să părăsească societatea Westinghouse, la care nu mai avea ce să înveţe.

Atenţia i-a fost îndreptată spre maşina cu gaz de iluminat, care se experimenta în Anglia. Ea avea un cilindru, din care cauză întrebuinţa un volant foarte greu. Acest aparat dădea o forţă, în raport cu greutatea ei, mai mică decât cele cu aburi. Insă Ford urmărea cu atenţie progresele acestei maşini şi în deosebi experienţele cari se făceau pentru a extrage gazul de iluminat din gazolină; lucru care a făcut posibilă întrebuinţarea unei astfel de maşini la drum. Primele maşini fură primite mai mult cu interes decât cu entuziasm. Experţii demonstrau că această maşină nu va putea lua locul celei cu aburi. Ford îşi dădea seama că mentalitatea experţilor era că nicio idee contrară cunoştinţelor lor nu se poate realiza. El zicea că dacă ar vrea să doboare pe pe concurenţii săi cu mijloace necinstite, atunci le-ar pune la dispoziţie experţi pe cheltuiala lui şi reuşita ar fi sigură.

In anul 1885 avu ocazia să repare un motor de acest gen. Nimeni din acel ţinut nu cunoştea aceste maşini; era singurul care avea reputaţia de a le cunoaşte, bineînţeles teoretic, căci el nu mai văzuse niciuna până atunci. Acest lucru i-a dat ocazia să studieze cu amănunţime acest nou tip de maşini, şi nu după mult timp a putut construi un model de dimensiuni mici, care funcţiona

destul de bine. Acest motor a fost primul motor cu combustiune internă construit de Ford.

După ce ajunse mecanic desăvârşit s'a retras la ferma părintească, nu pentru a se apuca de agricultură, ci pentru a face experienţe. Tatăl său i-a dat vreo 40 pogoane de pădure, cu condiţia ca să se lase de maşinile lui. El zicea: „Am primit deocamdată, căci mă gândeam că vânzarea arborilor îmi va permite să mă căsătoresc. Instalându-mi un fierăstrău mecanic şi o locomobilă m'am apucat de tăiat pădurea, făcând din primii copaci pe pământul meu o locuinţă rustică. Aici a început vieaţa mea conjugală. Locuinţa mea nu era mare; ocupa un pătrat cam de 30 picioare pe latură. Nu avea etaj ci doar un fel de mansardă, dar oricum era comodă. Am făcut apoi lângă ea atelierul meu, şi când nu eram ocupat cu tăierea copacior, lucram la motoarele cu explozie, studiind caracterele şi funcţionarea lor. Citeam toate lucrările relative la această chestiune, pe cari mi le puteam procura, dar din practică am scos cele mai multe învăţăminte. Motorul cu explozie este ceva misterios, şi nu funcţionează totdeauna aşa cum ar trebui. Işi poate deci oricine închipui cum funcţiona pe aceea vreme".

In timp ce lucra la un motor cu explozie cu doi cilindri şi pe care gândea să-l adapteze unei biciclete, i s'a oferit un loc de inginer-mecanic la societatea de electricitate „Edison" din Detroit, cu un salar de 45 dolari pe lună. Primi această ofertă pentru faptul că îi producea mai mult decât pământul fermei şi mai ales pentrucă era hotărît să nu se apuce de agricultură. Terminase cu tăiatul copacilor. A închiriat o casă la Detroit, unde şi-a adus şi atelierul, instalându-l într'un şopron de cărămidă în dosul locuinţei. In primele luni nu prea avea timp liber pentru experimentarea motorului său din cauză că făcea parte din echipa de noapte a atelierului de luminat; dar mai târziu când a trecut în echipa de zi, putea să consacre câteva ore pe fiecare seară şi Sâmbătă toată noaptea. Cu privire la greutatea muncii, el scrie: „Nu pot să spun că era o muncă prea grea. Un lucru care interesează nu poate să fie niciodată greu de făcut, şi eu nu m'am îndoit niciodată

de reuşită. Ea vine totdeauna când îţi dai osteneala. Dar ceea ce m'a încurajat pe mine mult, a fost soţia mea, care s'a arătat şi mai încrezătoare în reuşita mea decât mine".

Hotărît ca să construiască o trăsură mecanică, a început lucrul din temelie. Problemele cari trebuiau deslegate erau destule, dar forţa de muncă pe care o avea nu l-a lăsat să dea înapoi. In primăvara anului 1893 a reuşit să-şi pună maşina în funcţiune şi să o facă să meargă după placul lui. Avea un motor cu doi cilindri aşezaţi unul lângă altul sub podul dindărăt al trăsurii, cari desvoltau o putere de aproape patru cai. Trăsura era făcută pentru două persoane. Schimbarea vitezei se făcea prin mutarea curelei cu ajutorul unei pârghii aşezată înaintea scaunului conducătorului. Şasiul caroseriei, scaunul şi resorturile le cumpărase, iar roţile erau de bicicletă. Volanul şi părţile mai delicate fuseseră făcute de el. Automobilul nu avea diferenţial, aşa că virajele le lua foarte greu.

Caracteristicile principale erau fixate dinainte. Această metodă a întrebuinţat-o totdeauna. Făcea un plan cu toate detaliile şi după aceea se apuca de construit. El spune că mulţi inventatori nu reuşesc din cauză că le lipsesc lucrările preparatoare înaintea experienţei. Piedeca cea mai mare în calea realizării a fost lipsa de timp şi bani cu cari să-şi procure materialele necesare. Cu toate acestea în primăvara anului 1893 şi-a putut verifica maşina la drum.

Mult timp maşina lui Ford a fost singura din Detroit. Era considerată ca o ciumă din cauza sgomotului pe care-l făcea. Afară de asta împiedeca şi circulaţia, căci ori unde se oprea, se strângea în jurul ei un grup de curioşi. In lipsa proprietarului, mulţi chiar se încercau s'o pună în mişcare. De aceea era nevoit s'o lege cu un lanţ, de vreun felinar. Această maşină fu prima vândută de el, lui Charles Ainsley din Detroit, cu 200 dolari. Nu după mult timp i-a mai vândut una. In acest timp Ford se gândea la o producţie în mare. El era tot în serviciul Societăţii de Electricitate, unde ajunsese şef-mecanic, cu un salariu de 125 dolari pe lună. Preşedintele societăţii privea tot aşa de rău experienţele lui cu motorul cu explozie, ca şi tatăl său gustul pentru mecanică din copilărie. Părerea pe care o susţinea acesta era că viitorul este numai al electricităţii, nu şi al benzinei. Societatea „Edison" i-a oferit Direcţia Generală la Detroit, cu condiţia de a se lăsa de motorul de benzină şi să se ocupe de altceva mai promiţător. Trebuia să aleagă între situaţia lui şi automobilul mult visat. Ford îl alese pe acesta din urmă, cu ferma credinţă că va reuşi în planurile sale. A părăsit societatea la 15 August 1899, pentru a începe construirea automobilelor. Nu era lucru uşor, mai întâiu pentru faptul că nu avea bani şi apoi populaţia nu avea pregătirea necesară pentru ca să poată primi acest nou articol cu entuziasm. La început nimeni nu credea în viitorul automobilului. Cei mai binevoitori îi prevedeau un progres asemănător cel mult cu al bicicletei.

Când s'a observat mai târziu că automobilele pot merge cu o viteză mai mare decât alte vehicule de transport, oamenii au început să se intereseze mai de aproape, şi numai din curiozitatea de a vedea care merge mai repede. Astfel cei câţiva fabricanţi cari se apucase de construit automobile europene, îşi dădeau osteneala de a ridica viteza maşinii la maximum, sacrificând în schimb durabilitatea. După părăsirea societăţii „Edison", Ford s'a întovărăşit cu un grup de oameni întreprinzători, pentru a organiza societatea de automobile din Detroit. El era inginerul şef al întreprinderii, obţinând şi un mic număr de acţiuni. Timp de trei ani această societate a construit maşini asemănătoare primului model construit de Ford. Ea nu construia decât la comandă şi cu un preţ cât mai ridicat. Acest lucru nu-i convenea lui Ford, care vedea în tovarăşii săi nişte oameni cari nu se interesau decât de bani. Vedea bine că într'o asemenea societate nu-şi putea realiza planurile sale, şi ca inginer-şef nu avea o autoritate prea mare. De aceea în luna Martie 1902 şi-a dat demisia, hotărît ca să nu se mai angajeze ca subaltern.

De aceea pentru a-şi continua încercările, a închiriat un atelier, care era o clădire din cărămidă cu un singur etaj, în strada Park Palace. Aci el lucră la perfecţionarea unui motor cu patru cilindri, şi în afară de aceasta se interesa să ştie dacă o afacere însemnează numai o goană după bani, sau un serviciu adus societăţii omeneşti. Dela fabricarea primei maşini şi până la formarea actualei societăţi, Ford, construise vreo 25 de bucăţi, dintre cari vreo 20 pentru societatea de automobile din Detroit. In acest timp automobilul nu era decât o maşină de curse şi nu i se cerea decât să arate viteză. Alexandru Winton, creatorul mărcii cu acelaşi nume, era campionul Statelor Unite în cursele de automoblie. Ford construi o maşină cu doi cilindri, destul de robustă, fără caroserie şi angajă pe Winton la o cursă. S'au întâlnit pe pista dela Gross-Point din Detroit, unde l-a învins. Această biruinţă i-a făcut cea mai mare reclamă pe care putea s'o publice. Numai după această reuşită

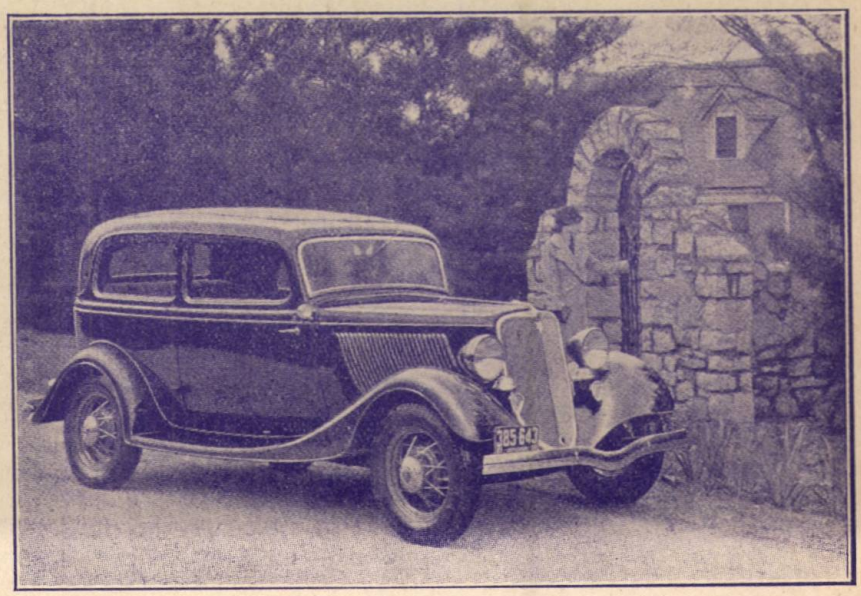

Ultimul model.

începu serios să construiască un motor cu patru cilindri care să fie cel mai rapid automobil din lume.

Lui Ford i se părea foarte curios faptul că ceilalţi fabricanţi dădeau cea mai mare importanţă părţii financiare şi prea puţină atenţie calităţii produsului. Pentru el însemna să iei lucrurile de-a'ndoaselea. El considera banii ca un rezultat logic al muncii. Tocmai acest lucru i-a dat deplinul succes. O altă deosebire între el şi ceilalţi fabricanţi era în metodele de fabricaţie.

Instalat în micul lui atelier din Piaţa Parcului el s'a ocupat de planul şi de construcţia unei noui maşini. Ţinta lui era ca să livreze un produs cu o calitate superioară pe un preţ cât se poate de mic.

Cea mai mare parte din încercările făcute de el erau îndreptate spre construirea maşinilor de curse. Pe atunci părerea generală era că orice maşină trebue să alerge la curse. Cu toate că Ford nu privea cu ochi buni acest lucru, căci el prevedea alt viitor automobilelor, totuşi vedea destul de clar că cea mai bună reclamă pentru maşinile sale era o victorie la cursele întreprinse. Astfel în 1903 a construit împreună cu Tom Cooper, două automobile indentice pentru viteză. Pe unul l-a botezat „999" şi pe celălalt „Săgeata". Fiecare avea câte un motor de 80 cai putere, cu patru cilindri, şi doar cu câte un loc. Odată construite, cursa trebuia întreprinsă. Dar nici el nici Cooper n'au avut curajul s'o facă. Acesta însă îi recomandă pe un anume Barney Oldfield, care cu toate că nu mai condusese niciun automobil până atunci, ţinea grozav s'o facă. Nu i-a trebuit mult timp ca să înveţe să conducă. Din fire nu-i era frică de nimic. A conduce astăzi cea mai rapidă maşină nu este nimic pe lângă faptul de a fi condus atunci pe aceea; cu atât mai mult cu cât pe atunci nu se inventase volanul de direcţie. Toate nu aveau decât o bară cu care se conduceau. Cursa proectată trebuia să aibă loc pe pista dela Gross-Point, trei mile depărtare de unde locuia Ford. Pista nu era amenajată după planurile moderne, pentrucă nu se bănuia până la ce viteză pot ajunge automobilele. Cu toate acestea Oldfield era hotărît să alerge cu toată viteza. Biruinţa a fost câştigată cu prisosinţă: când cursa s'a terminat el era înaintea celei de a doua maşini cu o jumătate de milă.

O săptămână după această cursă a fost fondată societatea de automobile „Ford", în care Henry Ford era vicepreşedinte, director general, desenator, mecanic-şef, şi şef de atelier. Capitalul societăţii era de o sută de mii de dolari, dintre cari el a primit 25,5 la sută. Mai târziu şi-a dat seama că pentru a-şi ajunge scopul, trebuia ca el să fie stăpânul, de aceea a cumpărat titluri până a ajuns ca 58,5 la sută din capital să fie al lui, iar mai târziu fiul său a cumpărat restul.

La început atelierele şi instalaţiunile societăţii erau foarte modeste. Ford a luat cu chirie atelierul de tâmplărie al lui Strelov din Mack-Avenue. Metoda de fabricaţie a fost stabilită după planurile lui. Automobilele erau fabricate după proectele lui, dar de către mai mulţi fabricanţi. Societatea Ford se mărginea doar să monteze roţile, cauciucurile şi caroseria. De fapt această metodă a găsit-o că ar fi cea mai economică şi pe care a adoptat-o până azi. Piesele sunt fabricate în locuri diferite şi montate într'un loc special amenajat. Societatea de automobile Ford a construit la început trei modele de automobile. Modelul B cu un preţ de 2.000 dolari, modelul C cu un preţ de 2.050 dolari şi modelul F ce se vindea cu un preţ de 1.000 dolari. Pentru a putea face reclamă modelului B, Ford a concurat el însuşi la curse, pe o pistă de o milă în linie dreaptă, acoperită cu ghiaţă. Dacă ar fi dat înapoi dela această cursă, aceasta ar fi însemnat o contra reclamă. Ghiaţa era crăpată din loc în loc cu scopul de a-i pune piedeci în cazul când ar fi luat o viteză prea mare. La fiecare crăpătură maşina sărea sau patina. Cu riscul de a se răsturna a înfruntat primejdia şi a câştigat un nou record despre care s'a vorbit în toată lumea.

Cu toată situaţia prosperă, drumul societăţi nu era fără piedeci. Un mare proces apăsă din greu întreprinderea. In anul 1879 G. Selden ceruse un brevet pentru construirea unei locomiteve rutiere, sigură, simplă, şi ieftină, de greutate mică, uşor de condus şi de o putere suficientă pentru a putea urca o pantă uşoară. Cererea a fost ţinută la oficiul de brevete până în anul 1895 când a fost acordat brevetul. In momentul când a fost înaintată cererea de brevetare publicul nu cunoştea automobilul, dar la eliberarea brevetului acesta devenise o realitate. Asociaţiunea fabricanţilor cu licenţă luase chestiunea în mână şi dădu societatea Ford în judecată pentru a fi oprită de a mai fabrica automobile. Pentru a o intimida publică şi un anunţ prin care se anunţa apropiata lichidare a societăţii Ford. Ba mai mult chiar ameninţa pe cumpărători cu urmărirea pe cale penală. Ford dădu un contra anunţ prin care explica situţia şi făgădui că va da chiar garanţii materiale cumpărătorilor. Procesul s'a terminat în favoarea societăţii Ford, atât prin sentinţa lui, cât şi prin reclama pe care i-a făcut-o în toată America.

Intreprinderea a luat un avânt din ce în ce mai mare, aşa încât a fost nevoie să construiască noui clădiri pentru fabricare. Iar în momentul când a reuşit să fabrice oţel cu vanadium, rezistenţa produselor a fost mărită considerabil.

Tipul la care s'a oprit a fost numit modelul T. Maşina era caracterizată prin simplicitate. Se compunea din patru unităţi organice: aparatul motor, şasiul, osia dinainte şi cea dinapoi. Piesele erau concepute în aşa fel încât să poată fi reparate de oricine şi să se găsească oriunde. Acest model a ridicat întreaga întreprindere deasupra nivelului comun. Fără a intra în amănuntele de organizaţie tehnică a fabricelor Ford, se poate spune că Ford a ajuns la treapta cea mai înaltă din industrie. Şi acest lucru i-a fost cu putinţă numai prin stăruinţă şi muncă neobosită.

Din volumul *„Vieţi de oameni"*.

(Urmare dela pag. 4)

în Cuvântul lui Dumnezeu, a intrat pacea.

Mintea aceea atât de întunecată odată de alcool, avea acum foame de cunoştinţă şi omul s'a apucat să înveţe să citească pentru ca el însuşi să poată căuta în Cartea lui Dumnezeu. Oameni fără judecată râdeau de el când îl vedeau cum se chinueşte. Dar Dumnezeu care este milos şi cu aceşti nenorociţi, l-a ajutat.

In noaptea în care mă aflam în casa lor, făceau un lucru care devenise obiceiu pentru el acum. Işi chema lângă el soţia şi pe copii şi le citea din Cuvântul lui Dumnezeu. „Nu vreau", zice el când e întrebat de ce face aceasta, „ca aceşti copii ai mei să ajungă aşa, cum am fost eu".

D. Florea

(Urmare dela pag. 5)

unde venea călătorul şi unde mergea, dar ştiau că Dumnezeu a răspuns la rugăciunile lor.

— O, mamă! Dumnezeu a răspuns la rugăciunile noastre; ştiam că are să facă astfel, zise Ionel!

— Da, scumpul meu, să-I mulţumim pentru aceasta".

Şi din nou, cu inimile pline de mulţumire, cele patru fiinţe îngenunchiară şi mulţumiră Celui care cunoaşte toate nevoile noastre şi le împlineşte cu iubire de Părinte.

Afară viforniţa părea că suflă şi cu mai cu putere, dar înlăuntru era pace, linişte şi mulţumire....

Au trecut mulţi ani dela această experienţă şi cei cari atunci erau copii, au devenit părinţi şi bunici la rândul lor, totuşi credinţa lor nu s'a clătinat niciodată în Dumnezeu care cunoaşte toate lipsurile şi le împlineşte cu iubire.

Toiag de drum

Când valurile 'ncearcă, pe marea 'nfuriată,
Plăpânda navă-a vieţii, ce lunecă în zări,
S'o sfarme, s'o cufunde, s'o 'nghită dintr'odată,
Vâslaşii să-i conducă pe sumbrele cărări,
Inalţă-ţi cu credinţă smeritul cap spre cer,
Hristos ţi-e Salvatorul; priveşte doar spre El!

Când prin Sahara pustă a vieţii, furtunoasă,
Baricadat ţi-e drumul cu roci eoliene,
Piciorul şovăeşte, povara te apasă,
Iar ochii jumătate umbritu-s'au sub gene,
Inalţă-ţi cu nădejde smeritul cap spre cer,
Hristos te întăreşte; El „forţă" şi „mister"!

Când nouri grei te-acopăr şi fulgeră, trăsneşte,
Şivoaiele în cale voind să te oprească,
Şi când pământul, pare, din temelii porneşte
De-şi scutură povara, dorind s'o prăbuşească,
Inalţă-ţi cu iubire smeritul cap spre cer,
Hristos ţi-e curcubeul, ţi-e „punctul de reper"!

Când nemiloasa iarnă cu geru-i te 'mpresoară
Şi viscolul în faţă cumplit te biciueşte,
Când pasul, ce într'una troenele măsoară,
Incet se'ngreuiază şi pieptu-ţi amorţeşte,
Ridică-ţi capul rece, priveşte către cer,
Primeşte raze calde din „Soarele etern"!

Iar când la urma urmei colinzi prin noaptea neagră
Pe drumuri neumblate, căutând o stea divină,
Şi-atât de lungă-ţi pare, c'ai cheltuit o 'ntreagă
Vieaţă, — pentru vieaţă, lumină — spre lumină,
Spre Hrist priveşte 'ntr'una uitând orice necaz,
Căci El e totu'n toate, „acelaşi ieri şi az"!

Paucus

Poşta Redacţiei

Un cunoscut publicist român, director al unuia din marile noastre cotidiane, comentând în jurul tragediei acelor părinţi cari au fost măcelăriţi mişeleşte de propriul lor copil, punea următoarele întrebări într'unul din articolele sale: „De ce atâtea crime? De ce atâta bestialitate?". Fără să dea un răspuns la întrebările sale, se mulţumea să înşire în articolul său faptele aşa cum s'au întâmplat. Răspunsul a fost lăsat pe seama altora cari s'au şi pripit să găsească ţapii ispăşitori. Părinţi, profesori, păstori sufleteşti.... nimeni n'a scăpat.

Nimeni n'a semnalat însă duşmanul de moarte care gâtueşte sensibilitatea morală a tineretul nostru, însămânţată cu atâta trudă de părinţi în sufletul odraslelor lor în anii copilăriei. La toate chioşcurile şi pe la toate colţurile, se vinde în voie literatură ordinară, care este savurată cu atâta pasiune de tineri, murdărindu-le sufletul şi trezind în ei porniri josnice şi degradatoare, cari îi aduc într'o stare de bestialitate.

Acei cari au pe inimă viitorul generaţiei tinere trebue să ia urgente măsuri pentru curmarea răului care izvorăşte din acest soiu de literatură criminală.

Tineri, fără să mai aşteptaţi să vină cineva din afară cu astfel de măsuri, voi înşivă trebue să luaţi o hotărîre. Nu vă lăsaţi atraşi de produsul imaginaţiilor bolnave, care nu vă aduce niciun folos, ba dimpotrivă vă distruge simţul realităţii şi vă face inapţi de a purta cu eroism lupta vieţii. Priviţi în jurul vostru şi luaţi pildă dela acei cari au bătut această cale primejdioasă. Este nevoie s'o mai încercaţi şi voi? Atenţie deci la literatura pe care o cetiţi, şi nu desconsideraţi sfatul celor mai bătrâni şi cu experienţă. *Cetiţi numai ceea ce vă înobilează mintea şi sufletul, şi ceea ce vă face capabili spre a trăi o vieaţă demnă şi folositoare atât pntru voi cât şi pentru semenii voştri.*

Revista „Amicul Tinerimii" va continua şi anul acesta să îndrepte paşii tineretului pe calea moralei şi a unei vieţuiri oneste. Sfaturile şi îndemnurile pe cari le va da, vor suplini cu prisosinţă nevoile voastre în timpurile acestea de destrămare morală şi moarte spirituală. De aceea cetiţi şi răspândiţi revista „Amicul Tinerimii".

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul V. No. 1/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E." Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Din frumusețile iernii

Vis alb

Zăpada neclintită 'n somnu-i veșnic
Se pierde 'n cerul mut al depărtării.
Un soare mort aprinde 'n fundul zării,
La căpătâiul nopții palid sfeșnic.

In revărsarea sură a luminii,
Ca un aerian miraj de viață,
Fantastic, dormitează pinguinii
Pe blocurile străvezii de ghiață.

De orizont s'anină nori în salbe,
Ca pânze de corăbii iluzorii,
De parcă vin din Sud exploratorii
Să tulbure tăcerea nopții albe.

Iar din obscura fantasmagorie
Apar și pier vedenii ireale
Când un reflux trandafiriu învie
Singurătatea lumii boreale:

Fantome prinse 'n joc ușor de grații
Își flutură ușoara lor hlamidă
Iar cerul, pe corola lui fluidă,
Desfășură bizare constelații.....

„Fluturi de noapte" Otilia Cazimir

Edit. și Tip. „Cuvântul Evangheliei". București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, No. 116.

Biblioteca Universității Iași

Amicul Tinerimii

BIBLIOTECA
15 VIII. 1937

Paner de argint

Un soldat aparţinea unei unităţi care fusese aproape izolată de restul frontului. Erau hotărîţi să lupte cu toţii până la moarte sau biruinţă, iar nicidecum să se predea. Soldatul acesta era rănit de moarte, dar înainte ca inima să fi încetat de a mai bate în pieptul său de erou, a fost auzit rostind următoarele cuvinte:

„Sunt fericit că nu ne-am predat!"

Chiar dacă cineva ar ajunge să fie înfrânt pe calea spre înfăptuirea idealului său, are multe motive să fie fericit că nu s'a predat niciodată vrăjmaşului.

Iubiţi tineri! Voi aţi pornit cu avânt în lupta cea grea a vieţii. Biruinţa nu este aşa de uşor de câştigat. De multe ori veţi ajunge să fiţi îngenunchiaţi de greutăţi şi încercări mari. Vrăjmaşul sufletelor voastre va aştepta un semn din partea voastră ca să vă ia ca prizonieri. Dar nu vă predaţi. Biruinţa este a voastră, dacă ştiţi să răbdaţi o clipă, până va veni ajutorul. In cele din urmă vor răsări zorile unei zile victorioase, şi veţi putea culege roadele strădaniilor voastre.

***

Să ne aducem totdeauna aminte de aceasta: Dacă reuşim fără să suferim, cu siguranţă că cineva a suferit înaintea noastră; dacă suferim fără să reuşim, cineva va reuşi după noi.

***

Cu cât foc săruta ea pe bătrân! Il acoperea cu sărutări şi cu lacrămi. Tuturor celor din jur le povestea cât de bun a fost bătrânul ei tată!.... Dacă ar fi dat tatălui său în fiecare an din ultimii zece numai jumătate din aceste sărutări, el ar fi plâns de fericire. Dar acum rămânea la toate rece. Era mort. El fusese bătrân şi sărac; ea era tânără şi bogată. Ea avea zece camere, dar niciuna pentru tatăl ei, cu toate că el îi pusese la dispoziţie una, când avusese numai două camere. Bătrânul nu era educat. Ea era — pe cheltuiala lui. Ea fusese crescută şi îmbrăcată timp de douăzeci de ani acasă şi la şcoli superioare, până când a ajuns într'o societate mai aleasă şi mai cultă. Chiar se şi căsători în înalta societate. Conversaţia şi dialectul bătrânului erau prea grosolane.... Ea îl sărută, şi îl îmmormântă într'un coşciug frumos. Scumpul ei tată va avea şi un monument. Dar o sărutare caldă în timpul vieţii este de mai mare valoare decât o marmoră rece după moarte.

***

Oberlin, un vestit predicator german, călătorea cu o ocazie oarecare spre o localitate în provincie. Era iarnă. Şoselele erau acoperite de nămeţi mari de zăpadă, şi era aproape cu neputinţă de umblat pe ele. Făcuse aproape calea jumătate, dar era aşa de istovit, că nu putea merge mai departe. El se aşează jos, se încredinţă printr'o rugăciune în braţul lui Dumnezeu, şi se culcă în zăpadă, ştiind că n'are să se mai trezească din somnul acesta. Nu ştia cât a dormit, dar deodată a simţit că cineva îl mişcă. In faţa lui sta un căruţaş. In drum se găsea şi căruţa. Acesta îi dădu să mănânce spre a prinde puteri, îl ajută să se urce în căruţă, şi îl duse până în satul apropiat. Oberlin era foarte darnic în mulţumiri, şi îi oferi bani. Dar fu refuzat.

— Atunci, zise Oberlin, spune-mi cel puţin numele d-tale.

— Văd, zise căruţaşul, că eşti predicator al Evangheliei. Spune-mi, te rog, care este numele Samariteanului milos?

— Asta n'o ştiu, pentrucă nu se spune în Evanghelie, zise Oberlin.

— Atunci, până când nu-mi vei putea spune numele lui, dă-mi voie să nu-l spun nici eu pe al meu, răspunse căruţaşul.

***

Un băiat cu înclinaţii mecanice îşi făcu o mică barcă cu motor căreia intenţiona să-i dea drumul pe râul care curgea aproape de locuinţa lui. Dar când îi dădu drumul pe apă, barca se depărtă de mal, şi, cu toate sforţările depuse, n'a mai putut s'o prindă. Era pierdută pentru el. Băiatul s'a întors acasă foarte amărît. Nu mult după aceasta a văzut la o vitrină o barcă cu un bileţel pe care scria: „Barca aceasta cu motor este de vânzare. Preţul lei 100". Era chiar barca pe care o pierduse el. S'a dus şi a spus aceasta negustorului, dar în zadar. Nu putea s'o ia decât dacă aducea 100 de lei. Se duse în grabă acasă şi povesti tatălui cum stau lucrurile. Tatăl ascultă şi zise: „Iată banii; du-te şi ia-ţi barca înapoi". Când o primi din mâna vânzătorului în schimbul sumei de bani, el o strânse la piept şi zise: „Tu eşti a mea de două ori: Eu te-am făcut, şi tot eu te-am cumpărat".

Tot aşa suntem şi noi ai lui Hristos printr'un drept îndoit: El ne-a creat, şi tot El ne-a răscumpărat. El ne-a făcut ai Săi a doua oară printr'un preţ nemăsurat.

Iată apelul pe care ni-l adresează Dumnezeu: „Voi sunteţi ai Mei de două ori: Eu v'am creat, şi tot Eu v'am răscumpărat!"

Veneţia: vedere generală.

Veneţia

Trenul aleargă cu mare iuţeală, înghiţând zecile de kilometri de pământ ca o nimica. In depărtare se zăreşte o mare întindere de apă, ce creşte necontenit. Trenul goneşte şi mai zorit, atras parcă de mirajul ce se desfăşoară înaintea noastră. Pământul se îngustează mai mult şi mai mult, iar apa se vede acum întinzându-se până departe, acolo unde cerul pare că se atinge cu pământul.

Deodată trenul se opreşte. Dar numai pentru o clipă, ca apoi să-şi reia drumul mai domol către întinderea de apă din faţa noastră. Incet, încet, casele încep să dispară, ţărmul la fel, iar apa se apropie tot mai mult de noi, înconjurându-ne dintr'o parte şi din alta. Incă puţin, şi nu mai vedem decât apă, iar trenul îşi ia sborul înainte, voind parcă să ne ducă mai spre mijlocul apei. Iată-ne ajunşi într'un loc mai larg, unde ochiul se poate odihni şi pe altceva decât numai pe valurile veşnic în mişcare: este **piazetta Minore.** Dar drumul se îngustează din nou. Călătorim, începând dela staţia **Mestre,** la care am făcut micul popas, pe un pod de cale ferată lung de 3,6 kilometri, alcătuit din 222 de arcuri. Incă puţin, şi trenul se opreşte, conducătorul anunţând staţia Veneţia, oraşul a cărui istorie plină de glorie se coboară până departe în trecut.

Dar teama noastră că trenul are să ne lase chiar în mijlocul mării iat-o acum adeverită. Abia ieşi din gară şi când să porneşti mai bine la drum, observi că aci caldarâmul se mişcă întocmai ca valurile mării ... ba sunt valuri de-a-binelea. Drept staţie de tramvai sau de taxi, imediat lângă gară este un debarcader, unde gondolele, renumite prin frumuseţea lor, aşteaptă, ca şi automobilele la noi, să transporte clienţii într'o parte sau în alta a oraşului, pe drumuri fără pulbere. Sunt şi vapoare cari ţin loc de autobuse.

Ne suim deci în autobusul plutitor, care porneşte lin pe canalul cel mare, lung de 3.700 de metri şi lat între 45 şi 72 de metri. O priveliştе minunată se desfăşoară înaintea noastră. Corăbioare de tot felul, vaporaşe, gondole romantice, vapoare de marfă, cum ar fi la noi autocamioanele, mişună necontenit prin cele 150 de canale ce străbat oraşul Veneţia, superba Veneţie, cântată atâta de poeţi.

Iată străduţa, sau **Rio,** cum i se mai zice acolo, **Albrizzi,** pe care se văd gondolierii aşteptând la

Palatul dogilor din Veneţia.

două case, spre a-şi duce clienţii în cine ştie ce parte a oraşului. E o străduţă de un ales pitoresc. Case cu tăieturi arhitectonice alese, poduri de marmoră ce se arcuesc peste îngustul loc, legând cele două maluri, ramurile pomilor din grădinile învecinate, ce se pleacă deasupra apei, în unele locuri chiar umbrind-o cu totul, fiecare adaugă ceva în plus la frumuseţea străduţei Albrizzi.

Ici şi colo, pe întinsul marelui bulevard de apă, pe care umblăm acum, câte o mică staţie, un nou debarcader, ne dă ocazie a vedea şi o oarecare întindere de pământ, însă nu prea mare, căci am uitat să spun că Veneţia nu este altceva decât o grupare de 117 insule mici. Din loc în loc trecem pe sub poduri frumos arcuite, mândreţe de arhitectură italiană, căci toate cele 117 insule ale Lagunei sunt legate prin 378 de poduri, unele mai mari, altele mai mici.

Iată podul **di Rialto,** construit între anii 1588 şi 1592 de către **Antonio da Ponte,** având o lungime de 48 metri şi o lăţime de 22 metri, şi la construirea căruia s'a folosit o singură placă de marmoră de 28 metri lăţime, şi 7,5 metri înălţime. Mai departe, podul suspendat, **Ponte dell Accademia,** construit în 1854.

Dar cu toate că terenul este format din petece mici, şi apa cuprinde aproape tot locul, găsim o mulţime de clădiri monumentale, între cari menţionăm palatul dogilor, sau **Palazzo Ducale,** ce predomină oraşul prin frumuseţea şi măestria construcţiei sale. Vin apoi la rând, muzeul civil, posta, arsenalul şi multe altele.

Casele veneţiene, construite din piatră si marmoră, şi având piloni înfipţi până la zece metri adâncime, pentru a da soliditate construcţiei, sunt în majoritatea cazurilor construite direct lângă canalele de apă ce străbat oraşul, aşa că locatarii ies din uşă drept pe strada de apă, de unde iau gondola sau vaporaşul, cu care se duc la piaţă, primărie, sau la serviciu.

Dar dacă este un lucru ce-ţi produce o nespusă bucurie în Veneţia este priveliştea pe care ţi-o oferă **Piazza S. Marco,** în care sute de porumbei blânzi şi drăgălaşi vin şi se aşează pe umăr şi pe mână, ciugulind hrana pe care le-o dai.

Privind la aceşti porumbei cari din când în când se înalţă în văz-

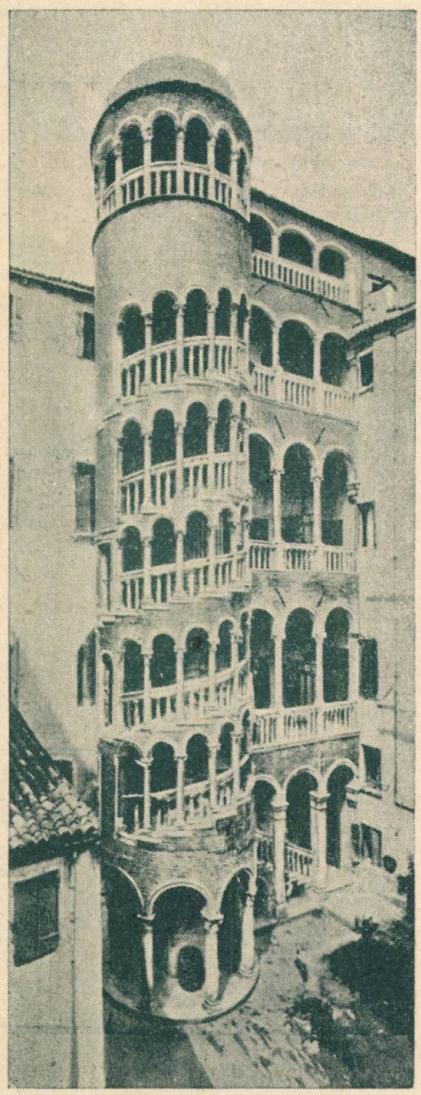

Veneţia: Scara Minelli.

duh, gândul îmi sboară către timpurile străvechi, către începuturile istoriei Veneţiei, atunci când nu era încă vorba de un stat italian în forma de astăzi. Pe acele vremuri, Veneţia nu era doar un oraş încântător, ci era capitala unui regat întins până prin nordul Italiei de azi şi prin Dalmaţia, dominând întregul ţărm al mării Adriatice.

Statul veneţian de pe vremuri şi-a întins influenţa până departe, datorită înţeleptei conduceri a dogilor. Corăbiile veneţiene au mers până prin Indii, legând astfel din timpurile cele mai vechi orientul cu occidentul. Veneţia a fost patria vestitului Marco Polo (1254—1323) care, purtat de dorul nemărginit spre meleaguri necunoscute, a pornit pe undele mişcătoare ale mărilor, ajungând până în inima Chinei. Prin el, aceste ţinuturi tainice au fost aduse la cunoştinţa lumii civilizate, mărind orizontul geografic şi dând naştere la un interes pentru aceste regiuni asiatice.

Istoria Veneţiei n'a fost lipsită de sbuciumări, până mai târziu, în anul 1866, când s'a alăturat statului italian.

Aceşti porumbei ce se înalţă până în slăvi de unde privesc până în zările depărtate, pentru ca apoi să vină să se aşeze pe mâinile acelora cari îi îmbie cu ceva, aduc aminte de toată măreţia falnicei Veneţii, care, ca o faclă puternică a culturii italiene, a luminat din timpurile cele mai depărtate, iar acum se odihneşte de luptele şi strădaniile sale de pionier pe calea progresului, în cadrul statului italian, a cărui cinste a purtat-o pe întinsul mărilor celor mai necunoscute.

Porumbei din San Marco! Ce liniştiţi şi blânzi sunteţi voi în aceste zile de ură şi mari frământări. Cu câtă blândeţe veniţi voi din înălţimea cerului către fiecine, voind parcă a aduce un gând de pace şi de linişte unei lumi sdruncinate!

V. Florescu

BIBLIA
Cartea Cărților

Caracterul ei divin

Biblia, deşi se aseamănă la formă şi tipăritură cu celelalte cărţi, totuşi se deosebeşte de ele prin faptul că este Cuvântul lui Dumnezeu. Celelalte cărţi sunt întocmite de inspiraţia omenească, pe când cele 66 de cărţi ale Bibliei sunt scrise prin inspiraţia Duhului Sfânt. „Căci nicio profeţie n'a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt".

Compunerea Bibliei a durat aproximativ 1.600 ani, dela ieşirea lui Izrail din Egipt şi până la sfârşitul primului secol din era creştină. Deşi persoanele cari au alcătuit-o au trăit la mari intervale de timp şi s'au deosebit prin ocupaţie, limbă, cultură şi loc, neavând ocazie să se cunoască unii pe alţii, conţinutul ei formează un tot armonic, dovadă că toţi cei ce au scris-o au fost însufleţiţi de unul şi acelaş Duh Sfânt. Regi ca David şi Solomon, bărbaţi de stat ca Moise şi Daniel, mari generali ca Iosua, judecători ca Samuel, femei ca Mariam, Debora, Maria şi Elisabeta, profeţi ca Isaia, Ieremia, Ezechiel, Zaharia şi Maleahi, învăţaţi ca Ezra şi Pavel, medici ca Luca, înalţi funcţionari la curtea imperială ca Neemia, păstori ca Amos, pescari ca Petru şi Ioan, vameşi ca Matei, toţi aceştia au contribuit la alcătuirea cărţilor din Biblie, cu toate că s'au deosebit mult prin cultură şi neam. Ei au scris mânaţi de Duhul lui Dumnezeu. Are dreptate profetul Isaia când se exprimă în felul următor: „Căutaţi în cartea Domnului şi cetiţi; niciuna din acestea nu va lipsi, niciuna nu va da greş, căci aceasta a ordonat gura Mea şi suflarea Sa le-a adunat". Isaia 34, 16 (tr. de Nitzulescu).

Biblia vorbeşte direct inimii omeneşti, pentrucă oamenii sunt creaţi în aşa fel, ca ei să caute pe Dumnezeu. Nimic altceva nu poate potoli dorul inimii şi satisface foamea şi setea sufletului, decât numai Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

„Simplă şi modestă, potrivită întocmai cu trebuinţele şi nevoile omeneşti, Biblia desfăşoară adevărurile divine în aşa chip, încât cel mai simplu şi cel mai modest om poate înţelege calea mântuirei. Şi totuşi aceste adevăruri simple cuprind lucruri atât de înalte şi cari se întind atât de departe, încât întrec cu mult puterea de concepţie a minţii ome-

Mulţi au încercat de-a-lungul veacurilor să distrugă această stâncă. Dar ea a rămas şi va rămâne veşnic, pentrucă este Cuvântul lui Dumnezeu.

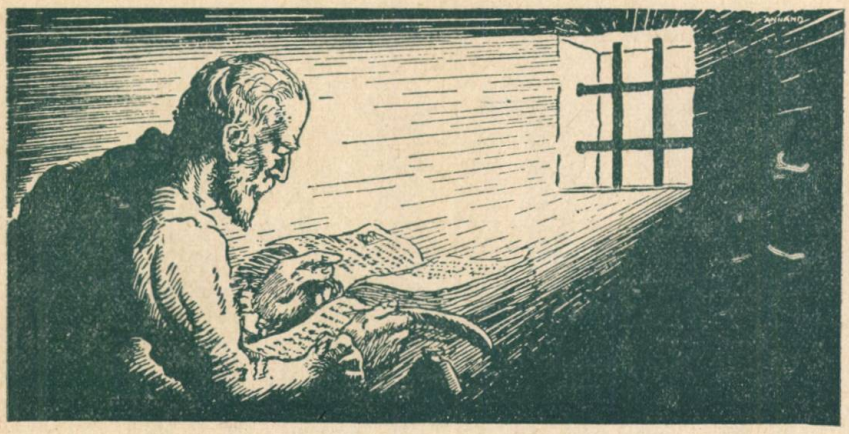

Torente de lumină se revarsă asupra cercetătorului sârguincios.

neşti, rămânând apoi ca noi să credem lucrurile acelea, numai pentrucă sunt vorbite de Dumnezeu. Astfel, planul de mântuire al lui Dumnezeu ne este descoperit atât de clar, încât orice inimă poate găsi uşor calea pocăinţei către Dumnezeu şi credinţa în Domnul Isus Hristos, şi să caute mântuirea sa numai pe această cale, arătată de însuşi Dumnezeu. Şi totuşi, prin aceste adevăruri atât de uşoare de înţeles, se găsesc tainele, cari cuprind în ele mărirea lui Dumnezeu, taine cari covârşesc spiritul cercetător în Scriptură, şi umple în acelaş timp cu respect şi cu credinţă pe cel ce cercetează şi caută cu sinceritate după adevăr. Cu cât unul ca acesta cercetează mai mult Biblia, cu atât mai mult se va convinge că ea este Cuvântul viului Dumnezeu, iar spiritul omenesc va trebui atunci să se plece adânc înaintea maestăţii revelaţiei lui Dumnezeu".

Cine simte o dorinţă după cercetarea lucrurilor cereşti, deschizând Biblia după ce a cetit alte cărţi, poate auzi de pe paginile ei cea mai dulce melodie — o melodie ce aduce pace şi linişte inimii omeneşti, deşteptând conştiinţa spre o nouă vieaţă mai bună. Atât în coliba păstorului, cât şi în palatele bogatului, atât în cămăruţa celui sărac, cât şi în cortul din pustiu, ea are pentru toţi aceiaşi influenţă binefăcătoare. Invăţăturile ei sunt de mare valoare în toate împrejurările vieţii, şi pentru toate vârstele şi clasele sociale; în timp de suferinţă, de boală, de necazuri, pentru cei mici ca şi pentru cei mari, pentru cei tineri ca şi pentru cei bătrâni, pentru bogaţi ca şi pentru cei săraci, ea aduce mângâiere şi nădejde şi îndreaptă privirea muritorului către o răsplătire mai bună. La toţi deopotrivă le descoperă iubirea cea mare a lui Dumnezeu şi calea către împărăţia cerurilor. Ea vorbeşte către regi şi cărturari, dându-le ocazie să vadă nedesăvârşirea omenească, dar totodată o pocăinţă sinceră însoţită de iertare din partea lui Dumnezeu. Ea se adresează pescarilor şi păstorilor cari, ascultând glasul ei, devin servii viului Dumnezeu, chemaţi să ducă vestea cea bună la cei doritori de mântuire.

„Vieaţa în familie, mărturisirile conştiinţei, rugăciunile ascunse ale inimii, călătorii, proverbe, relaţiunile adânci ale inimii, calea de urmat a unui copil al lui Dumnezeu, slăbiciuni date pe faţă, căderea în păcat, întoarcerea dela rele, experienţele inimii, pilde, scrisori intime, disertaţiuni teologice, explicări sfinte ale pasagiilor vechi, statistice politice, cronici naţionale, raporturi militare, descrieri despre Dumnezeu, despre îngeri, viziuni cereşti, sfaturi practice, reguli de vieaţă, judecăţile lui Dumnezeu, cântări sfinte, profeţii despre evenimentele viitoare,etc. — toate acestea se găsesc în Biblie într'o variaţie foarte plăcută reprezentând un întreg, a cărui maiestate este covârşitoare ca şi a unui templu,,.

Un alt autor, referindu-se la conţinutul Bibliei, se exprimă în felul următor: „Prin bogăţia stilului şi subiectelor ei, Biblia are în sine ceva care interesează pe orice suflet şi care mişcă orice inimă. In paginile ei găsim istoria cea mai veche, cea mai de crezare biografie a vieţii, principii

Chiar şi copiii găsesc aci mângâiere.

de cârmuire pentru conducerea statelor, pentru conducerea căminului, — principii cărora înţelepciunea omenească niciodată nu s'a putut asemăna. Ea cuprinde filosofia cea mai adâncă, poezia cea mai dulce, cea mai simţită şi mai mişcătoare. Scrierile Bibliei considerate ca atare, sunt de o valoare de nemăsurat, mult mai mare decât lucrările oricărui autor omenesc; şi ele au o sferă infinit de largă şi o valoare de asemenea cu mult mai mare când sunt privite din punct de vedere al legăturilor lor faţă de marea idee centrală. Privit în lumina acestei idei, fiecare subiect are o nouă însemnătate. In adevărurile arătate în chipul cel mai simplu, se cuprind principii atât de înalte ca şi cerurile şi tot atât de vaste ca şi veşnicia". **Educaţie, p. 121.**

In vremea aceasta de surprize dureroase în rândurile tineretului, părinţii şi educatorii ar trebui să îndrumeze pe tineri la învăţăturile Bibliei.

Dr. Henry von Dyke, vorbind de limbajul universal al Bibliei, zice: „Născută în Orient în forme şi figuri orientale, Biblia merge prin toată lumea şi la toate popoarele, simţindu-se pretutindeni ca la ea acasă. Ea ştie să vorbească inimii omeneşti în sute de limbi. Ea vine în palat să spună regilor că ei sunt servii Celui Prea Inalt; intră în colibe să spună săracilor că ei sunt fiii lui Dumnezeu. Copiii ascultă cu plăcere istorisirile ei, iar înţelepţii găsesc multe de cugetat asupra acestor învăţături ale vieţii. Biblia are cuvinte de pace pentru timpuri grele, cuvinte de mângâiere pentru timpuri de nenorocire, cuvinte de lumină pentru ceasuri turburi şi întunecoase. Cuvintele ei sunt vestite tare în adunări mari şi sfaturile ei sunt şoptite la urechea celor singuratici. Pretinşii înţelepţi şi îngâmfaţi tremură în faţa avertismentelor ei, dar cei întristaţi şi porniţi spre pocăinţă aud într'însa o voce ca de o mamă iubitoare....

„Ca şi mărgăritarele, cuvintele ei sunt cu atât mai preţioase, cu cât sunt ţinute mai aproape de inimă. Omul care a dobândit acest tezaur, nu e niciodată sărac, sau nefericit. Când orizontul se întunecă şi peregrinul se apropie de Valea Umbrelor morţii, el intră în ea fără teamă, sprijinit de toiagul Scripturii. Prietenilor săi le zice ‚La revedere', şi scoboară cărarea singuratică în speranţa luminii arătată de Scriptură". — **In Umbra Marilor Evenimente, p. 18. 19.**

Cea mai de seamă temă a Bibliei, subiectul către care ţintesc toate cărţile ei, este planul de mântuire şi refacerea chipului lui Dumnezeu în sufletul omului. Dela prima făgăduinţă despre un Mântuitor, dată în paradis, şi până la ultimele cuvinte aducătoare de multă nădejde din Apocalips, — „Ei vor vedea faţa Lui", — Biblia ne conduce pas cu pas în desfăşurarea şi împlinirea planului de mântuire. Prima pagină a ei desleagă cea mai grea problemă, existenţa, şi ne arată că Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor. In prima pagină ne spune de unde venim şi ne vorbeşte despre un paradis pierdut, iar ultima pagină a ei ne spune unde mergem şi ne dă asigurarea unui pământ nou, care va fi câştigat prin Isus Hristos. Toate acestea le prezintă în modul cel mai simplu şi mai atrăgător, aşa că orice suflet doritor de mântuire poate s'o înţeleagă.

Biblia este o carte unică în felul ei. Ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Iubite Cetitor, ai auzit vreodată melodia cea dulce de pe paginile ei? Dacă vrei să trăieşti clipe fericite, şi să îngădui spiritului tău momente de reculegere şi odihnă înviorătoare, atunci consacră o parte din timpul tău cetirii şi studierii acestei cărţi, singura între milioanele din vremea noastră, care ne aduce o pace dăinuitoare. **M. Manea**

Minunate sunt lucrările Tale!

Au fost două zile de ger aspru în şir. Vântul făcea să fie totul şi mai rece. Răsuflarea îngheţa în nări şi era o mare vitejie să umbli mai mult în bătaia crivăţului.

Dar iată că a treia zi gerul s'a muiat deodată, iar vântul s'a oprit. Am plecat tot îmbrăcat cu haine groase şi am avut două drumuri de făcut în aceeaşi zi pe afară. Pe haina mea neagră am văzut nişte lucruşoare minunate, ce cădeau din cer.

Intr'un rând cădeau nişte pene mici, lunguiețe. Erau toate la un fel în ce priveşte chipul. Pe un firicel erau înşirate ca la pene, pe laturi, alte firicele mai mici tot mai scurte, înfipte oblic. Veneau multe, multe, şi îmbrăcau pământul.

Mai târziu, din nou umblând pe afară, haina mea a fost împodobită cu cele mai drăgălaşe decoraţii, cari veneau tot din cer. Erau nişte steluţe. Câteva ramuri egale în jurul unui punct şi pe ramuri, rămurele, regulat şi frumos aşezate. Am privit cu multă bucurie la ele şi de aci am pornit să gândesc: „Minunate sunt faptele Tale, Dumnezeule!"

E multă frumuseţă, şi multă rânduială în tot ceea ce face Dumnezeu, şi e de folos să privim la ele.

Unii oameni şi-au luat timp să cerceteze mai de aproape firicelele de zăpadă şi au descoperit că zăpada este formată din cristale de ghiaţă. Cu ajutorul fotografierei la microscop s'a văzut că firicelele de zăpadă au chip de mici tăbliţe, de mici stâlpişori, şi uneori de tăbliţe şi stâlpişori. Formele acestea se deosebesc unele de altele, aşa că cercetătorul Bentley a fotografiat cam 1.000 de forme diferite.

S'au descoperit în firicelele de zăpadă mici tuburi cari sunt pline cu aer. Tuburile acestea au deschidere afară. Nordenskiöld a descoperit în ele chiar şi apă la temperatura de minus 8 grade. Se ştie că apa înghiaţă de obiceiu la 0 grade.

Chiar dacă iarna aduce un fel de moarte în natură, în ce priveşte plantele, totuşi ea aduce cu sine o vieaţă — a acestor mici cristale — care pe vreme caldă nici nu pot să existe. Poţi găsi frumuseţe în aceşti mici fulgi de zăpadă şi în toată mantia albă care acoperă pământul. Plugarul se bucură dacă semănăturile lui sunt acoperite iarna de un strat de zăpadă, deoarece aerul dintre firele de zăpadă şi din cuprinsul lor, fac un strat izolator care păstrează pentru plante destulă căldură ca ele să-şi păstreze vieaţa în somnul lor de iarnă. Nu numai atât, dar prin stratul de zăpadă mai trec raze de lumină cari ajung până la pământ. Acesta se încălzeşte şi începe să topească firicelele de zăpadă şi dă umezeală pământului. Dar coaja de zăpadă nu se topeşte deasupra. Aceasta face ca stratul de zăpadă să scadă de jos în sus. Şi haina scade pe măsură ce căldura creşte, dar ea tot mai rămâne. Haina

(Urmare la pag. 10)

Iubire Căsătorie Curtenie

Biblioteca Universității Iași

Pregătirea economică

Căsătoria nu este numai o fericire cerească ci este şi o ocupaţie. Tânărul şi tânăra cari intenţionează să se căsătorească trebue să se gândească la faptul că privesc spre cea mai serioasă ocupaţie a vieţii — serioasă, dar nu posomorîtă; plină de activitate, dar fericită. Ei intră pe tărâmul unei experienţe, nu numai în vieaţa socială, ci şi în vieaţa practică. Ei n'au să găsească numai fericire în dragoste, ci şi răspundere în materie de economie gospodărească. Cu toate că banii nu constitue lucrul cel mai important în căsătorie, totuşi au importanţa lor. Dacă societatea noastră ar fi caracterizată printr'o mai mare simplitate de vieaţă şi o mai mare consacrare faţă de lucrurile de domeniul minţii şi spiritului, ar fi mai uşor în ce priveşte chestiunile băneşti, şi partea financiară ar putea ocupa un loc oarecum mai secundar. Totuşi, în unele cazuri, această parte nu poate fi neluată în seamă. Banii şi averea trebue să fie dovada muncii şi economiei. De aceasta poate fi vorba numai când banii au fost câştigaţi prin muncă, iar nu dăruiţi. Un bărbat şi o femeie cari plănuesc să întemeieze un cămin, trebue să-şi facă socotelile ca prin îndemânarea lor să producă şi să gospodărească înţelepţeşte bunurile lor materiale.

Niciun om nu este gata pentru căsătorie până când nu are o asemenea pregătire şi experienţă, încât să arate că este în stare să

producă în deajuns spre a face faţă obligaţiilor crescânde, punând şi ceva deoparte pentru întâmplări neprevăzute. De sigur că fiecare îşi alege ocupaţia ce-i aduce un venit. Dacă doreşte, îşi poate alege una din ramurile de activitate mai slab plătită, şi poate că prin aceasta vrea să arate un spirit mai ales şi o demnitate mai mare; dar în orice caz el trebue să fie sigur de destoinicia în a-şi rândui vieaţa în aşa fel încât să reducă cheltuielile în cadrul veniturilor. Mai mult încă, el trebue să se gândească la aceea care va avea să-i fie soţie, şi să fie atent ca să-şi aleagă o tânără care să-şi fi dovedit puterea ei de cumpătare şi economie.

Tânărul trebue să înceapă să se susţină singur, cel puţin în parte, cam de pe la vârsta de şasesprezece ani. Dacă poate sau nu să facă aceasta, depinde în mare măsură de educaţia pe care a primit-o dela părinţii săi; dar în orice caz el trebue să se prindă de problemele ce-i stau în faţă ca un bărbat, şi dacă n'are încă îndemânarea, să caute a o dobândi. El trebue să-şi aleagă o ocupaţie, o meserie sau o profesiune căreia să se devoteze, şi să înceapă să lucreze pentru ea. El poate să facă aceasta în răstimpuri pe măsură ce îşi continuă educaţia intelectuală. Dacă îşi alege o ocupaţie care cere o perioadă mai îndelungată de învăţământ, atunci, în timp ce îşi face studiile, să lucreze şi la altceva. N'o să-i strice câtuşi de puţin dacă se pricepe la două sau trei meserii. Dacă începe programul acesta cam pe la jumătatea adolescenţei sale, atunci când va fi destul de în vârstă ca să se căsătorească, va fi în măsură să susţină o familie. El nu trebue să se căsătorească înainte de a fi ajuns aci. Cei cari totuşi o fac, au timp o vieaţă întreagă să se căiască!

Şi o tânără trebue să aibă aceeaşi pregătire gospodărească în vederea căsătoriei. Ocupaţia ei poate să fie sau nu aducătoare de câştig. In vremurile acestea uşile ocupaţiei sunt tot aşa de larg deschise şi pentru femei ca şi pentru bărbaţi. Profesiunea de stenografă deschide un câmp larg fiecărei tinere, şi femeile umplu rândurile diferitelor ocupaţii. In profesiunile didactice şi artistice, fe-

meile sunt tot aşa de active ca şi bărbaţii. Chiar ocupaţiile mecanice atrag destule femei, iar atelierele şi fabricele întrebuinţează un mare număr dintre ele.

In toate aceste ramuri, valoarea experienţei depinde de atitudinea femeii faţă de ocupaţia ei. Dacă stenografa se mulţumeşte să facă a-lene lucrul ei de fiecare zi, gândindu-se numai să pună mâna pe salariu la sfârşitul fiecărei săptămânii sau luni, ea nu numai că-şi va păgăbi punga, făcând a fi cât mai puţin preţuit lucrul său, ci încă îşi va micşora şi prestigiul ei de femeie, jefuind vieaţa prin nedisciplinarea minţii şi voinţei. Dar dacă ea doreşte să devină cât mai capabilă, cât mai sprintenă şi îndemânatică în ocupaţia ei, dacă ea învaţă să lucreze sistematic, cu râvnă şi priceput, nu numai că va ajunge la o poziţie economică mai înaltă, dar va împlini adevăratul scop al lucrului în ce priveşte desvoltarea caracterului şi a puterilor ei. Tot la fel este şi cu toate celelalte ocupaţii în cari s'ar putea angaja femeile. Priceperea, consacrarea pentru lucrare, iar nu pentru bani, iată ce o pregăteşte din punct de vedere economic pentru vieaţă şi pentru căsătorie. Ca rezultat al experienţei sale, ea va fi o mai bună conducătoare a casei, o mai bună tovarăşă a soţului său, o mai bună învăţătoare a copiilor săi.

Hăinuţe pentru păpuşică!.... Incă din fragedă copilărie, cei mici pot să fie îndrumaţi spre ocupaţii practice, pregătindu-se astfel pentru o vieaţă folositoare.

Cu toate acestea, asupra educaţiei casnice a fetei vom accentua în mod deosebit. Va rămâne pentru totdeauna un adevăr, că cea mai mare ocazie de manifestare şi servire a femeii este în cămin, cu toate incursiunile pe cari le mai face în chestiuni de afaceri sau politică. Fiecare fată trebue să fie pregătită în ce priveşte meşteşugurile practice ale gospodăriei, să pregătească mâncare, să coasă şi să îngrijească de grădină. Aşa se desvoltă, în parte, acea indescriptibilă artă a formării căminului, care are elementele sale nedespărţite de lucrare, aranjament şi împodobire, totuşi care trăieşte mai cu seamă în atmosfera iubirii unei soţii şi a unei mame. O fată trebue să primească o aşa educaţie din partea mamei sale, încât să-i placă să îngrijească de casă, să gătească, să coasă, să lucreze cu plantele şi cu florile. Numai îndemânarea iubitoare în ocupaţiile femeieşti poate să formeze un cămin.

Spalding

Natura dă naştere în inimile celor tineri la simţăminte curate şi înălţătoare. Ea anihilează otrava injectată de vieţuirea în centrele prea populate.

(Urmare dela pag. 8)

aceasta, care pe deoparte ţine căldură, fiind totuşi ea însăşi rece are nevoie de multă căldură dela soare până să se topească deplin. In timpul topirii face serviciul că ţine răceală şi aceasta întârzie trezirea puternică a vieţii în plante. Dacă vine apoi un nou val de frig, plantele nu suferă prea mult. Pomicultorii chiar obişnuesc să grămădească zăpadă la rădăcina pomilor, ca să-i întârzie din creştere.

Frumoasă este zăpada, minunate sunt micile alcătuiri ale firicelelor de zăpadă, mult folos aduce ea omului! Ea ne vorbeşte despre un Tată bun şi iubitor.

D Florea

Din vieaţa oamenilor mari

Samuel Morse

Intr'o zi de toamnă, acum o sută şi ceva de ani, vaporul *Sully* plecase în cursă obişnuită dintr'unul din porturile Angliei spre New York. In sala de mese a vaporului vreo câţiva pasageri se angajase într'o conversaţie foarte interesantă. Intre ei era şi doctorul Carol Jackson din Boston şi bine-cunoscutul artist Samuel Morse, din New York. Dr. Jackson aduse vorba despre electricitate, care pe vremea aceea era o ştiinţă încă în faşă.

— Electro-magnetul inventat de englezul Sturgeon este un obiect minunat, zise el. Şi e un lucru aşa de simplu! O simplă bucată de fier, îndoită ca o potcoavă!

— Auzi! Şi cum funcţionează, domnule Jackson? întrebă Morse.

— O sârmă de aramă este înfăşurată în jurul acestei bucăţi de fer, şi ori de câte ori trece un curent electric prin sârma aceasta, bucata de fer are proprietatea unui magnet.

— Domnule Jackson, fiindcă veni vorba, care este iuţeala cu care electricitatea trece printr'o sârmă? întrebă un altul din cercul lor.

— De odată, răspunse Jackson. Franklin a şi făcut experienţe în privinţa aceasta în Filadelfia. El a întins o sârmă peste un râu. Când atingea firul cu o sursă electrică pe un ţărm, în acelaş moment se producea o scânteie la celălalt capăt al firului, pe partea cealaltă a râului.

Toţi tăcură un timp. Fiecare părea preocupat de aceste lucruri. De odată artistul Morse bătu uşor cu pumnul în masă. El se rezemă cu coatele de masă, apoi cu tonuri măsurate începu:

— Doctore, ai fost vreodată la frontiera italiană?

— Cum să nu!

— Ai văzut semnalele pe cari le dau semaforii?

— O, da, zise doctorul Jackson. Ei pot să dea semnale pe calea aceasta la mai mulţi kilometri. Dar ce vreai să spui cu asta?

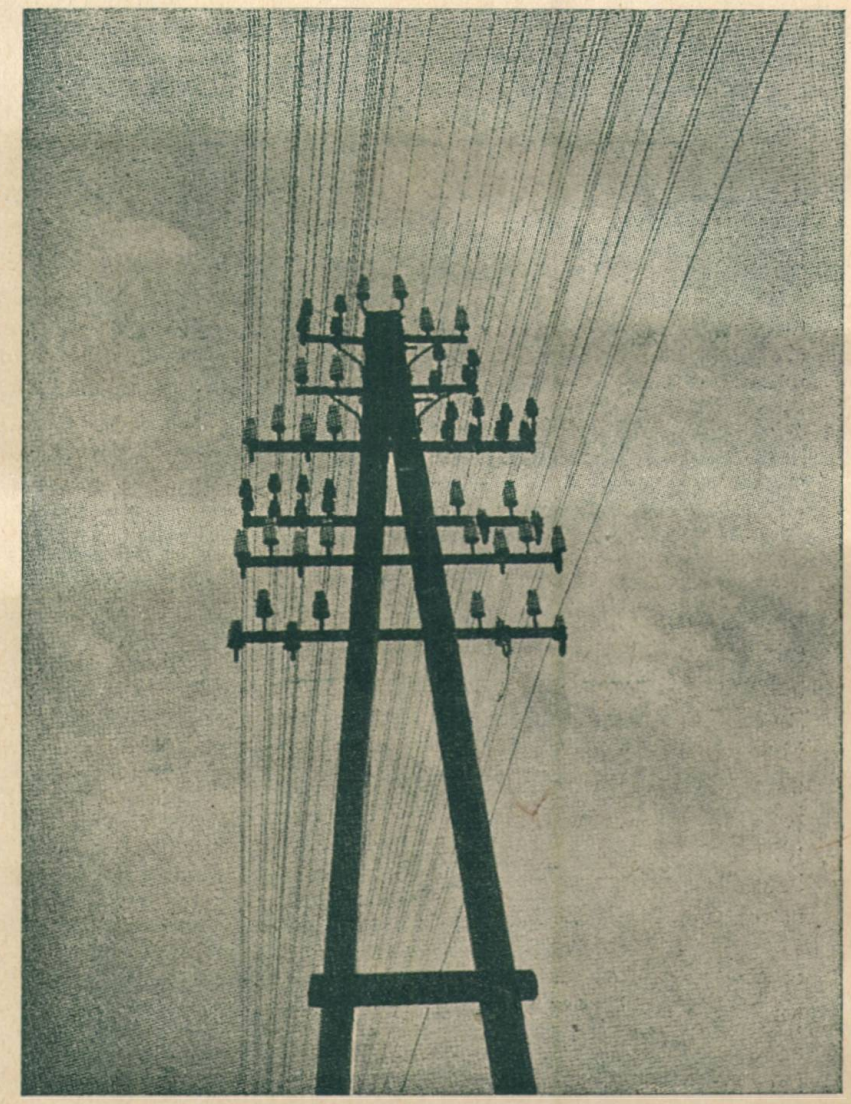

Sârmele vorbesc!....

Morse tăcu o clipă. Apoi, foarte adâncit zise:

— Dacă prezenţa electricităţii poate fi făcută vizibilă într'o parte oarecare a circuitului, de ce n'am putea semnala mesagii pe calea aceasta? Am putea transmite veşti la o mie de kilometri într'o secundă....

Privi întrebător în jurul său. Toţi zâmbeau neîncrezători. Morse îşi dădu seama că este socotit ca unul care visează ziua nămiaza mare.

Se retrase în cabina sa. Restul călătoriei şi-l petrecu în singurătate, fie în cabină, fie pe bord, dar tot mereu desena în albumul său. Era hotărît să realizeze ideea de a folosi electricitatea pentru transmiterea de mesagii.

Vaporul ancoră în sfârşit la New York. Morse ajunse la locul unde trebuia să coboare de pe vapor, se opri în faţa căpitanului şi zise:

— Domnule căpitan, dacă ai să auzi

O schemă a aparatului Morse.

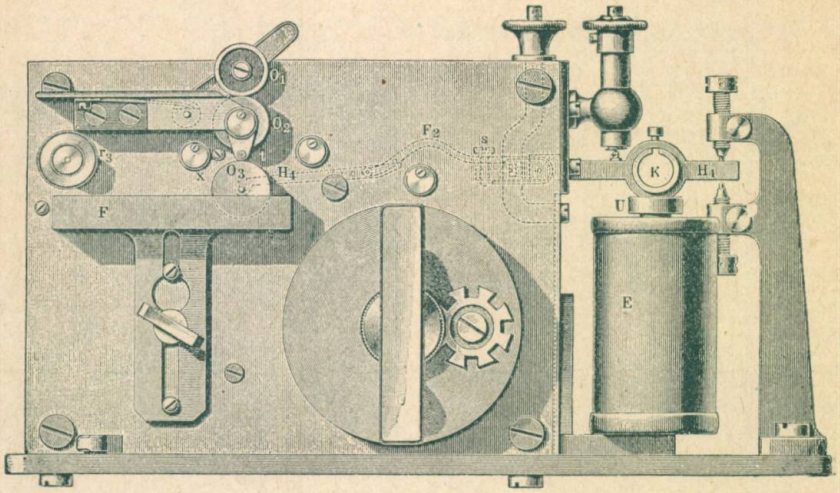

curând vorbindu-se despre ‚telegraf' ca fiind una din minunile lumii, să ştii că descoperirea s'a făcut pe vaporul *Sully*.

Odată ajuns în New York, Morse se apucă numaidecât să lucreze la telegraf. Işi făcuse planul ca toţi banii pe cari îi va câştiga din vânzarea picturilor sale, să-i folosească pentru experienţe. Timp de trei ani stătuse în Europa ca să se perfecţioneze în arta sa. In locul său se ivise însă alţi artişti cari devenise populari. Nimeni nu venea să-i ceară să picteze un portret. El se găsi prins în ghiarele puternice ale sărăciei. Cu toate că locuia într'o cameră şi se hrănea exclusiv cu ceaiu şi scrumbii, proprietarul şi băcanul îl apăsau mai mult decât orice alte experienţe ştiinţifice.

Incepu să predea lecţii de artă, dar avea elevi puţini. Nimeni nu ştia cât de mult suferea Morse în realitate. Odată se duse să predea o lecţie unui elev care îi datora bani. El îl întrebă curtenitor:

— Ei, tinere, cum stăm cu banii?

— Sper că săptămâna viitoare să ne descurcăm cu socoteala noastră, domnule profesor, răspunse elevul.

— Săptămâna viitoare! repetă Morse cu un aer de amărâciune. Până atunci am să mor.

— Să muriţi!?

— Da! de foame.

Uimire amestecată cu durere umbreau faţa tânărului elev. Apoi zise cu grabă:

— Ţi-ar fi de ajuns zece dolari?

— Zece dolari! exclamă Morse cu un aer bine dispus. Mi-ar salva viaţa! Aceasta ar fi tot ce ar face pentru mine.

Plini de bucurie, cei doi, profesorul şi elevul, se îndreptară spre un restaurant. Serviră o masă modestă.

— Aceasta este prima masă pe care o iau după douăzeci şi patru de ore, zise Morse pe un ton glumeţ. Ascultă, dragul meu, să nu te faci artist. A fi artist, înseamnă a fi cerşetor.

In acelaş timp Morse îşi continua şi experienţele sale. Cât despre bani, n'avea nevoie de prea mulţi. El avea un spirit inventiv, şi putea să lucreze cu materialele cele mai simple: o ramă dela un tablou vechiu, rotiţele dela un ceasornic, trei cutii de lemn, puţină sârmă, câteva cartonaşe, o bucată de fer — lucruri aproape fără valoare, dar pe cari nu le putea găsi pe stradă ca pe nişte gunoaie. Aci în această cameră sărăcăcioasă care era în acelaş timp şi cameră de culcare, şi studiou, şi cameră de lucru şi cameră de locuit — el s'a trudit timp de luni de zile cu astfel de materiale.

In cele din urmă modelul său era gata, şi a plecat numaidecât la Washington. El se prezentă cu aparatul în faţa unor reprezentanţi ai Congresului şi le demonstră cum funcţionează.

— E minunat, îşi dădură ei părerea. Şi e aşa de simplu! Atingi un buton la un capăt al firului. *Rat-tat-tat*, se aude la celălalt capăt; şi mesagiul este transmis. Cum? Printr'un alfabet convenţional: trei sunete scurte — A, unul lung şi două scurte — M, şi aşa mai departe.

— Minunat! ziseră oamenii Congresului.

Morse era foarte fericit că pe calea aceasta putea să apropie pe oameni întreolaltă. El era fericit că poate să fie de folos omenirii prin această invenţie, dar avea nevoie de 30.000 de dolari ca s'o pună la încercare. Oare îi va pune stăpânirea la dispoziţie suma aceasta.

Toţi cei ce asistase la demonstraţia sa credeau că va primi. Morse aştepta. Nu putea să facă altceva. Soarta sa şi soarta telegrafului era în mâinile unui Congres prea ocupat. Multă vreme aşteptă sărmanul Morse, trăind de azi pe mâine. In cele din urmă, complet descurajat, scria foarte amărît unui prieten al său:

„Mă găsesc fără simpatie şi fără ajutor de nicăieri. Doi ani încheiaţi mi-am irosit timpul şi mijloacele mele sărăcăcioase, renunţând la toate plăcerile mele şi chiar la hrana necesară. Sunt ruinat. Dacă n'am numaidecât mijloace de undeva, sunt silit să las toate baltă. Nimic altceva nu m'a sprijinit decât conştiinţa că am o invenţie care va contribui la fericirea a milioane de oameni".

In Martie, 1843, chiar când averea sa era aproape pe sfârşite, când tot ce mai avea pe lume se reducea la mai puţin de un dolar, Congresul i-a acordat suma de 30.000 de dolari, pentru experimentarea unei linii telegrafice. Hotărîrea s'a luat în ultima oră a sesiunii, cu 89 de voturi pentru, şi 83 contra.

Morse era cel mai fericit om de pe lume. El începu să lucreze la întinderea firelor între Washington şi Baltimore. Lumea nu cunoştea aproape nimic despre invenţia lui. Cei ce ştiau ceva, se îndoiau de importanţa sa. Când toate operaţiile vor fi terminate, şi primul mesagiu trimes, atunci lumea va putea să judece, se gândea Morse.

24 Mai, 1844.

Iată că a fost întins şi ultimul fir. Morse sta alături de instrumentul său în Washington. In Baltimore — la 64 de kilometri depărtare — alături de un alt instrument sta prietenul său Alfred Vail. Curioşii se adunase şi într'o parte şi într'alta. Morse era vădit emoţionat. Marea încercare venise. El trebuia să transmită un mesagiu.

— Ce să zic?

— Zi aşa: Ce a făcut Dumnezeu! îi dădu ideea o tânără care se găsea alături.

Cu degetele tremurânde, Morse începu să apese pe buton....

In Baltimore, privirile tuturor erau îndreptate asupra aparatului nemişcat, care începu să scoată un sunet: *rat-tat-tat*.

Extraordinar! Aparatul se opri.

— Ce zice? întrebară cei de faţă, cu respiraţia întretăiată.

Vail descifră mesagiul.

— Zice: Ce a făcut Dumnezeu!

Publicul era prea uimit ca să priceapă înţelesul lor. Dar peste două zile, când s'a întrunit adunarea democratică, a fost convins. Adunarea alese pe James K. Polk ca preşedinte şi pe Silas Wright ca vice-preşedinte. Acesta din urmă era la Washington la data aceasta.

Alfred Vail transmise această veste lui Morse la Washington, care comunică numaidecât lui Wright. Wright refuză să primească această însărcinare. Cu câteva minute mai târziu, Vail comunică aceste lucruri Adunării din Baltimore.

Membrii Adunării au rămas buimăciţi. Nu le venea să creadă cu niciun chip. Numaidecât s'a trimes o delegaţie ca să ia contact direct cu Wright. Spre surprinderea lor, constatară că mesagiul era adevărat.

— Ce a făcut Dumnezeu! repetară şi ei.

De acum înainte valoarea telegrafului era unanim recunoscută. Nu numai în Statele-Unite, dar chiar şi în Europa, Morse era ridicat în slăvi. Regina Spaniei îi conferi Crucea Ordinului Izabelei; regele Prusiei îi dărui un cadou preţios; Napoleon al III-lea al Franţei îl primi ca membru în Legiunea de Onoare; iar sultanul Turciei îl decoră cu Ordinul Gloriei. In parcul Central din New York i se ridică o statue. Zece state din Europa i-au dăruit peste 400.000 de franci (aproximativ 2.500.000 în valută românească), pentru această înfăptuire prin care naţiunile aveau să fie unite ca niciodată mai înainte.

Noua experienţă a profesorului Morse reuşi de minune. El putea să transmită mesagii telegrafice şi peste apă. A ajuns la această convingere când a instalat un cablu telegrafic în portul New York.

Dar în mintea sa avea o viziune şi mai mare.

— Omul nu se va mulţumi să se oprească aci, profetiză el. Intr'un viitor apropiat cablul telegrafic va lega Europa de America. Oricât de îndrăznet ar părea planul acesta, am toată încrederea că va veni ziua când se va împlini.

Cu zece ani mai târziu primi o scrisoare dela un om care avea să aducă la realizare proiectul său. Un oarecare Cyrus W. Field îl întreba dacă cineva poate să telegrafieze pe o distanţă aşa de mare cum ar fi din Europa până în America. Field tocmai auzise despre planul de a lega Terra-Nova cu New York prin cablu telegrafic.

— Un proiect interesant, se gândi Field. Voiu ajuta la realizarea lui.

Mai târziu, când Field sta în biblioteca sa înaintea unui glob pământesc, îi fulgeră prin minte o idee.

— Dacă putem să legăm Statele Unite cu Terra Nova prin cablu, de ce ne-am opri aci? Oare telegraful n'ar putea uni cele două continente, Lumea Nouă cu Lumea Veche? In câteva secunde un mesaguiu dela Londra ar putea ajunge la New York!.... Am să văd dacă curentul electric poate să străbată o aşa distanţă. Dacă poate, atunci se va face un cablu peste ocean.

El convinse pe prietenii săi, aproape împotriva voinţei lor, ca să investească bani în afacerea aceasta.

— Un proiect fantastic, ziseră ei.

— Un plan nebunesc!

— Sunt sigur că va da greş.

— Inchipuieţi că n'ai să reuşeşti. Inchipuieţi că ai să faci o încercare şi ai să dai greş. Cablul tău este pierdut în fundul oceanului.Ce-ai să faci atunci? Aşa i se spunea de către unul şi de către altul.

— Vom merge să punem altul, răspunse el prompt.

Sângele său era aşa de înfierbântat de ideea aceasta, încât era sigur că va reuşi.

Nimeni nu-şi poate închipui o muncă mai grea decât aceasta. Fundul oceanului, dela patru până la 8 kilometri adâncime, are văi şi platouri. Iar firul cel subţire care trebuia să lege Europa de America, avea să fie format numai din şapte sârme de aramă răsucite laolaltă.

Se părea că ghinionul se ţine morţiş de vapoarele cari întindeau cablul. Firul s'a rupt de mai multe ori, şi odată 2300 de kilometri de cablu au fost pierduţi în fundul oceanului.

Dar Cyrus Field nu se dădu bătut. In sfârşit, la 17 August, 1858, cablul telegrafic transmise primul mesagiu peste Atlantic: „Europa şi America sunt unite prin telegraf. Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pe pământ pace, între oameni bună învoire".

Dar vai! cablul se rupse din nou. Totuşi Field nu se descurajă nici de data aceasta. In 1866 lucrarea sa a fost încununată cu succes. Astfel s'a realizat şi visul lui Field dar şi al omenirii.

I. C.

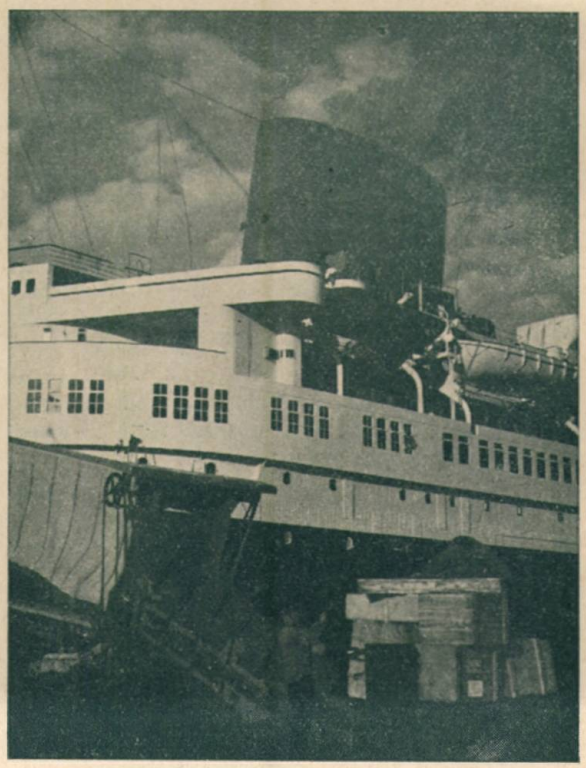

Un mare transatlantic se pregăteşte să străbată drumul fără pulbere între cele două lumii.

Un tată iubitor

Şcolăriţa silitoare.

Intr'un oraş din Noua Anglie locuia odată un slujitor al Evangheliei. El avea un fiu de patrusprezece ani care urma la şcoala secundară. Intr'o după amiază, unul dintre profesorii acestui tânăr, care cunoştea bine familia părinţilor săi, veni acasă la ei. Din întâmplare se întâlni cu tatăl chiar la poartă.

— Bună ziua, domnule R.

— Bună ziua, domnule profesor; şi îşi strânseră mâna foarte amical.

— Am venit să mă interesez de starea fiului d-tale. Nu cumva e bolnav ?

— Nicidecum. Dar pentru ce întrebaţi de el ?

— Pentrucă astăzi n'a venit la şcoală.

— Da !? N'a fost la şcoală ?

— Nu. Nici ieri.

— Nici ieri ?!

— Ba încă nici alaltieri nu l'am văzut.

— H . . ! . . .

— Am crezut că poate o fi bolnav.

— Nu ! Nu e bolnav.

— Atunci tot a fost bine că am venit să vă fac cunoscut lucrurile acestea.

— Vă mulţumesc, răspunse tatăl. Şi se despărţiră.

Tatăl intră în casă, şi se aşează pe un scaun, foarte frământat de această veste dureroasă. După câtva timp auzi poarta mişcându-se. Privi pe fereastră să vadă cine este. Era chiar fiul său care se înapoia dela şcoală(!). Tatăl îi deschise uşa. Băiatul salută ca de obiceiu pe tatăl său, dar căutând în privirile lui, numaidecât îşi dădu seama că cineva l-a informat că de câteva zile n'a mai dat pe la şcoală.

— Vino în biroul meu, Petre, zise tatăl.

Băiatul intră după tatăl său cu inima strânsă de teamă, şi uşa se închise în urma lor. In birou era o linişte de mormânt. Tatăl privea în van, şi pe faţa lui se vedea că suferă foarte mult. Pentru Petre clipele acestea păreau veşnicii. După un timp, tatăl întrerupse tăcerea, şi cu glasul tremurat, zise:

— Petre, profesorul tău a fost pe aici azi după amiază. El mi-a spus că tu n'ai fost la şcoală nici azi, nici ieri, şi nici alaltieri. Noi credeam că tu mergi regulat la şcoală. O ! nici nu ştii cât sunt de trist din cauza aceasta. Am avut totdeauna încredere în tine. Totdeauna îmi ziceam că pot să am încredere în fiul meu, Petre. Şi acum iată că tu ne-ai înşelat timp de trei zile la rând. O ! Nici nu-ţi pot spune cât mă simt de nenorocit din pricina aceasta !

Lui Petre îi venea greu că i se vorbeşte aşa de liniştit şi blând. Dacă tatăl i-ar fi vorbit cu asprime, sau chiar dacă l-ar fi bătut, poate că această dojană n'ar fi fost aşa de supărătoare. După o scurtă pauză, tatăl zise:

— Să îngenunchiem şi să ne rugăm.

Acum situaţia deveni şi mai grea pentru Petre; el nu putea să se roage. Cu toate acestea îngenunchie şi el alături de tatăl său, care îşi vărsă tot focul inimei sale de părinte înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. In timp ce asculta rugăciunea tatălui său, băiatul simţea cât de îndurerat este el din pricina purtării sale. Involuntar, ridică fruntea şi privi în oglinda dela dulapul care se găsea în faţa lor. Infăţişarea lui era foarte schimbată. După ce termină tatăl, veni şi rândul lui. Dar cât de greu ieşeau cuvintele. Parcă avea noduri în gât. In sfârşit a terminat şi calvarul acesta.

Se ridicară. Ochii tatălui erau umezi de lacrămi; dar nici ai lui nu erau fără lacrămi.

— Fiul meu, începu tatăl, există o lege a vieţii, anume că oriunde este păcat, nici suferinţele nu lipsesc. Aceste două lucruri nu se pot despărţi. Unde sunt suferinţi, acolo au fost şi oarecari păcate. . .

Tatăl tăcu. . . . . Apoi continuă:

— Tu te-ai purtat nedrept faţă de noi ca părinţi. In această fa-

milie eu ţin locul pe care îl are Dumnezeu în lume. Vom face deci astfel: Tu te vei duce în mansarda casei, unde eu am să aduc o saltea şi o plapomă pentru tine. Noi o să-ţi aducem mâncare regulat acolo sus, şi tu vei rămâne în mansardă atâta timp cât ai minţit, — trei zile şi trei nopţi.

Petre nu spuse niciun cuvânt. Se urcară împreună în mansardă. Salteaua fu aşezată, apoi tatăl sărută pe fiul său, şi plecă. El rămase în mansardă, dus pe gânduri.

Veni timpul cinei. Tatăl şi mama se aşezară la masă. Dar lipsa fiului din mijlocul lor se simţea în chip dureros. Nu putură să mănânce. Mâncarea li se părea tare, amară, şi nici nu puteau înghiţi. Se ridicară dela masă şi plecară în camera de locuit. Tatăl luă ziarul spre a ceti, iar mama luă în mână o cusătură. Incercă să citească, dar nu vedea nimic. Nici nu putea să distingă literele, cu toate că avea ochelari. Sticlele păreau întunecoase. El îi luă, îi curăţi bine, şi încercă din nou să citească. Abia acum observă că ţinuse ziarul de-a'ndoaselea. Mama încercă să coase, dar aţa se rupse, şi când încercă să bage firul în ac, nici nu putea să nimerească în urechile acului. Se putea vedea că erau frământaţi de gânduri.

Bătu ora nouă .... zece ..... Acesta era timpul obişnuit când trebuiau să meargă la culcare. Dar niciunul dintre ei nu făcea vreo pregătire pentru aceasta. Mama întrebă:

— Tu nu vrei să mergi la culcare?

— Nu. Vreau să mai stau puţin. Du-te tu întâiu.

Bătu ceasul unsprezece şi ei nu se urneau din loc. In sfârşit, la ora douăsprezece se sculară, încuiară totul şi merseră la culcare. Dar nu puteau dormi. Fiecare se prefăcea că doarme şi ştia că celălalt nu doarme. După câtăva vreme mama zise:

— De ce nu poţi dormi?

— De unde ştiai că nu dorm?

— Am simţit.

— Dar tu de ce n'ai adormit?

— Ah! pentrucă nu pot. Mă gândesc continuu la fiul nostru.

— Aceasta mă chinueşte şi pe mine, răspunse el.

Ceasul bătu unu, apoi două ... dar somnul nu se lipea de ochii lor.

— Mamă, nu mai pot răbda. Mă duc sus la Petre, zise tatăl după câtva timp.

Fără să mai aştepte un răs-

puns, el îşi luă perna, ieşi din odaie încet, urcă scările spre pod, apoi tot aşa de încet deschise uşa podului, pentru ca nu cumva să turbure pe tânăr, în caz că ar dormi. Se apropie în vârful picioarelor şi privi. Petre era treaz. In semi-obscuritatea mansardei se putea vedea faţa lui plânsă şi urmele lăsate de lacrămi pe obraji săi. Tatăl intră înlăuntru şi se vârî sub plapomă alături de fiul său. Işi încolăciră braţele în jurul gâtului unul altuia. Tatăl îl sărută. Amândoi plângeau, dar niciunul nu zicea nimic. Cu toate acestea inimile lor vorbeau şi se înţelegeau. Au dormit.

In seara următoare, când veni ora culcării, tatăl zise:

— Eu am să mă culc tot sus la Petre în noaptea aceasta.

La fel s'au petrecut lucrurile şi în a treia noapte. Tatăl a dormit alături de fiul său la locul pedepsei, în mansardă.

Pedeapsa s'a terminat şi vieaţa acestei familii a intrat în normal. Fiul se schimbase cu desăvârşire, şi bucuria se putea vedea pe feţele tuturor.

Cât de minunat ilustrează povestirea aceasta ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi oamenii! Din cauza păcatului omul a trebuit să fie izgonit din casa Tatălui, ca să locuiască în valea umbrei morţi, în durere şi suferinţă. Dar câtă durere a produs aceasta lui Dumnezeu! El n'a lăsat pe om în părăsire, ca să-şi ispăşească pedeapsa, ci a venit în persoana Fiului Său, Isus Hristos, ca să locuiască împreună cu noi, să ne mângâie în durerea noastră, şi să ne pregătească mântuirea. El vine şi astăzi alături de cei greşiţi, şi îi îndeamnă cu iubire să urască răul şi să iubească ceea ce este bun şi înălţător. A avea deplină încredere în El, a trăi în atmosfera prezenţei Sale, a petrece fiecare zi cu El, — aceasta este vieaţa cu adevărat normală.

Adaptare de **M. Ionescu**

„Dumnezeu a legat inimile noastre de Dânsul prin nenumărate dovezi ale iubirii Sale. El a căutat să ni Se descopere nouă prin lucrurile naturii şi prin cele mai intime şi mai gingaşe legături cunoscute inimii omeneşti. Şi încă acestea oglindesc numai în mod necomplet marea Lui iubire către noi". — Calea către Hristos, p. 13.

Ecouri

Anul trecut, în oraşul San Francisco, a murit un bătrân de 89 de ani, care s'a făcut celebru datorită întrebuinţării a trei cuvinte din vocabularul englez. Este vorba de Thomas Gray, inventatorul pancartelor fixate la toate răspântiilor drumurilor din Statele-Unite. Pe acestea se poate ceti următoarele cuvinte: „Stop, look, listen" (stai, priveşte, ascultă). Thomas Gray, care timp de patruzeci de ani a fost în serviciul căilor ferate *Southern Pacific*, şi-a făcut o situaţie foarte frumoasă, cu această scurtă formulă. De multe ori noi trecem nepăsători pe lângă lucrurile mici, crezându-le fără nicio valoare. Acestea aşteaptă pe omul practic care să ştie cum să le valorifice. Şi de ce n'ai fi tu acela?

Se spune că Musolini, creatorul Italiei de astăzi, nu foloseşte băuturile alcoolice şi nu fumează. Mesele sale se compun numai din lăpturi şi fructe.

Un linotyp se compune din 2.800 de piese.

Nu de mult, într'un sat din partea de apus a provinciei Ontario, din America de Nord, s'a găsit o monedă care datează din secolul al 4-lea (400—300) în. de Hr. Se ştie în chip sigur că este o tetra-drachmă din Cartagina, având data emisiunii înainte de războaiele punice. Pe o parte este gravat capul Persefonei cu trei coroane, iar pe dos un cap de cal şi un palmier. Concluzia ar fi că aceşti comercianţi îndrăzneţi ai antichităţii, Cartaginezii, urmaşii Fenicienilor au ajuns cu corăbiile lor până în aceste părţi. Rămâne ca noui descoperiri de natură arheologică să confirme pe deplin această ipoteză.

Societatea Biblică britanică şi străină a răspândit numai anul trecut 10.933.203 exemplare din Sfintele Scripturi, dintre cari 220.000 în limbile şi dialectele africane. In cei 130 de ani dela înfiinţarea sa, societatea a răspândit mai mult de 453 de milioane de Biblii.

Cu toate că învăţaţii ateişti din zilele noastre, din nefericire prea mulţi, pun această carte pe aceeaşi treaptă cu povestirile mitice ale popoarelor păgâne, şi o socotesc o carte pentru proşti, în veacul acestą de luminare este cartea cea mai răspândită şi cea mai mult gustată. Efectele sale sunt dintre cele mai binefăcătoare asupra societăţii omeneşti. Numărul „proştilor" creşte cu fiece zi. Doamne Te rog fă ca să crească tot mai mult!

Un adult bea în medie 1000 de litri de apă pe an.

Uzinele Vickers-Armstrong au construit un tun anti-aerian de 75 mm. Tunul acesta bate orizontal pe o distanţă de 15.350 m., iar vertical 10.350 m. Obuzele folosite cântăresc 6,5 kg., şi pleacă cu o viteză iniţială de 805 m. pe secundă. Noul tun este de o eficacitate extraordinară. Totuşi, în Statele Unite se caută să se construiască un tun cu un tir vertical de 16.000 de metri.

Numărul orbilor din lumea întreagă se ridică la 5.000.000. Dacă ar fi numai atâţi!

Doamna Roosevelt, ţinând conferinţe la radio, a obţinut timp de cinci luni suma de 150.000 de dolari, pe care îi va folosi exclusiv pentru lucrări de binefacere.

In cetatea Vaticanului, sunt reprezentate, fie prin ambasadori, fie prin miniştri, 37 de naţiuni.

China este singura ţară din lume care n'are imn naţional.

Guvernul chinez a dat un decret pentru desfiinţarea poligamiei. Numărul femeilor cari vor simţi urmările acestei măsuri se ridică la patru milioane.

Orologiul cel mai exact din lume este acela al Observatorului din Greenwich, Anglia. El are trei cadrane şi nu variază decât cu un sfert de secundă pe an. Este un dar făcut de un amator de astronomie din Londra.

Cel mai vestit lingvist pe care l-a cunoscut vreodată lumea a fost cardinalul Iosef Casper, născut la Bolonia, în Italia, în anul 1775. El cunoştea la perfecţie 114 limbi şi 72 de dialecte. Pentru învăţarea limbei chineze i-a trebuit cel mai mult timp: patru luni de muncă asiduă. Şi lucrul cel mai interesant este că acest maestru lingvist n'a plecat niciodată din ţara sa natală.

Numărul sinucigaşilor din toată Europa în veacul al XIX-lea, a fost între 1.500.000 şi 2.000.000. Numărul acesta a crescut considerabil în cursul veacului al XX-lea. Sociologul german Hans Rost, care s'a consacrat studiului acestei maladii a societăţii, face constatarea că dela începutul veacului al XX-lea, numărul sinucigaşilor în Europa s'a ridicat la 60.000 sau 70.000 pe fiecare an, adică mai mult de două milioane până în anul 1935. Ce socoteală lugubră vor face sociologii la încheierea acestui secol, mai ales că proporţia sinuciderilor creşte în fiecare an!

La Serajevo, oraşul unde a avut loc atentatul în urma căruia a isbucnit războiul, s'a format un club al sinucigaşilor. De curând s'a găsit asupra a doi studenţi, cari se spânzurase, cărţile de aderenţi ai acestui club, pe cari era scrisă deviza: „Cea mai mare crimă a omului este de a se fi născut".

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 2/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E." Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Greutăţile creează pe oameni

Biblioteca Universităţii Iaşi

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
15 MAI 1937

Paner de argint

Iubirea! Cine dintre noi poate să ajungă mai presus de iubirea pe care o mamă o dărueşte fără măsură acelora pe cari îi iubeşte? O doamnă zicea odată: „Când copiii mei erau mici, mi-am dat seama că tot ce pot face mai bine este să mă jertfesc pentru ei. N'am cruţat nicio oboseală de a le vorbi, de a le ceti, de a-i învăţa, de a mă ruga cu ei, şi de a fi astfel tovarăşa lor de încredere.

Adesea eram nevoită să las lucrurile mele de gospodină. Nu-mi mai rămânea nicio clipă pentru studiu, pe care-l iubeam atât de mult.

Dar acum sunt răsplătită.

Fiii mei sunt predicatori ai Evangheliei; fiicele mele sunt adevărate creştine. Acum am timp destul şi pentru odihnă, menaj, şi pentru a face orice lucru bun, şi de asemenea mă ocup şi cu lucrurile Domnului, ori de câte ori El are nevoie de serviciile mele.

Păstrez mii de amintiri plăcute din copilăria lor spre a mă mângâia. Acum când fiecare îşi are cariera sa, am plăcuta mulţumire de a fi făcut tot ce a depins de mine spre a-i pregăti în vederea însărcinării pe care Domnul le-o rezervase. Le-am dat tot ce am avut mai bun: *pe mine însumi.*

***

Este lucru de mirare că nu se aminteşte nimic de numele mamelor în legătură cu faptele strălucite ale fiilor lor. Lumea nu vede decât succesul fiilor; mama nu este decât o treaptă la scara pe care s'a urcat el. Nu se vede în jurnale nici numele său, şi nici însuşirile sale; numai fiul său este lăudat şi ridicat în slăvi. Şi totuşi ea este cea care a făcut cu putinţă succesul.

„Mamei mele datoresc ceea ce sunt", spunea Thomas A. Edison. „Ea era aşa de credincioasă şi aşa de sigură de mine! Aveam simţământul că am o fiinţă pentru care puteam să trăiesc; o fiinţă pe care nu trebuia s'o desamăgesc".

„Tot ceea ce am făcut vreodată în vieaţa mea", zice D. L. Moody marele evanghelist american, „se datoreşte mamei mele".

„Pentru omul care a avut fericirea să aibă o mamă", zicea Jean-Paul Richter, „toate femeile sunt sfinte din pricina mamei sale".

Un băieţaş zicea că iubeşte pe mama lui din toate puterile sale. Cum odată a fost întrebat ce înţelege el prin aceasta, după câteva clipe de gândire, zise: „Am să vă spun. Ştiţi că noi locuim la al patrulea etaj, şi trebue să ne coborîm până jos în pivniţă spre a lua lemne de foc. Dar pentrucă mama este prea ocupată şi nu aşa de puternică, am grijă ca lada de lemne să nu fie niciodată goală. Eu urc toate lemnele din pivniţă până la al patrulea etaj, şi fiţi sigur că uneori trebue să depun toate puterile mele. Oare nu este o dovadă că eu iubesc pe mama din toate puterile mele?"

Copilul avea perfectă dreptate. El îşi arăta iubirea faţă de mama sa, făcând tot ce putea pentru a-i fi de folos.

***

La o expoziţie oarecare era regula ca vizitatorii să-şi scrie numele într'un registru. Persoanele cari semnau, erau rugate să arate şi profesiunea, astfel că în acest registru se putea ceti: „Ioan Corbeanu, tâmplar". „Toma Gheorghe, agricultor", etc. O fetiţă vroi să-şi scrie şi ea numele în registru. Fu invitată să-şi scrie numele şi profesiunea. Iată ce scrise: „Marioara Predescu, care ajut pe mama mea". Aceasta ar trebui să fie profesiunea tuturor copiilor dela cel mai mic până la cel mai mare. Copii, dacă aţi fi invitaţi să vă înscrieţi numele în acest registru, aţi putea să scrieţi şi voi: „Eu ajut pe mama mea?"

***

Acum câtva timp, un călător coborî din tren în gara Rochester din statul New-York. Locuia cu familia în oraşul acesta, şi dela gară s'a îndreptat grăbit spre casă, spre a îmbrăţişa cât mai curând pe cei iubiţi ai săi. Trecând pe lângă malul râului ce străbătea oraşul, observă un grup de oameni cari făceau gesturi disperate.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el apropiindu-se.

— Un băieţel a căzut în apă şi este în primejdie să se înnece, dădu cineva răspunsul.

— De ce nu sare nimeni în ajutorul lui?

Fără să mai aştepte un răspuns, aruncă din mână geamantanul, îşi scoase pardesiul şi haina, şi se aruncă în apa care curgea cu iuţeală. Se luptă cu multă tărie cu valurile, şi apucând pe copil îl aduse la mal. In timp ce ştergea chipul copilului leşinat şi-i dădea la o parte părul care-i acoperise toată faţa, deodată scoase un strigăt de spaimă amestecată cu bucurie:

— E chiar copilul meu!

Căutând să salvăm pe alţii, ne salvăm pe noi înşine, şi venim în ajutorul celor cari ne sunt dragi. Insă aceia cari sunt prea egoişti spre a lucra pentru salvarea copiilor altora, îşi pierd deseori pe proprii lor copii.

***

Cea mai săracă locuinţă, condusă de o femeie virtuoasă, econoamă, plăcută şi curată, poate fi locaşul mângâierii, virtuţii şi fericirii.

Viitorul unui copil este totdeauna fapta mamei sale.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Ție mamă!

M. Ionescu

Povara mamei este cea mai grea, dar bucuriile pe cari i le oferă copilașul său, o recompensează.

Mama! Subiectul celei mai simțite, celei mai sublime poezii! Obiectul celei mai deosebite adorațiuni pentru orice ființă omenească! Pentrucă nu e nimeni care să nu fi avut sau să nu aibă o mamă, a cărei iubire divină să nu-i fi inundat inima de fericire în copilărie, și care să nu-i procure amintiri sfinte, când vieața și împrejurările s'au schimbat, și mama nu mai este în rândul celor vii! Nimeni nu se poate gândi la această ființă scumpă, fără ca inima să nu-i vibreze de o iubire plină de duioșie, fără să nu-și simtă ochii umeziți de lacrimi de bucurie, dacă mai are fericirea să mai aibă lângă sine pe aceea care l-a legănat la sân și l-a desmierdat în sărutări, sau, dacă ea nu mai este, să nu fie stăpânit de un dor nostalgic după acele timpuri ce trăiesc în amintire, când simțea mâna ei alinătoare de dureri mângâindu-i fruntea învăpăiată de fierbințeala frigurilor, ori netezindu-i buclele, când venea și-i destăinuia păsurile lui copilărești și înfrângerile suferite în încercările de a întreprinde ceva!

Ceea ce dă durabilitate acestor simțăminte din inimile noastre este tocmai iubirea mamei. Ea a fost cea care a săpat adânc în noi icoana mamei. Oricât ar încerca dinții vremii să strice trăsăturile acestui chip, el va rămâne neșters din amintirea noastră, pentrucă iubirea cu care ne-a iubit ea, îl face să fie dăinuitor. O! și este așa de puternică această iubire! Nimic nu o poate egala. Insuși Dumnezeu, pentru a arăta oamenilor cât de mare este iubirea Sa față de cei cari ascultă de El, nu găsește un alt termen de comparație, decât tot această iubire de mamă: „Poate o femeie să uite pe copilul pe care-l alăptează, și să n'aibă milă de rodul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voiu uita cu niciun chip". Aci vrea să ne spună nouă Dumnezeu, că, după cum nu se va întâmpla ca mama să uite pe cel pe care îl ține la sân, cu atât mai mult nu se va întâmpla ca El să uite pe cel care se teme de numele Lui.

Ochii cei plini de iubire ai mamei sunt cei dintâi în cari se oglindesc privirile lui. Zâmbetul ei e cel dintâi care îi produce fiori de bucurie. Ea este cea dintâi către care se întind mânuțele lui, cea dela care învață să îngâne primele cuvinte. Nimeni ca ea, și poate afară de ea, n'a simțit acea bucurie negrăită, când de pe buzele lui nedibace aude primul cuvânt: „Mamă".

Tocmai această iubire, aceste legături dintre mamă și copil, legături cari se formează în chip natural, întru cât mama este cea care stă mereu în contact cu el, fac ca mama să fie un puternic factor de influență în vieața lui. Buna influență a mamei asupra copilului, dela naștere și până trece pe seama dascălului public, este factorul care determină succesul lui în vieață, și ajungerea lui pe cele mai înalte culmi ale perfecțiunii de caracter, lucru care aduce după sine și gloria — oamenii cu adevărat mari au fost oameni de caracter. Dacă ea a știut

să imprime în sufletul lui însuşiri nobile şi ambiţiuni sfinte, putem spune că a făcut cel mai mult, şi pentru celelalte şcoli ce urmează n'a mai rămas decât un lucru mic şi uşor în comparaţie cu ceea ce a reuşit să facă neştiută şi neîncurajată de nimeni, afară numai de dorinţa de a vedea om pe copilul ei.

Acum este vârsta cea mai potrivită pentru punerea unei solide temelii a educaţiei: pe genunchii şi la sânul mamei. „Daţi-ne copiii până la şapte ani, şi vor rămâne catolici toată viaţa", spuneau Iezuiţii. Cât adevăr se cuprinde în cuvintele acestea! In stadiul acesta materialul ce trebue modelat este de o plasticitate uimitoare, şi mama este artistul chemat să dea formele cele mai desăvârşite chipului moral al celui căruia i-a dat viaţă. Acum începe pentru mamă adevărata ei menire, adevărata ei misiune, cea mai grea, cea mai delicată, dar de împlinirea căreia depinde fericirea ei, a copilului, şi prin ei amândoi, a societăţii omeneşti. Trezind în omul fizic omul moral încă din această fragedă vârstă, opera ta, mamă, va fi desăvârşită şi mai presus de aceasta dăinuitoare, ca şi iubirea ta. Numai în felul acesta vei fi trecută în rândul celor mai distinşi artişti. Tu însă vei fi mai presus decât ei. Tu ai creat o capodoperă ce le întrece pe toate ale lor, pentrucă opera ta este vie, trăieşte, trăieşte viaţa ta, pe care ai jertfit-o fără murmur, fără ezitare, pentru ea. Tu te-ai mistuit ca o făclie, căutând să aprinzi făclia vieţii lui. Au venit peste tine încercări şi greutăţi chinuitoare ai fost încercată de crudă desnădejde, de multe ori opera ta era ameninţată dar nu te-ai descurajat. Şi în cele din urmă, istovită, ai reuşit. Şi atunci eşti fericită, mamă! Atunci meriţi să stai în rândul sfinţilor, pentrucă jertfa ta şi lucrarea pentru care te-ai jertfit fără preget, te-au făcut să fii sfântă.

O! dar puţine sunt mamele de felul acesta în zilele noastre! Ştiu că este o lipsă de delicateţă să spui astfel de lucruri, dar este bine ca să spui totdeauna adevărul, fără teamă de felul cum îl vor primi cei vizaţi. Este mai bine să-l spunem şi să ne îndreptăm, decât să evităm nedelicateţea, şi să vină peste noi pierzarea. Privim desnădăjduiţi la cele ce se petrec în jurul nostru. Mulţimi de tineri şi tinere, a căror energie şi avânturi ar fi de mult folos pentru societate, păşesc complet nepregătiţi în lupta vieţii. Oricât s'ar încerca prin educaţia din şcoala publică să se facă o pregătire, aceasta rămâne un lustru, ceva de suprafaţă, care nu are nicio valoare, dacă nu s'a pus piatra fundamentală a educaţiei în cămin. Cu excepţia mamelor conştiente, cari îşi dau seama de răspunderea lor de mame, mai sunt două categorii, răspunzătoare de naufragiul multor tineri şi tinere în viaţă. Sunt mame cari nu ştiu cum să îndrumeze primii paşi ai copiilor lor pe calea unei vieţi fericite şi demne; sunt altele însă, cari, în goana după alte preocupări decât aceea — cea mai sfântă — de mamă, au lăsat pruncul pe mâna unei bone inconştiente şi nesimţitoare, de o moralitate dubioasă, şi urmarea şi într'un caz şi într'altul este aceeaşi: oameni înfrânţi în lupta vieţii! Unii dintre aceştia găsesc că viaţa n'are niciun sens

Două păpuşi!

şi pentru ei problema este uşor de rezolvat. Asistăm în fiecare zi la acest soiu de tragedii. Alţii însă, mai puţin sinchisiţi de filosofia vieţii, se aruncă orbeşte în vâltoarea patimilor şi plăcerilor murdare şi degradatoare ale veacului nostru vicios şi mai curând sau mai târziu, ajung nişte fiinţe ruinate, nedorite de societatea omenească.

De multe ori lucruri de felul acestora, şi altele şi mai izbitoare, se petrec în rândul celor cu pretenţii de cultură şi civilizaţie. Şi atunci, cei chemaţi să explice aceste fenomene, se întreabă uluiţi: Cum? De ce? Nu se ştie! Poate un caz izolat! O excepţie! Da, da, o excepţie acum; dar mergeţi şi vindecaţi răul la izvor, înainte ca excepţia să nu devină lege. In asemenea împrejurări mulţi au aruncat vina pe defectuozitatea sistemelor de educaţie, sau reaua lor aplicare, şi cred că îndreptarea acestora ar aduce vindecarea şi revenirea la normal. Dar oricât de perfecte ar fi sistemele de educaţie în şcolile de orice grad — dela grădiniţa de copii şi până la universităţi — dacă nu s'a făcut un început bun în cămin, — şi cea care are această chemare este mama — totul se va prăbuşi. Dacă nu s'a pus aci o temelie bună, ceilalţi clădesc pe nisip, şi lucrarea lor este zadarnică. Dacă primul zidar nu şi-a făcut lucrarea cum trebue, ceilalţi nu mai au niciun rost.

Dar trebue să punem odată stavilă răului. Să învăţăm din greşelile din trecut ce avem de făcut pe viitor. Reuşita încercărilor noastre de remediere a răului depinde de felul de a se face educaţie, recomandat în rândurile de mai sus, cu mama ca cel dintâiu şi principalul dascăl, dar dascăl în adevăratul înţeles al cuvântului. Litera A a alfabetului educaţiei — şi când spunem educaţie, ne referim la aceea în care morala predomină — trebue să înceapă în cămin. Este adevărat, această cale este foarte anevoioasă şi fără urmări imediate, dar este singura şi cu rezultatele cele mai durabile.

S'a spus de atâtea ori: Ne trebue bărbaţi de caracter. Este foarte adevărat. Mai ales în aceste vremuri. Dar cum să-i avem? Puţinii cari au fost şi sunt, nu sunt un produs al întâmplării. Ei au avut mame. Inşişi au recunoscut că mamele lor au contribuit la ridicarea lor pe înălţimile la cari au ajuns. Concluzia: Avem nevoie de mame, cari să dea omenirii caractere, să ştie cum să le formeze. Şi ca să ştie, trebue să fie instruite. Deci, să instruim mame, ca să avem oameni. Aci ar trebui să se îndrepte atenţia tuturor celor ce vor binele neamului: să pregătească mame, să trezească în ele simţul acestei răspunderi mari şi apoi să le ajute să-şi îndeplinească marea lor menire. Inălţarea omenirii începe în cămin, prin mamă.

De aceea, vouă, mame bune şi răbdătoare, închinăm acest număr al revistei „Amicul Tinerimii". Sfaturile lui vor suplini într'o măsură oarecare nevoile voastre întru împlinirea datoriei sfinte ce o aveţi, de a vă creşte odraslele în temere de Dumnezeu şi pentru folosul societăţii omeneşti.

M. Ionescu.

MAMA, Factor Social Primordial

Ștefan Demetrescu

Și eu știu. . . .

Mama este *cel mai important factor social,* căci ea este factorul *generator* sau *născător de societate.*

Despre *fiecare mamă* este adevărat *ceea ce* spune Cuvântul lui Dumnezeu, că *s'a zis despre prima strămoașă* a neamului omenesc:

„Adam chemă numele femeii sale *Eva,* căci ea fu *mama tuturor* celor vii".

Strămoașa Eva cu toate fiicele ei de mai târziu, născură pe toți oamenii cari au trăit și trăiesc pe pământ.

Societatea se trage din mame. De aceea societatea este ceea ce o fac mamele să fie. Iar *mamele nu vor putea face o societate mai bună decât ele.* Ceea ce sunt mamele, aceea este și va fi și societatea, adică familiile, națiunea și lumea întreagă. Vrem familii bune? Vrem o națiune mare și bună? *Trebue să avem mame bune.*

Binele nu vine din senin și nevisat peste cel ce nu-l cunoaște, nu-l prețuiește, nu-l dorește, nu-l caută și nu-l face. De aceea și *rolul mamei ca factor social trebue bine cunoscut,* bine înțeles *și bine îndeplinit.*

Azi, când toată lumea — până chiar și păstorii sufletești fac politică și cred că astfel își vor îndeplini rolul lor și vor ferici neamul nostru, — *înțeleg și multe femei, că tot prin politică vor ajunge să-și afirme și să-și îndeplinească mai bine rolul lor ca factor social.*

In aceasta însă, oamenii se înșeală foarte mult; căci vaza și renumele personal, și chiar măsurile cele mai minunate realizate de cineva pe cale politică nu însemnează de fapt și un folos real pentru indivizi și națiune, dacă indivizii și natiunea nu sunt formati să le înțeleagă, să le trăiască și să profite de ele după adevăr.

Oamenii — așa dar — *trebue* nu numai născuți, dar și *formați și educați,* ca să răspundă pe lume minunatei lor chemări date de bunul Dumnezeu. *Acesta este rolul mamelor:* nu numai de a naște, dar și de a forma și a crește pe oameni, ca ei să răspundă chemării lor. In rolul acesta *mamele nu pot fi înlocuite de nimeni.* Dacă, deci, mamele își trădează rolul lor, atunci ori ce suplinire a lor prin altcineva nu poate produce decât numai amăgirea produsă de surogate, cât și dezastrul moral al omenirii.

Dacă Sfântul Apostol Pavel a zis prin Spirit Sfânt, *„Chiar de aveți zece mii de învățători, nu aveți însă mulți părinți";* cu cât *mai mult se potrivește cuvântul* acesta, când este vorba *despre mame?* Zece mii de învățători nu pot să înlocuiască pe lângă copilul ei pe o mamă. Criza socială, criza morală, zic mulți că e datorită azi crizei școlare și că învățătorii și profesorii poartă vina. *Mai mult decât oricare alta, însă, cauza crizei morale este criza și lipsa de adevărate mame.*

Mamele, cari și-au îndeplinit cu adevărat sfânta lor chemare, au fost *date ca exemplu de însuși bunul Dumnezeu,* care — prin cuvântul Său — mereu, mereu chema pe urmași, să-și aducă aminte de mama din care ei se trăgeau. Și astfel zicea Domnul celor de demult:

„Priviți la Abraam, părintele vostru, *și la Sara* care v'a născut". *Isa. 51, 2.*

Și într'adevăr, că *aveau ce să învețe dela o așa străbunică.* Nu pe de geaba însuși bunul Dumnezeu o onorase și o distinsese foarte mult, când zisese lui Abraam:

„Cât pentru Sarai *(Prințesa mea),* femeia ta, nu vei mai chema numele ei Sarai, ci *Sara (Prințesă,* în genere) . . . Și Eu o voiu binecuvânta pe dânsa; și chiar din ea îți voiu da fiu; Eu pe dânsa o voiu binecuvânta, și ea va fi *mama națiunilor,* și regi peste popoare vor ieși din ea". *Gen. 17, 15. 16.*

Dacă Abraam a fost numit *părintele drepților* din toate națiunile, apoi și Sara a fost și a rămas *mama credincioșilor* de orice neam, și *vrednica străbunică a Domnului Hristos.* Căci, dacă Isaac a dovedit la vârsta de adolescent acea

uimitoare ascultare pentru facerea voii lui Dumnezeu, a se lăsa legat şi *întins spre junghiere* pe altarul de jertfă — gest şi purtare prin care a simbolizat atât de admirabil jertfirea Fiului lui Dumnezeu, — aşa *ascultare minunată de Dumnezeu şi de tatăl său,* acest fiu excelent — *Isaac* — *o învăţase* dela mama lui, *Sara,* care *„asculta de Abraam* şi îl numea *Domn".* Iată, pentru cari motive *Sara este dată ca exemplu de urmat şi femeilor creştine* de către Sfântul Apostol Petru.

Iar, dacă este să vorbim despre *unica între mame,* care a fost *Maica Domnului,* exemplul dat prin umila ei ascultare de cuvântul lui Dumnezeu în deplină predare la voia Sa, chiar dacă nu înţelegem în totul căile în cari ne conduce Domnul, când Sfânta Fecioară, la primirea bunei vestiri, zise despre cuvintele aduse ei de înger: „Iată serva Domnului; Fie mie *după cuvântul tău!", exemplul* acesta de minunată *ascultare de cuvântul lui Dumnezeu* şi de o *deplină supunere la voia Sa,* nu a contribuit, oare, foarte mult, ca — după cum zice o pană ispirată — copilul Isus crescut tot în spiritul acestei depline ascultări, încă din frageda copilărie să răspundă celorlalţi copii, cari Îl chemau stăruitor la joacă, crezând că aceasta Îi face plăcere: *„Plăcerea Mea este să fac voia Tatălui Meu,* care este în ceruri şi să îndeplinesc lucrarea Lui"!

Iată ce modele, iată ce exemple de viaţă dumnezeiască, ne-au fost lăsate de asemenea femei. *Exemplele trebue urmate,* însă şi *modelele* trebue *refăcute* în cei ce le privesc. *Numai simpla închinare la ele,* numai *adorarea* lor *nepriceputǎ şi superstiţioasă, face* din oameni tot atâţia *idolatri* capabili de păcatele cele mai grele, în credinţa că datoriile religioase şi le-au îndeplinit prin acele formalităţi de închinare, cu cari vor fi bine *primiţi de Dumnezeu şi fără să se mai îndrepte şi să se lase de rele.*

Inchinarea şi adorarea se cuvin numai lui Dumnezeu. Inchinarea la oameni şi la făpturi este oprită şi condamnată de Legea divină; căci Mântuitorul însuşi a zis: *„Numai Domnului Dumnezeului tău să te închini* şi numai Lui să-I serveşti!" Şi totuşi, — dacă *chiar închinarea* aceasta *cuvenită se face în chip superstiţios şi idolatru,* nepriceput, iar *nu „în spirit şi în adevăr",* schimbând pe închinător din mărire la mărire după chipul Celui pe Care Il adoră, şi ajungând să trăiască voia lui Dumnezeu şi poruncile Lui în totul, — o aşa închinare este — ca şi a păgânilor — cu totul zadarnică. *„Nu oricine care zice* Doamne, Doamne, va intra în împărăţia cerurilor, ci care *face voia Tatălui* Meu care este în ceruri". *Mat. 7, 21.*

Sfinţii sunt lăsaţi de Dumnezeu, nu spre a ne închina la ei, ci ca modele, pentru ca noi *să urmăm exemplul lor* şi — prin *închinarea la Dumnezeu* — să ne ridicăm din starea noastră să ne îndreptăm în totul, *să ne facem după chipul lui Dumnezeu* şi să împlinim voia Lui în toate.

Astfel au fost şi au rămas — pentru copiii lor şi pentru noi toţi — *mamele sfinte,* modele şi exemple de urmat. Astfel de *modele şi exemple* trebue să fie *toate mamele* creştine.

Prin modele şi prin exemplificare mai mult decât prin prescripţii şi precepte învaţă toţi oamenii, şi mai ales copiii. Cineva a zis: *„Modelele* prezentate înaintea lor *sunt de cea mai mare importanţă* pentru formarea copiilor: dacă vrem să formăm în ei caractere nobile, trebue să le prezentăm modele nobile. Modelul pe care-l văd copiii cel mai mult timp în faţa lor, sunt propriile lor mame. ‚O mamă bună face cât o sută de învăţători', zicea Herbert. ‚Ea este în casă un magnet pentru toate inimile şi o stea conducătoare pentru ochii tuturora'. *Mama* este pentru ai săi *‚o lume de reguli* pentru viaţa'. Familia este cercul de activitate al femeii, împărăţia ei, în care ea îşi exercită domnia. *Puterea ei asupra copiilor este nelimitată.* In *toate, ei la mama se uită. Mama, mai mult decât tatăl* este *modelul* şi exemplul pe care *copiii îl au continuu înaintea ochilor* şi pe care ei îl văd şi îl imită, chiar fără să-şi dea seama".

Tocmai de aceea mama să se sileascǎ în viaţa ei, să fie modelul, dela care copiii să înveţe credinţa în Dumnezeu şi toate virtuţile creştine.

Asemenea mame de deplin formate şi conştiente de chemarea lor, fiecare muncind desinteresat şi sacrificându-se pe sine pentru binele alor săi şi pentru binele general, fără să aştepte foloase proprii şi fără să audă nici măcar mulţumită pe urma trudei lor; ci făcând totul numai spre a înălţa pe toţi spre Dumnezeu şi spre îndeplinirea voiei Sale: asemenea mame ar schimba curând în bine stările din omenire.

Tocmai de aceea şi Tolstoi exclama: „O, de şi-ar înţelege femeile importanţa puterii şi a influenţei lor şi ar folosi acestea la marea operă de mântuire a bărbaţilor, a fraţilor şi a copiilor lor, cât şi la mântuirea tuturor oamenilor!" Şi apoi zice acelaşi despre rolul femeilor şi al mamelor: „Nu femeile cari se ocupă de exteriorul lor, de rochii şi toalete, de ondularea părului şi de arta captivării bărbaţilor, şi numai din greşeală şi cu mare desgust nasc câte un copil, pe care apoi îl dau la doică; ci acele femei şi mame, cari, având putinţa să scape de naşterea de copii, ele totuşi se supun cu bună ştiinţă acestei legi eterne de neschimbat, dându-şi seama că tocmai greutăţile şi ostenelile pe urma acestei su-

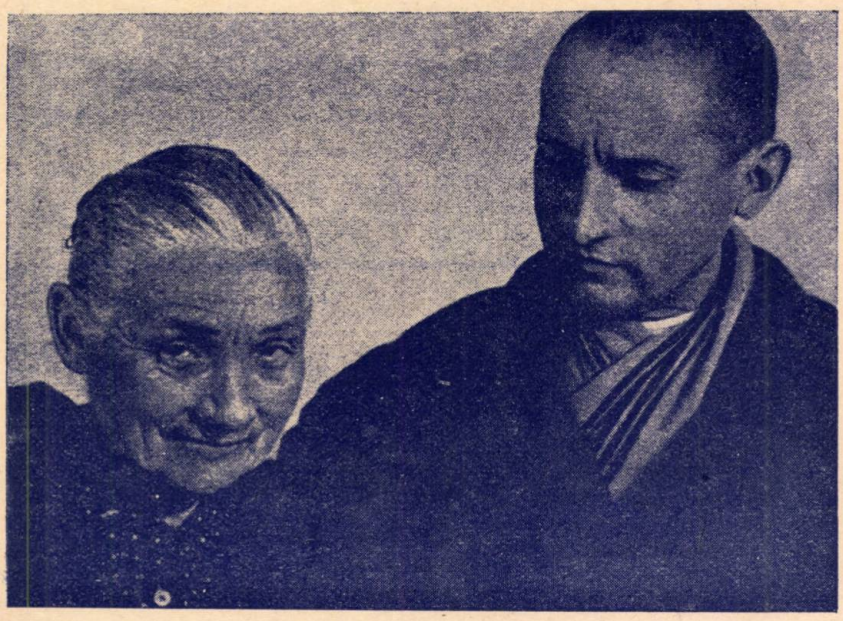

O mamă fericită. După 15 ani de zile de despărţire, în care timp ea îl credea răpus de vreun glonte în timpul războiului, fiul se reîntoarce spre a-i fi sprijin la adânci bătrâneţe. El fusese luat prizonier şi trimes în Siberia, de unde s'a reîntors abia acum.

puneri, constitue *menirea vieţii lor:* iată, *aceste femei şi mame* sunt cele, *în mâna cărora,* mai mult decât în a oricui, *stă mântuirea oamenilor* de toate relele de cari sufere lumea aceasta. Voi, femei şi mame, cari cu bună ştiinţă *vă supuneţi legii lui Dumnezeu,* numai voi, în lumea noastră nenorocită şi perversă, numai voi cunoaşteţi tot *înţelesul adevărat* al vieţii celei după legea lui Dumnezeu şi numai voi, prin exemplul vostru, puteţi arăta oamenilor *acea fericire* a vieţii, care stă în *supunerea la voia lui Dumnezeu. Numai voi cunoaşteţi acea fericire* rânduită *omului ce nu se abate dela legea lui Dumnezeu...*"

„Numai voi, când vă rugaţi şi să vă supuneţi voii lui Dumnezeu, *cunoaşteţi nu acea muncă de paradă, pe care bărbaţii* din lumea voastră o numesc în glumă muncă; *ci cunoaşteţi munca cea adevărată,* rânduită oamenilor de Dumnezeu. Voi cunoaşteţi *munca aceasta,* când aşteptaţi cu nelinişte, cu teamă şi cu nădejde acea *chinuitoare stare de însărcinare,* care vă produce suferinţă timp de 9 luni, vă pricinueşte *multe dureri* şi vă aduce aproape de moarte. Voi cunoaşteţi această muncă apoi, când, *îndată după chinurile naşterii,* fără odihnă, fără răgaz, vă apucaţi de *alt şir de osteneli* şi suferinţe, cu alăptarea, cu *renunţarea la somn,* care, cum zice proverbul, e mai dulce decât tata şi mama, şi luni şi ani de zile *nu dormiţi nopţi de-arândul,* ci umblaţi *singure şi cu inima sfâşiată de durere, legănând copilul bolnav.* Când voi faceţi toate acestea *nelăudate de nimeni,* nevăzute de nimeni, neaşteptând dela nimeni mulţumită sau răsplată; când faceţi toate nu în silă, ci, ca *lucrătorul din parabola evanghelică,* socotind *că aţi făcut numai ceea ce eraţi datoare a face, atunci voi ştiţi care e munca falsă de paradă pentru înălţarea de* sine a omului, şi *care e adevărata muncă,* însemnând *împlinirea voii lui Dumnezeu, ale cărei indicaţiuni voi le simţiţi* în inima voastră. Voi ştiţi apoi că, *nu numai că nu a văzut truda voastră şi nu v'a lăudat* pentru ea, ci numai *a găsit că eraţi datoare* să le faceţi toate; dar chiar cei pentru cari v'aţi trudit, nu numai că nu mulţumesc, ci adesea vă amărăsc şi vă chinuesc. Şi cu al doilea copil voi faceţi tot aşa; şi iarăşi suferiţi, iarăşi duceţi muncă grea, nevăzute şi neaşteptând dela nimenea răsplată. Şi astfel, dacă sunteţi mame bune, voi nu spuneţi nici după doi, nici după douăzeci de copii, că e destul cât aţi născut, e destul cât aţi făcut...."

„Şi dacă voi sunteţi aşa, atunci *aceeaşi lege a împlinirii voii lui Dumnezeu,* de care voi vă conduceţi în vieaţă, *înfiltraţi-o şi în vieaţa bărbaţilor,* a copiilor şi chiar a semenilor voştri. Dacă voi sunteţi aşa şi *ştiţi din proprie experienţă că numai munca desinteresată, nevăzută şi nerăsplătită* şi numai ostenelile cu primejduirea vieţii până la ultimele limite ale încordării puterilor *pentru vieaţa altora numai aceasta este chemarea omului* care dă *adevărata satisfacţie;* atunci *aceleaşi principii le veţi arăta şi altora,* tot la acest fel de muncă veţi îndemna şi pe bărbaţii voştri, cu acest fel de muncă veţi creşte şi veţi pregăti şi pe copiii voştri".

„Numai acea femeie-mamă, care priveşte naşterea de copii ca pe o neplăcere nedorită şi produsă din întâmplare, iar plăcerile amorurilor şi ale petrecerilor la baluri şi veseliri le socoteşte ca scop al vieţii, numai ea îşi va creşte copiii aşa, ca să aibă cât mai multe plăceri şi distracţii, îi va îndopa cu ale mâncări, *îi va găti şi îi va trimite să caute plăceri,* iar nu munca cea încordată şi cu jertfire de sine, de care îi învaţă să se ferească. Acea femeie, pierzându-şi rostul în vieaţă, *va avea plăcere de munca cea greşită şi falsă* a bărbaţilor, prin care şi bărbatul ei, *fugind de datoriile omului,* caută *să se folosească împreună cu ea de munca altora.* O aşa femeie va alege pentru fiica ei tot un astfel de bărbat *şi va preţui pe oameni, nu prin ceea ce sunt ei,* ci prin ceea ce *au ei:* situaţie, bani, *priceperea de a se folosi de munca altora*".

„Adevărata mamă, însă, cunoscând din faptele ei voia lui Dumnezeu, va pregăti pentru îndeplinirea voii lui Dumnezeu şi pe copiii ei". — Tolstoi, după traducerea de Episcopul Nicodem.

Iată ce frumos descrie Tolstoi chemarea unei adevărate mame! Şi cu cât mai de laudă e femeia, care se sileşte să fie o astfel de adevărată mamă pentru soţul ei şi pentru nişte copii pe cari nu i-a născut chiar ea, dar pe cari — prin munca cea cu sacrificiu de sine, — vrea să-i renască pentru împărăţia lui Dumnezeu şi pentru vieaţa de veci!

Cu adevărat, că despre o asemenea mamă va zice Domnul la ziua de apoi: *„Daţi-i* din roadele *mâinilor ei,* şi însăşi *faptele ei să o preamărească* în porţi". *Prov. 31, 31.*

Aci se ajunge prin predicarea şi prezentarea în popor a adevăratei religii creştine, care proclamă, nu închinarea idolatră şi bigotă la nişte chipuri moarte din partea unei mulţimi părăsită în ignoranţă; ci închinarea adevărată la Dumnezeu a omului hrănit cu principii divine, cari luminează şi transformă pe om după chipul lui Dumnezeu, ridicându-l la înălţimea de vieaţă lăsată ca model de sfinţii de pe vremuri şi în deosebi de Maica Domnului.

După ce mama şi-a făcut partea sa în educarea copilului, vine rândul şcolii publice să completeze restul, pentru ca cei mici să ajungă „mari".

Dacă Fiul lui Dumnezeu întrupat pe vremuri într'o femeie, îndeplini minunat toată *partea* din planul mântuirii rânduită pentru timpul acela, cât de repede s'ar fi terminat *întregul* plan al mântuirii şi salvarea tuturora, dacă *toate femeile* ar fi devenit *adevărate mame,* făptuitoare ale voii lui Dumnezeu, ca întâi ele şi apoi prin ele, copiii lor şi toţi oamenii, *să fi întrupat pe Fiul lui Dumnezeu* în sensul: *„Hristos în voi, nădejdea măririi"!*

Atunci şi Rusia ar fi fost ferită de bolşevism; din ea s'ar fi revărsat asupra lumii o influenţă sfântă, iar nu bolşevică; şi omenirea ar fi luat altă faţă. Aceasta însă nu s'a împlinit, pentrucă însăşi căpeteniile religiei — nu numai că nu propagau şi nu reprezentau ele Evanghelia cu minunatele ei principii divine, dar prigoneau şi trimeteau la Siberia pe cei ce o predicau şi o trăiau.

Insuşi Tolstoi, aceste scrise ale lui cu scopul *îndreptării lumii* pe *calea educării* şi a formării de *adevărate mame creştine*, le-a învăţat din *Sfânta Evanghelie*, găsită de el la *Duhobori* şi la alţii aşa zişi *„sectanţi"* credincioşi, cari revoluţionară cu totul vederile şi vieaţa marelui scriitor. Pentru aceste scrieri folositoare, de *propagare a principiilor adevăratului creştinism*, biserica oficială însă a excomunicat şi a afurisit pe *Tolstoi* ca *„eretic"*; poporul a fost ţinut cu forţa în ignoranţă şi în superstiţie: iar sufletească Rusia a ajuns condusă de Rasputin, care nu a fost excomunicat niciodată şi care nu era decretat „eretic". Iată, de ce faţa lumii din Rusia a ajuns să fie schimbată de bolşevism cu revoluţia, cu focul şi cu pârjolul, căutând să dărâme şi credinţa creştină existentă, căci pe cea adevărată nu o predica şi nu o trăia nimeni.

Iar, dacă azi se încearcă a se combate bolşevismul prin cruciade politice de predicarea urei chiar din altare şi de înregimentarea chiar şi a preoţilor şi a femeilor în asemenea grupări politice desperate, convingerea noastră este că remediul cel într'adevăr eficace stă în lăsarea deplinei libertăţi de predicare a Evangheliei mântuitoare, întru educarea copiilor şi a tineretului prin adevărate mame, cari urmând exemplul Maicii Domnului. să zică: „Iată serva Domnului! *Fie mie după cuvântul Tău!"*

Mame creştine! Inălţaţi voi înşivă strigarea de realizări în sensul acesta: „Profetul care visează, să spună că a visat; iar cel ce are Cuvântul Meu, să predice Cuvântul Meu într'adevăr". Ierem. 23, 28. Iar cei ce predică visele lor de ură între fii neamului, iar nu Evanghelia iubirii şi înălţării poporului prin educarea în temere de Domnul, despre aceia să se ştie că ei nu sunt profeţi ai lui Dumnezeu.

Ştefan Demetrescu.

Cântecele mamei mele

Adesea prind fragmente vagi, din armonii desăvârşite;
Adesea visurile-mi dragi, se răscolesc pe nesimţite . . .
Şi când adie vânt uşor,
Sau porumbeii trec în sbor;
Ori de privesc spre zări albastre şi ochii îmi îndrept spre stele:
Văd ochii ei şi prind din astre, doar cântecele mamei mele!

Amurgu'ncet când se coboară, ori când începe'ncet să plouă:
In şoaptă dulce se strecoară (c'a zilei zori, c'a nopţii rouă),
Eternă amintire sfântă,
Prin glasul căreia-mi cuvântă:
(In armonii ce reinvie copilăria-mi fericită),
Un cânt duios, o melodie a mamei mele mult iubită!

Şi parc'o văd tot robotind, din zori şi până hăt! în noapte:
Şi graiul ei l-aud zicând, în imn plăcut, duioase şoapte;
Şi-atunci, pe-al primăverei vânt,
Coboară'ncet un dulce cânt;
Şi'n cântul ei coboară lin, pe aripa închipuirii:
Un glas ceresc, un glas divin, de pe tărâmul nemuririi!

Din parcul nostru'mbătrânit, pe a zefirului aripă,
Şi din amurgul ce-a sosit, sorbit-am din trecut o clipă:
Din floarea pomilor de tei,
Sorbit-am doar parfumul ei;
Din foşnetul de frunze, lin; din tainic zumzet de albine;
Din bolta cerului senin: duiosu-i viers venea spre mine!

Şi-atunci mi-am amintit de ea, şi am zărit-o lângă vatră,
Cum sta pe gânduri, cum veghea „regina nopţii", noaptea toată.
Era sdrobită de dureri,
De suferinţi, de întristări;
Dar glasul ei în armonii prindea să-mi spună tot ce-o doare:
In nesfârşite melodii, sfârşi măicuţa mea sub soare!

Şi văd acum acoperit mormântul ei cu iarbă deasă;
Iar drumu'l văd înţelenit şi gândul iar mă poartă-acasă.
Şi iar port paşii pe cărări,
Rămase colo'n depărtări, . . .
Dar cât de singur sau departe aş fi cândva pe-acest pământ:
Mă simt pe veci legat de tine prin cântul tău pu tat de vânt!

Michael M. Kieltsch.

(Urmare dela pag. 10.)

care vrea să depună poverile ei la picioarele Mântuitorului.

Mamelor, lucrarea vă este grea, dar şi răsplata dela Domnul vă va fi mare. Gândiţi-vă, câtă bucurie veţi simţi când, la venirea Domnului, vă veţi prezenta înaintea Lui împreună cu copilaşii voştri pentru cari v'aţi ostenit atât de mult ca să le formaţi caracterul dorit, şi să-i puteţi aduce împreună cu voi în curţile cereşti, şi veţi zice cu adâncă mulţumire: „Iată-mă eu şi copiii, pe care mi i-a dat Dumnezeu". Isaia 8, 18. Atunci vă veţi simţi fericite, după cum veţi şi fi fericite.

Gândiţi-vă, mamelor, gândiţi-vă, şi lucraţi!

D. M. Făurescu.

(Urmare dela pag. 13.)

Eu cunosc o soţie drăgută. care-şi adoră soţul într'o aşa măsură, că e oarbă cu privire la defectele lui, şi deci nu-i poate fi ajutorul care i-ar trebui. Uneori el se întoarce revoltat pe superiorii lui şi foarte indignat din cauza unei pretinse nedreptăţi. Atunci ea îi ia parte şi întreţine focul. încât el devine supra-excitat; când de fapt, dacă ea nu l-ar fi crezut atât de perfect, ar fi înţeles, că sunt multe cari-i trebue puse în vedere şi lui şi că are nevoie de sfaturi înţelepte.

Aceasta însă nu vrea să spună, că să fim puse mereu pe critică. Din contră. Să depunem mai de grabă toată osteneala noastră. pentru a construi şi a edifica; să avem simţimântul că datoria lui este a noastră, şi să căutăm fără încetare ca împlinirea acestei datorii să fie demnă de laude.

Mary Vine
Presenth Truth. Trd. *Ilse Demetrescu*

 Multe minuni sunt în univers, dar capodopera creaţiunii este tot inima unei mame.

Ne trebue mame

D. M. Făurescu

Biblioteca Un...

Fiica ascultă, privește și imită. Deci atenție, mamă!

Impăratul Napoleon I întreabă odată pe o doamnă dela curtea sa: „*Ce lipsește* pentru a da oamenilor o *bună creștere?*" „MAME", răspunse doamna. Răspunsul plăcu mult împăratului. „Da, da", zise el, „în această vorbă mică se cuprinde o înaltă școală de bună creștere. Aveți grijă, așa dar, să formați mame, cari să știe a da o bună creștere copiilor lor".

S'a spus — și e cât se poate de bine judecat — că poziția unei adevărate mame e în ochii lui Dumnezeu mult mai înaltă decât poziția unui rege pe tronul său, căci ea *desvoltă caracterul* și *formează sufletul;* nicio altă lucrare nu se poate măsura în importanță cu lucrarea mamei. Ea nu are de pictat, ca un artist, o figură frumoasă pe pânză, și nici s'o sculpteze din marmură, ca un sculptor. Ea nu are, ca un orator, să îmbrace o idee nobilă în cuvinte puternice, nici să exprime, ca un compozitor muzical, un simțimânt măreț într'o melodie. *Misiunea ei* este, de a desvolta *chipul lui Dumnezeu* într'un suflet omenesc.

Din acest punct de vedere judecând lucrurile, găsim că cel dintâi și cel mai valoros învățător al copilului este și rămâne tot *mama.* Influența ei în educație este cea mai puternică și cea mai întinsă. Cea dintâi ocazie de a forma caracterul i se oferă mamei. Buna sau reaua creștere se află în cea mai mare parte în mâinile ei. Deci, de ea depinde salvarea sau pieirea copilului. Se vede că Loida, bunica lui Timotei, și Eunice, mama lui, își dădeau bine seama de chemarea și răspunderea lor. Ele și-au dat toate silințele ca să dea acestui copil încă de mic o educație aleasă, ele însăși fiind însuflețite de o *„credință neprefăcută"*, pe care au semănat-o și în inima lui Timotei, și pe care continuu i-o alimentau cu învățătura sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu. Referindu-se la o astfel de creștere îngrijită, apostolul Pavel îndemna pe Timotei, zicând: „Tu să rămâi în lucrurile pe cari le-ai învățat și de cari ești deplin încredințat, căci știi *dela cine* le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus". 2 Tim. 1, 5; 3, 14. 15.

Mamele din aceste timpuri de grea cumpănă au de împlinit o datorie sfântă înaintea lui Dumnezeu față de copilașii lor. Ca și mama și bunica lui Timotei, ele trebue să dea copiilor lor cea mai aleasă și cea mai înaltă educație, care este *cea creștină.* Incă din copilărie să le sădească în inimă principii sfinte de adevăr și curăție, cari să-i conducă la temerea de Dumnezeu. Pământul e plin de mame; dar ce folos dacă multe din ele își jertfesc fără milă nevinovații copilași, dăruiți lor de Dumnezeu, pe altarul idolatriei modernizate a celei mai rele creșteri, întocmai după cum poporul Izrail de altă dată își jertfea pruncii pe altarul lui Baal-Moloh. Multe mame, în loc să fie un sprijin puternic pentru copiii lor, în loc să fie o binecuvântare pentru ei, din contră, sunt o piatră de poticnire, sunt un blestem.

Ne trebue deci mame, cari să-și cunoască menirea și răspunderea lor în viață.

Mame, cari să caute stăruitor de a trăi mai mult pentru copiii lor, și mai puțin pentru societate.

Mame, cari să înțeleagă că trebue făcute două educații deodată: mai întâi a lor, și apoi a copiilor lor. Altfel, cum ar putea ele să dea copiilor lor ceea ce n'au ele înșile?

Mame, cari să fie mai întâi ele ceea ce pretind să devie copiii lor; altfel, orice vor spune copiilor, se va șterge curând, dacă vor vedea pe mamele lor săvârșind fapte cari lor le sunt interzise. De aceea, să vegheze cu multă grijă asupra felului lor de viețuire.

Mame, cari — față de grijile și poverile lor familiare — să nu considere munca lor ca o trudă zadarnică, ci să aibă încredere că oboselile lor vor fi răsplătite cu prisos.

Ne trebue mame, cari — în educația pe care o dau copiilor lor — să urmărească o îndoită țintă: *caracterul moral* și *activitatea pe terenul binelui.* Un proverb englezesc zice: „Nu fii numai *bun,* ci și *bun pentru ceva*". Aceste două cuvinte: *caracter* și *muncă,* să fie nedespărțite.

Mame, cari să țină în mod nestrămutat la principii drepte, să fie cumpătate și tăgăduitoare de sine, bune, amabile și desinteresate, ca să poată da copiilor lor aceleași prețioase trăsături de caracter.

Ne trebue mame, cari să întipărească

bine în mintea şi inima copiilor lor gândul că această lume coruptă nu e un câmp de *paradă*, ci de *luptă;* că chemarea vieţii lor este ca ei să suporte greutăţi ca nişte buni şi bravi ostaşi; că adevărata cercare a caracterului lor se află în voioşia de a suporta poveri, de a ocupa locuri dificile şi de a face lucrarea care trebue făcută.

Mame, cari să vorbească *din inimă* copiilor lor, căci numai cuvintele pornite *din inimă* merg la inimă. Nu totdeauna copilul poate găsi calea ce duce la inima mamei aşa cum ea ar dori-o, dar este absolută nevoie ca mama să găsească *continuu* calea ce duce la inima copilului său. Pentru aceasta e nevoie să se roage şi să lucreze cu îndelungă răbdare.

Mame, cari să rămână devotate principiului foarte cunoscut în pedagogie, şi anume dacă vrei să faci pe copil bun, atunci să-l tratezi ca şi cum ar fi bun căci dacă-l tratezi ca şi cum ar fi rău, îl faci într'adevăr rău.

Ne trebue mame, cari să înveţe şi să convingă pe copiii lor că fericirea nu constă în goana după glorie, onoruri sau renume, ci în a-şi stăpâni pasiunile, în a-şi înfrâna patimile şi poftele, şi a se sacrifica din iubire pentru alţii, spre a-i face fericiţi.

Mame, cari să înveţe pe copii *alfabetul Evangheliei,* şi să-i conducă pas cu pas prin micile lor cercări spre împlinirea datoriilor zilnice, povăţuindu-i, nu numai să *asculte,* dar să şi *facă.*

Mame, cari să vorbească amabil cu copilaşii, să-i întreţină veseli şi voioşi, şi să conducă picioruşele lor pe calea cea dreaptă, ferindu-i încă de mici de toate influenţele rele.

Mame, cari să-şi dea osteneala de a fi în orice timp liniştite şi blânde, şi să se poată stăpâni în faţa copiilor, evitând iritaţiile nervoase şi supărările din orice.

Mame, cari să nu se descurajeze, dacă nu văd o mai grabnică îmbunătăţire în copiii lor, aşa după cum ar fi dorit, ci să continue cu răbdare şi stăruinţă lucrul lor, în speranţa că ostenelile lor nu vor rămâne zadarnice.

Ne trebue mame, cari să-şi crească copiii sub conducerea înţeleaptă şi iubitoare a unui adevărat cămin, ca astfel, ei să nu mai aibă dorinţa de a căuta în altă parte *distracţiile* şi *tovărăşia* lor.

Mame, cari să întipărească adânc în voinţa copiilor lor necesitatea de a se supune fără murmur şi fără şovăială la orice le spun ele, totdeauna şi fără contrazicere. Când e vorba de ascultare, să nu mai existe nicio tocmeală între copil şi mamă. Astăzi — din nenorocire — sunt multe mame cari ascultă în totul de copiii lor, în loc să asculte copiii lor de ele.

Mame, cari să nu înţeleagă greşit iubirea lor de mamă; cari să nu satisfacă pofta şi ambiţia copiilor lor, când ei plâng după un lucru pe care-l poftesc; iar mai târziu, să nu le permită să facă acelaşi lucru pe care li l-au interzis riguros altădată, în alte împrejurări. Altfel, mamele vor încuraja mult ambiţia şi îndărătnicia copiilor, şi vor avea de suferit din partea lor, căci le vor produce dureri pe cari deocamdată nu le pot întrezări.

Ne trebue mame, cari să nu îngădue copiilor lor să petreacă noaptea afară din casa părintească, fără să ştie unde sunt şi ce fac.

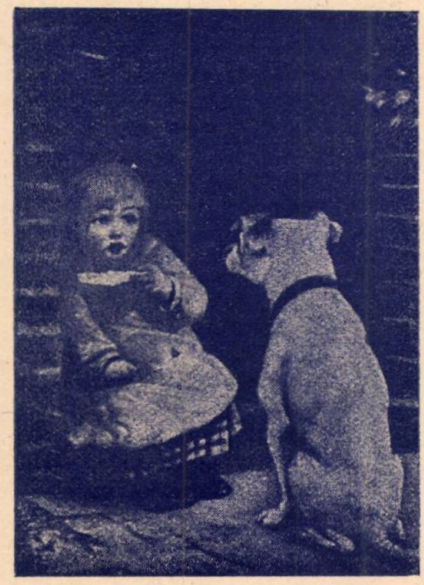

Nelinişte . . .

Ne trebue mame, cari, da, să mângâie şi să sărute pe copilaşii lor, dar cari, la nevoie, să-i mustre, să-i certe, şi dacă este cazul, să-i pedepsească cu varga, după cum zice Sfânta Scriptură. Să nu neglijeze şi această metodă, căci varga pedepsitoare e ca toiagul lui Aaron: dacă o arunci jos se preface în şarpe; dacă o iei în mână şi o pui între cele sfinte, înfloreşte şi rodeşte migdale. Bineînţeles, această metodă să nu fie întrebuinţată într'un mod aspru şi pătimaş, nu cu vitregie şi răutate, ci cu milă şi compătimire. Acest mijloc de îndreptare să nu fie întrebuinţat decât numai după ce au fost întrebuinţate toate celelalte mijloace bune, dar fără rezultatul dorit. Şi mai presus de orice, să vorbească mult cu copilul despre Dumnezeu. Dacă însă mama nu mai poate vorbi cu copilul despre Dumnezeu, atunci să vorbească mult, cu Dumnezeu despre copil. Să se roage fierbinte pentru el.

Ne trebue mame, cari să înveţe pe copiii lor de mici să vorbească şi să trăiască adevărul; să-i înveţe să se roage, rugându-se în parte cu fiecare şi pentru fiecare dintr'înşii.

Mame, cari să-şi ţină cuvântul pe care l-au dat copiilor lor, chiar dacă le-ar costa oricât de mult; altfel, copiii vor pierde încrederea în cuvântul lor şi nu le vor mai da niciun respect, nicio consideraţie.

Ne trebue mame, cari să înveţe pe fiicele lor tinere să fie cuminţi, neprefăcute şi să vorbească cu judecată, ferindu-se de minciună şi exagerări, vorbind totdeauna numai adevărul.

Mame, cari să înveţe pe fiicele lor tinere să se ferească de gusturile lumeşti în îmbrăcăminte, să nu pună jurnalul de modă mai presus de Sfânta Scriptură, să nu se gândească atât de mult la găteli, ci să se îmbrace simplu, modest şi corect, neluând seama la moda din lume. care duce la ruina familiei şi chiar a vieţii.

Mame, cari să îndemne şi să încurajeze pe fiicele lor să meargă înainte pe drumul dreptăţii, al cinstei şi al onoarei; să le sfătuiască fără preget cum să se poarte în această lume coruptă, în care clocoteşte răul; să se ferească de tovărăşiile rele ale tinerilor lumeşti cu miere pe buze, dar cu otravă în inimă; să le facă să înţeleagă primejdia ce le pândeşte la tot pasul, să înţeleagă ce înseamnează desonoarea tinereţii şi necinstea familiei.

Mamelor, menirea vă este înaltă şi răspunderea destul de serioasă. N'aş putea spune că lucrarea ce vă este încredinţată, este uşoară. Nu! Aveţi de împlinit o lucrare grea; însă, veniţi la Isus cu tot ce vă apasă pe inimă. „Isus cunoaşte povara inimii oricărei mame. Acela care a avut o mamă care s'a luptat cu sărăcia şi lipsurile, simte cu fiecare mamă în grelele ei lucrări. Acela care a făcut o călătorie lungă pentru a alina durerea inimii unei femei Canaanite, va face tot atât de mult pentru mamele de azi. Acela care a redat văduvei din Nain pe unicul ei fiu, şi care în agonia Sa pe cruce, Şi-a amintit de propria Sa mamă, este mişcat astăzi de durerea mamei. In orice suferinţă, şi orice nevoie, El va da ajutor şi mângâiere.

„Să vină dar mamele cu greutăţile lor la Isus. Ele vor afla har îndestulător ca să le ajute la creşterea copiilor lor. Porţile sunt deschise pentru oricare mamă,

(Urmare la pag. 8.)

Mame celebre din istoria sacră

M. Manea

Primii paşi.

„Izvorul simţimintelor cari formează miezul religiei şi al moralei, decurge cu totul din relaţiile dintre mamă şi copilaşul ei... Mama ţine locul lui Dumnezeu lângă copilul ei.... Mamă, mamă, tu mi-ai arătat pe Dumnezeu în învăţăturile tale şi *eu L-am găsit în supunerea mea către tine!* Mamă, mamă, dacă eu uit pe Dumnezeu, te uit pe tine! Mamă şi supunere, Dumnezeu şi datorie, pentru mine nu sunt decât acelaşi lucru" *Pestalozzi, Educaţia Morală, de prof. G. Antonescu.*

Are dreptate Pestalozzi, căci în epoca de formare şi desvoltare a copilului, rolul cel mai principal îl joacă mama. De aceea nicio lucrare nu este aşa de mare şi nicio răspundere nu este aşa de importantă ca răspunderile unei mame, ce le are faţă de micile odrasle. Influenţa ei sfântă şi nobilă ce o exercită asupra copilului, poate fi cea mai mare binecuvântare pentru familie, societate şi patrie.

Pe paginele Istoriei Sacre, din cele mai îndepărtate timpuri, găsim exemple de mame temătoare de Dumnezeu, cari, prin educaţia şi influenţa lor bună, au dat societăţii oameni mari, bărbaţi de stat, reformatori, bărbaţi temători de Dumnezeu, pe cari vitregia împrejurărilor nu a fost în stare să-i clintească dela principiile înalte şi nobile. Datorită educaţiei primită în copilărie, în mijlocul ispitelor celor mai mari şi încercărilor celor mai grele, aceşti bărbaţi au rămas sfinţi, curaţi şi neîntinaţi de stricăciunea păcatului.

Cea mai binecuvântate dintre mame.

In fruntea tuturor mamelor din Istoria Sacră, amintim pe mama Domnului Isus. Au existat multe mame, cari au purtat la sânul lor copii, pe cari i-au crescut, şi apoi i-au dat să fie de folos omenirii, dar influenţa lor a fost restrânsă. Mariei, mama Domnului Isus, cu adevărat „binecuvântată între femei", aşa cum o numeşte îngerul, I-a fost hărăzit de cer să nască şi să crească Pruncul care avea să fie Mântuitorul neamului omenesc, şi a cărui influenţă binefăcătoare avea să fie pentru toate popoarele şi seminţiile.

Vestea că Maria avea să nască pe Isus I-a fost adusă dela Dumnezeu în mod special de îngerul Gabriel: „In luna a şasea, îngerul Gabriel a fost trimes de Dumnezeu într'o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria. Ingerul a intrat la ea şi a zis: ‚Plecăciune ţie, căreia ţi s'a făcut mare har; Domnul este cu tine; binecuvântată eşti tu între femei!' Turburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întrebă singură ce putea să însemneze urarea aceasta. Ingerul i-a zis: ‚Nu te teme Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Şi iată că vei rămânea însărcinată, şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi chemat Fiul Celui Prea Inalt; şi Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui său David. Va împărăţi peste casa lui Iacob în veci, şi Impărăţia Lui nu va avea sfârşit". Luca 1, 26—33.

Prin faptul că Bunul Dumnezeu a prevăzut în planul de mântuire ca Salvatorul neamului omenesc să Se nască în corp omenesc, să fie crescut şi educat de o femeie, lucrarea mamei este ridicată la rangul cel mai înalt.

Influenţa unei mame salvează un popor.

Ne aducem aminte de asupririle poporului Izrail în ţara Egiptului, când au fost puşi la muncile cele mai grele, şi afară de aceasta, toţi copiii de parte bărbătească trebuia să fie aruncaţi în apa Nilului. Atât de grea a fost robia, încât copiii lui Izrail au scos strigăte desnădăjduite, cari s'au suit până la Dumnezeu.

In aceste vremuri aşa de vitrege, o femeie din neamul lui Levi a născut un copil de parte bărbătească şi văzându-l că era frumos, l'a ascuns trei luni. Temându-se să nu fie descoperit, l'a pus într'un coşuleţ de papură şi l'a dat pe apa Nilului. Mama se rugase şi încredinţase copilul ocrotirii lui Dumnezeu. Ingerii cerului călăuziră pe fiica lui Faraon la acest loc şi i se făcu milă de acest copilaş. Ea se decise să-l adopteze ca fiu al ei.

MAMA

Erau trei sărmani; doi copii şi-o mamă:
Şi pâine!... Un singur codru'ntr'o măhramă.
Mama-l frânse'n două şi dete pe rând
La fiecare câte-o părticea.
— Mamă — atunci copiii ziseră plângând:
„Ţie ce-ţi rămâne?" — „Voi" răspunse ea.

A. Depărăţianu

Providenţa făcu ca acest copilaş să fie alăptat şi crescut chiar de mama lui, până la etatea de 12 ani. Acum îşi începu ea misiunea ei mare şi nobilă de a-l creşte în temere de Dumnezeu, cu iubire pentru adevăr şi dreptate şi se rugă fierbinte ca el să fie păzit de influenţele stricăcioase.

Ce urmări a avut influenţa acestei mame rugătoare, care nu era decât o sclavă! Intreaga vieaţă de mai târziu a lui Moise, mare misiune de liberator şi conducător a-l poporului dovedeşte cât de mare este lucrarea unei mame. Sămânţa semănată în sufletul lui până la etatea de 12 ani a adus roade îmbelşugate mai târziu şi Moise, datorită creşterii lui, deveni o binecuvântare pentru o naţiune întreagă. El a fost unul din cei mai străluciţi conducători al unui popor de sclavi pe care-l conduse prin locuri fără apă şi fără hrană, formându-l să poată rezista tuturor furtunilor. Mai mult decât oricare alt profet, el a stat în strânsă comuniune cu Dumnezeu, primi cele zece porunci, şi dete poporului şi alte legi sanitare şi sociale. Afară de aceasta, Moise era cel mai blând om de pe faţa pământului.

Lucrarea acestei mame a fost pusă la probă când Moise a trebuit să facă alegerea între tronul Egiptului şi între ocara şi suferinţele poporului Izrail. El renunţă la măreţia Egiptului şi preferă să se alipească mai bine de Dumnezeu şi de poporul Lui. „In loc să dea legi Egiptului, el, prin călăuzirea divină, a rânduit legi pentru lumea întreagă. El a devenit unealta lui Dumnezeu, prin care omenirea a primit acele principii, cari formează scutul familiei şi al societăţii, piatra unghiulară pentru prosperitatea naţiunilor — principiile cunoscute în zilele noastre de cei mai mari bărbaţi ai lumii ca fiind temelia a tot ce este mai bun în ce priveşte guvernările omeneşti". — *Educaţie, pag. 65.*

Toată strălucirea lui Moise, cu toate urmările aducătoare de multe binecuvântări pentru lume s'au datorat în cea mai mare parte unei mame credincioase şi temătoare de Dumnezeu.

Juruinţa unei mame credincioase.

Era pe vremea când poporul Izrail se îndepărtase de Dumnezeu, dedându-se la tot felul de fapte rele şi urîte. Poporul ajunsese atât de decăzut moralicește că chiar şi la serviciile religioase se puteau observa beţii, desfrâuri şi alte păcate cari îndepărtau pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Lucrurile ajunsese până acolo că chiar şi preoţii, fii lui Eli, pierduse orice simţ despre sfinţenia şi însemnătatea Sanctuarului, locul unde poporul venea să se închine. Prin purtarea lor nelegiuită despreţuiau şi jertfele ce le aducea poporul la sanctuar.

In aceste vremuri aşa de critice, când decăderea ajunsese la culme, o femeie cu numele Ana, lipsită de copii, soţia unui bărbat levit din muntele lui Efraim a făcut o juruinţă că dacă va naşte un fiu de parte bărbătească, ea îl va închina Domnului pentru toate zilele vieţii lui". *Rugăciunea i-a fost ascultată şi* ea a născut un fiu căruia i-a pus numele Samuel. Ea a crescut copilaşul ca pentru Dumnezeu, pentrucă mai dinainte îl consacrase Lui. Chiar fiind mic de tot, mama îl duse la sanctuar şi-l încredinţă lui Eli, marele preot.

Rugăciunea acestei mame credincioase a fost ascultată, căci „tânărul Samuel creştea şi era plăcut Domnului şi oamenilor" Nimeni nu ar fi putut cel puţin să bănuiască cât de departe avea să se întindă influenţa acestei mame credincioase. Acest copil cerut dela Dumnezeu în rugăciune, avea să devină o mare binecuvântare pentru o naţiune întreagă. Acest copil a fost chemat de Dumnezeu într'o noapte şi i s'a dat însărcinarea de profet în Izrail. Toată vieaţa sa, Samuel a lucrat neobosit la ridicarea poporului Izrail, care ajunse în culmea puterii sale în timpul domniei lui David şi Solomon. El adună tineri evlavioşi şi înfiinţă cele două şcoli renumite dela Rama şi Chiriat-Iarim, numite şcolile profeţilor. Influenţa sfântă primită de tineri în aceste şcoli a fost dusă în familiile poporului. Graţie acestei influenţe, poporul s'a ridicat din starea lui.

Cât de mari au fost urmările străduinţelor şi credincioşiei unei singure mame credincioase şi temătoare de Dumnezeu! „Acesta este privelegiul unei mame, de a servi prin influenţa ei ca o bine uvântare pentru lume, iar împlinirea acestei misiuni va aduce bucurie propriei sale inimi".

Fiecare mamă ar trebui să-şi dea seama că momentele ce le are, în timp ce îşi creşte odraslele ei, sunt foarte preţioase. Influenţa ei sfântă, izvorîtă dintr'o vieaţă curat creştinească, întipărită în sufletul copiilor când sunt mici, poate să aducă multe binecuvântări, pentru familie, societate şi pentru patrie.

Mamelor, lucrarea voastră este de mare valoare! Rugaţi-vă la Dumnezeu pentru odraslele dăruite, străduiţi-vă să le creşteţi în frică de Dumnezeu; semănaţi în sufletul lor cele mai alese principii de dreptate şi de iubire pentru aproapele şi veţi avea parte de un seceriş bogat în binecuvântări, iar influenţa voastră sfântă va avea cele mai bune urmări.

In aceste vremuri de desorientare, se simte nevoia de mame cari să ştie să dea copiilor lor o educaţie aleasă. Aceste mame despre cari s'a amintit, să servească de model pentru multe mame de azi şi Bunul Dumnezeu să le dea harul Lui ca ele în modul cel mai conştiincios, să se achite de datoria lor sfântă de a-şi creşte odraslele în temere de Dumnezeu.

M. Manea.

In aer liber. Acum la joacă, mai târziu la lucrări utile.

ROLUL FEMEII

„Aşa dar, această femeie mică a fost care a provocat acest mare războiu", zicea Lincoln despre Harriet Beecher Stowe. (Este vorba de autoarea cărţii *„Coliba lui Moş Toma"*, care, prin cartea ei, a deşteptat simpatia şi interesul pentru Negri, ceea ce apoi a dat naştere marelui războiu pentru liberarea sclavilor.)

In aceeaşi ordine de idei, iată ce zice St. Clair Adams: „Adesea, o femeie poartă răspunderea unor evenimente, cari, prin strălucirea şi splendoarea lor o lasă pe ea complet în umbră, fără a se bănui vreodată că la baza acestor evenimente a stat o femeie. De asemenea, femeia hotărăşte adesea asupra cariere unui soţ, a unui frate sau a unui fiu. Un om reuşeşte şi recoltează onorurile şi aplauzele mulţimii, pe când de fapt toate aceste succese au fost obţinute sub influenţa paşnică a unei bune soţii; prin tactul şi încurajările ei, a ajutat ca el să facă tot ce putea mai bine; ea a avut încredere în el, atunci când era cuprins de descurajare şi n'a întârziat niciodată să-l asigure prin cuvintele: „Tu poţi face aceasta; trebue s'o faci; vei reuşi".

Cu o ocazie Doctorul Talmaje scria: „Parlamentul suprem este cercul familiei; fotoliul din camera copiilor este mai înalt decât un tron. George Washington comanda armata Statelor-Unite, dar Mary Washington îl comanda pe George".

Şi cu mii de ani înainte, Solomon a zis aproape acelaşi lucru despre femeia virtuoasă: „Bărbatul ei este binevăzut la porţi, când şade cu bătrânii ţării".

O femeie înţeleaptă face mai mult decât ia parte la poverile soţului ei; ea nu este numai înapoia lui spre a-l întări, ci şi înaintea lui spre a-l conduce, spre a-l călăuzi, chiar dacă ea rămâne în obscuritate. De ea depinde în foarte mare măsură progresul soţului ei. Dacă ea rămâne pe loc şi nu înaintează în cariera lui, aceasta se întâmplă adesea pentrucă sprijinul său nu-şi face partea. Ruskin zicea: „D-ta eşti sau stăpâna casei, sau un parazit. Aminteşte-ţi că ţeşi şi înfrumuseţezi fericirea oamenilor; sau, de nu, o rozi şi o distrugi".

Dar cum să venim în ajutor soţului nostru? Cum să fim inspiraţia lui şi steaua lui călăuzitoare?

Mai întâiu, având încredere în el. Nimic nu-i ajută mai mult, decât să ştie că există cineva care să fie sigur că el face tot ce-i stă în putinţă şi că este extrem de capabil. Dacă noi avem cea

Doi prieteni la plimbare.

mai bună părere despre el şi dacă îi arătăm că ne aşteptăm să facă tot ce poate mai bine, toate talentele lui vor răspunde aşteptării noastre. Aveţi toată încrederea în el. Credeţi în credincioşia sa. Credeţi că cea mai mare bucurie a vieţii sale e fericirea conjugală. Credeţi, deşi poate că el n'a ajuns prea departe, că nu există limită pentru capacităţile sale, dacă acestea sunt consacrate lui Dumnezeu. Credeţi în el oricum ar fi. Dacă faceţi aceasta, veţi fi ocrotite de multe rele. Atunci nu veţi fi îngrijate, dacă uneori nu-l înţelegeţi prea bine. Nu veţi gândi că el n'are destulă atenţie faţă de voi. Şi dacă veţi vedea pe altcineva reuşind în lume, nu veţi avea ispita să faceţi „comparaţii odioase". Veţi căuta numai să fiţi un mai bun sprijin pentru soţul vostru. Aveţi totdeauna încredere în el.

In al doilea rând, rugaţi-vă pentru el. Este bine ca o femeie să se roage pentru soţul ei.

Zilele trecute am făcut cunoştinţă cu un mic incident. Unul dintre lucrătorii noştri a avut un succes cu totul special, şi noi eram cu toţii îmmărmuriţi de rezultatele ce le obţinea. A sosit însă o scrisoare, care ne-a ajutat să aruncăm o privire dincolo de perdea. Succesul său era datorit unui lucru infinit mai eficace, decât propriilor lui talente. Nu mai eram surprinşi, căci puterile cerului erau de partea lui. Intr'o dimineaţă, avu atâta succes încât nu se mai putu opri, şi intră în grabă în casă, pentru a împărtăşi fericirea cu soţia sa. Spre surpriza lui, bucătăria, care de obiceiu, sbârnâia de activitate, era acum liniştită şi nimeni nu era acolo pentru a-l primi. Oare plecase soţia lui? Nu, el o găsi în curând. In tăcerea unei camere retrase, el văzu pe soţia sa în genunchi, cerând ca Dumnezeu să binecuvinteze pe soţul ei şi să-i umple inima de bucurie. Fără a se mai îndoi, el descoperise secretul puterii sale, înţelese îndată că aci era izvorul succesului său.

Mulţi oameni ar fi mai tari, şi căminul lor ar fi prin urmare mai paşnic, dacă soţia şi mama ar cunoaşte puterea rugăciunii şi ar şti s'o exercite în favoarea familiei ei.

Rugăciunea poate fi un izvor de putere chiar în vieaţa noastră.

Cunosc o femeie a cărei graţie şi demnitate sunt fără pereche. Ea umple căminul de pace şi bucurie. Oricât de numeroase i-ar fi datoriile şi ocupaţiile ei, e mereu calmă, nobilă şi liniştită; prin influenţa ei, soţul şi copiii au păşit totdeauna cu succes, fără a-şi pierde puterile. Cum ajunge ea la aceasta? Ce spirit e acela care umple vieaţa ei, care menţine fruntea ei senină şi privirea mereu clară? Totul se datoreşte faptului, că o parte din viaţa ei e petrecută în „cămăruţă".

Uneori facem greşeala că uităm aceste cuvinte din predica de pe munte: „Vieaţa este mai mult decât hrana şi corpul mai mult decât îmbrăcămintea". Frumuseţea unei case poate fi ordinea; binecuvântarea ei mulţumirea; gloria ei ospitalitatea; dar coroana, virtutea supremă, trebue să fie totdeauna pietatea sau cuviosia. După cum noi căutăm pietate pentru cei pe cari-i iubim, să o căutăm şi pentru noi înşine, căci aruncătura de apă nu se ridică mai sus de izvorul ei, şi pietatea este aceea din care iau naştere toate virtuţile precum şi adevăratul progres.

In felul acesta vă va fi posibil să cultivaţi a treia condiţie esenţială. Căci în vreme ce noi trebue să credem în el, să ne şi rugăm pentru el, nu trebue să fim lipsiţi de bunul simţ faţă de el. Numai dacă vom avea în vedere idealul lui Dumnezeu pentru cei iubiţi ai noştri, numai atunci vom avea acea judecată sănătoasă, care ne trebue.

(Urmare la pag. 8.)

Nici această mamă nu-şi neglijează pruncul.

Povestea unei mame

Pr. C. N. Găiculescu

Intr'un oraş dintr'o ţară depărtată, trăia o familie bine înstărită. Celor doi soţi, îmbătaţi de fericirea izvorîtă din belşugul avuţiei lor, Dumnezeu le mai spori încă această fericire, dăruindu-le un copil. Creştea mititelul într'o zi cât creşteau alţii în şapte. Când îi veni vremea de dus la şcoală, tatăl său muri. Mamă-sa, care niciodată nu-şi certase copilul, nici pentru cele mai mici şi nici pentru cele mai mari strengării şi necuviinţe, orândui să-i aducă un dascăl, care să-l înveţe carte în casă. Să-l ducă la biserică, la conferinţe culturale sau în alte adunări, unde se desluşesc rosturile vieţii omeneşti şi se luminează cărările, pe cari trebue să le străbată oricine vrea să ajungă un om, nici vorbă. La aşa ceva nu se putea gândi mama lui. Mintea tânărului nostru îşi dobândea într'adevăr toată ascuţimea, prin învăţătura de carte ce i se turna în suflet, dar inima îi rămânea tot împietrită.

Cu gândul numai la găteli şi la tot felul de petreceri, văduva mamă se ţinea tot mai departe de fiul ei. Prilejul în care şi-l putea vedea mai deaproape, era numai în zilele de primire, când îi veneau prietenele şi prietenii, cu cari îşi topea urîtul văduviei, într'o vorbărie neserioasă, însoţită totdeauna de nelipsitul joc de cărţi, sau cu alte îndeletniciri uşuratice. Nenorocita mamă mergea cu lipsa de seriozitate până acolo, că, cu prilejul acestor vizite, nu-şi înfrâna limba nici când era copilul de faţă, astfel că de multe ori acesta auzea, chiar din gura mamei lui, cuvinte cari îi ataţau simţurile crude, trezind în el prea de timpuriu dorinţi şi pofte primejdioase.

Ţinut astfel departe de flacăra dragostei de mamă, singura în stare să ardă sămânţa răului prins de firea copilului, el rămase prins în mreaja feluritelor viţii şi apucături josnice, mai ales că se întâmplase ca însuşi dascălul lui să fie stăpânit de patimi urîte. Aceea care ajunsese

Ora de gimnastică.

să-l stăpânească mai cu putere pe tânărul nostru, fu patima furatului. Cu cât creştea mai mult, cu atât sporea într'însul înclinarea spre furtişag.

Era aproape de 18 ani, când, spre a avea bani pentru plăceri şi petreceri, săvârşi un furt. Fiind prins pe neaşteptate asupra faptului, de teamă să nu fie dat în vileag de descoperitori, el izbuti să-i suprime. Dar mâna dumnezeiască, care descopere lucrurile ascunse, scoase la iveală peste câteva luni această faptă, şi după obiceiul legilor din acea ţară, făptuitorul fu judecat şi osândit la moarte.

Intr'o dimineaţă, când soarele învăpăiat părăsise de mult orizontul şi se ridica falnic şi plin de strălucire spre mijlocul bolţei senine a cerului albastru, valuri de lume se îngrămădeau în jurul locului de osândă din piaţa oraşului. La o mică depărtare de maşina ucigaşă a osândiţilor la moarte, stătea o femeie, pe al cărei chip oricine putea ceti furtuna dureroasă ce-i învolbura sufletul.

Deodată, prin mulţimea înghesuită, se deschise o cărare, prin care păşeau spre locul execuţiei doi domni îmbrăcaţi într'un negru sărbătoresc; în urma lor: osânditul între doi ostaşi cu baionetele puse la armă, şi un preot. Mulţimea amuţi.

Ajungând la masa de lângă spânzurătoare, cei doi domni îşi descoperiră capetele. Unul din ei, în mijlocul unei tăceri de mormânt, citeşte cu glas puternic vina osânditului şi vesteşte mulţimii pedeapsa orânduită. După aceea cei doi soldaţi îşi scot baionetele; osânditul se apropie de preot şi îi mărturisi în taină tot ce avea pe suflet, apoi fu împărtăşit.

Nu spre ştreangul ucigaş porni în cele din urmă cel osândit; ci, oprindu-se pe loc, rugă pe cei însărcinaţi cu executarea lui să-i mai îngăduiască încă vreo

 Numai o singură iubire e curată, e sinceră — e iubirea mamei pentru copilul ei.

câteva clipe. In acest răstimp, el zărise pe mama sa în mulţime şi apropiindu-se de ea, îi zise: „Vino mamă să ne mai privim odată faţă în faţă, acum, pentru ultima dată pe acest pământ! Fă-mi, te rog, cel din urmă bine: Lasă-mă să-ţi sărut limba ta, de mamă a mea!"

Induioşată de această rugăminte, mama se apropie, deschise gura, şi printre dinţii rânduiţi ca două şiraguri de mărgele albe, îi întinse limba. Mulţimea privea cu uimire şi duioşie tainică la această faptă.

Dar când tânărul fiu, cu buzele-i tremurând de fiorul morţii, atinse vârful limbii mamei sale, îşi desfăcu fălcile cu o repeziciune fulgerătoare, şi apucă cu dinţii un crâmpei din limba mamei sale.

Un ţipăt prelung şi ascuţit, şi un răcnet, ca ieşit din gura desnădejdiei dar şi a răsbunării, se auziră deodată.

Incremenită de groază, mulţimea vedea — deoparte — pe o mamă, în gura

MAMA

Mama pentru al ei copil are scumpe
desmierdări,
Are inimă cu ochi; are ochi cu sărutări.
Plânsul lui e plânsul ei; orice-l doare,
pe ea doare;
Ea trăeşte pentru el, când el moare
şi ea moare . . .

căreia gâlgâia sângele, ce-i ţâşnea din limba mai mult ruptă decât tăiată de dinţii fiului, şi care, de durerea sluţirii şi de spaima propriului ei sânge, ce-i păta faţa şi îmbrăcămintea, căzu la pământ ca de o izbitură de trăznet; — de altă parte, — aceeaşi mulţime vedea pe un tânăr, care, gândindu-se la sfârşitul său înfiorător, nu mai găsea cuvânt de nicio înfricoşare acum.

Clătinându-se între vieaţă şi moarte, el apucă repede între degete bucata de carne din gură, şi arătând-o celor de faţă, zise: „Mânuită de o minte sluţită, această bucată de carne mi-a năucit mintea până într'atât, că acum trebue să-mi sfârşesc vieaţa într'un chip mai josnic decât o fiară sălbatică. Aş fi putut avea un alt sfârşit, mai vrednic de numele de om, dacă n'aş fi fost rânduit să mă nasc, să cresc şi să trăiesc sub suflul vorbelor deşuchiate şi pildelor rele, pe cari mi le-a picurat în suflet acest crâmpeiu de limbă otrăvită. Luaţi seama! O limbă, şi mai ales o limbă de mamă, poartă sau înălţare şi cinste, sau înjosire şi prăpăd ruşinos, pentru un om şi pentru un popor! . . ."

Rostind aceste cuvinte, asvârli la pământ cu tot dispreţul bucăţica din limba mamei sale, şi întorcându-se către oamenii stăpânirii, zise: „Acum, facă-se cu mine ce este de făcut! . . ."

Pr. Const. N. Găiculescu.

Din broşura „Mama".

Mama

Gheorghe Coşbuc.

In vaduri ape repezi curg
Şi vuet dau în cale,
Iar plopi 'n umedul amurg,
Doinesc eterna jale.
Pe malul apei se'mpletesc
Cărări ce duc la moară.
Acolo, mamă, te zăresc
Pe tine'ntr'o căscioară.

Tu torci. Pe vatra veche ard,
Pocnind din vreme'n vreme,
Trei vreascuri rupte dintr'un gard,
Iar flacăra lor geme:
Clipeşte-abia din când în când,
Cu stingerea'n bătaie,
Lumini cu umbre-amestecând
Prin colţuri de odaie.

Cu tine două fete stau
Şi torc în rând cu tine;
Sunt încă mici şi tată n'au
Şi George nu mai vine.
Un basm cu pajuri şi cu smei
incepe-acum o fată;
Tu taci ş'asculţi povestea ei
Şi stai îngândurată.

Şi firul tău se rupe des,
Căci gânduri te frământă,
Spui şoapte fără de'nţeles
Şi ochii tăi stau ţintă.
Scapi fusul jos; nimic nu zici
Când fusul se desfiră. . .
Te uiţi la el şi nu-l ridici,
Şi fetele se miră.

O, nu! Nu-i drept să te'ndoieşti!
La geam tu sari deodată,
Prin noapte-afară lung priveşti . . . .
„Ce vezi?" întreab'o fată.
„Nimic . . . . Mi s'a părut aşa!"
Şi jalea te răpune,
Şi fiecare vorb'a ta
E plâns de'ngropăciune.

din *„Fire de Tort"*.

Intr'un târziu, neridicând
De jos a ta privire:
„Eu simt că voiu muri'n curând,
„Că nu-mi mai sunt în fire . . . .
„Mai ştiu şi eu la ce gândeam?
„Aveţi şi voi un frate . . .
„Mi s'a părut c'aud la geam
„Cu degetul cum bate.

„Dar n'a fost el! . . . . Să-l văd venind! . .
„Aş mai trăi o viaţă.
„E dus şi voiu muri dorind,
„Să-l văd odată'n faţă.
„Aşa vrea poate Dumnezeu,
„Aşa mi-e datul sorţii,
„Să n'am eu pe băiatul meu
„La cap în ceasul morţii!"

Afară-i vânt şi e'nnorat
Şi noaptea e târzie;
Copilele ţi s'au culcat. —
Tu, inimă pustie,
Stai tot la vatră, 'ncet plângând:
E dus şi nu mai vine!
Şi-adormi târziu, cu mine'n gând,
Ca să visezi de mine!

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 3/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E." Bucureşti 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

O adevărată mamă presimte şi-şi vede copilul dela un pol la altul al pământului

Ce spun diferiți oameni mari despre mama

O mamă are totdeauna dreptate. Ea a suferit prea mult pentru voi. Ca nimeni altul v'a iubit şi vă iubeşte mai mult, ca nimeni altul, aşa că nimeni altul nu vă vrea mai mult bine ca mama voastră.

Sudermann

Inima de mamă e singurul loc din lume unde vă puteţi refugia — chiar când părul vă e cărunt. Ferice de aceia cărora le trăieşte mama!

Adalbert Stift

Numele mamei e sfinţit în ceruri ca şi pe pământ, în toate sferile, ca şi în toate timpurile, dela începutul lumii până în vecii vecilor.

Bugomil Goltz

Mama, care personal se ocupă de creşterea copiilor ei, este educatoarea cea mai preţioasă, cea mai sfântă din lume.

Pestalozzi

Oricât de mult e de atunci, mereu zăresc în amintirea mea profilul pur, ochii atenţi, zâmbetul divin al mamei mele. Toate bucuriile ca şi toate durerile mele din copilărie sunt legate de această imagină scumpă. Când scumpa mea mamă a murit, eu eram încă prea tânăr.

Luat de vârtejul vieţii, absorbit de lucrările vârstei, credeam că se va şterge din minte amintirea ei. Dar la fiecare pas, la fiecare etapă a vieţii mele, ori când vreo gravă încercare mă loveşte mereu, apare blânda privire a mamei, mă scaldă în lumina ei, mă linişteşte şi îmi redă speranţa .... Am sensaţia că mama este lângă mine.

Adolphe Brisson

Dacă totdeauna am unit slăvirea ştiinţei cu slăvirea patriei, o datoresc sentimentelor sădite de tine, scumpă mamă.

Pasteur

Omul moral este format aproape la vârsta de zece ani; dacă formarea aceasta n'a avut loc în braţele şi pe genunchii mamei, va fi cea mai mare nenorocire.

J. de Maistre

O mamă nu-şi iubeşte copilul pentrucă e frumos sau urît, cuminte sau prost, că îi seamănă sau nu, că are gusturile ei sau nu. Ea îl iubeşte pentrucă nu poate altfel. Il iubeşte pentrucă e mama şi el e copilul ei.

Gustave Droz

Moravurile, prejudecăţile, virtuţile unui popor, atârnă de educaţia, de mentalitatea, de moralitatea mamelor. Viitorul popoarelor depinde de mame.

Aimé Martin

Există un Dumnezeu în cer, şi lumina şi slava dela tronul Său planează asupra mamei credincioase când ea încearcă să dea educaţie copiilor săi să se împotrivească influenţei celui rău. Nicio altă lucrare nu este aşa de importantă ca a ei. Ea nu are de pictat un chip frumos pe pânză, ca un artist, nici să-l cioplească din marmoră, ca un sculptor, Ea nu are de îmbrăcat în cuvinte pline de putere o idee aleasă, ca un scriitor, nici să exprime un simţământ frumos în melodie, ca un muzicant. Chemarea ei este de a desvolta în om asemănarea divină, cu ajutorul lui Dumnezeu.

E. G. White

Edit. şi Tip. „C. E." Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116

Biblioteca Universităţii Iaşi

Paner de argint

Se povesteşte că la Paris, o sărmană femeie oarbă, a dat la o colectă, cu ocazia unei adunări misionare, suma de 27 de franci.

— Tu nu eşti în stare să dai atât de mult, îi zise cineva de alături.

— Ba sunt, domnule, răspunse ea.

Trebuind să dea unele lămuriri, ea zise:

— După cum vezi, sunt oarbă. Eu m'am dus la tovarăşele mele de lucru şi le-am întrebat cât cheltue pe an pentru a cumpăra gaz de lampă, când nu mai pot lucra la lumina zilei. Mi s'a răspuns că cheltue vreo 27 de franci. Astfel, continuă sărmana femeie, m'am gândit că aş putea să economisesc suma aceasta în timpul unui an, pentrucă eu n'am nevoie de lampă, şi s'o dau pentru răspândirea luminii Evangheliei în ţările întunecate de păgânism.

***

Franz Liszt, celebrul pianist şi compozitor, creatorul poemei simfonice, conducea într'o zi *Cantata* sa la Bonn, cu prilejul desvelirii monumentului lui Beethoven. Executanţii şi ascultătorii, plictisiţi de atâta muzică şi banchete cari nu mai contenise de trei zile, nu mai manifestau niciun entuziasm: primii cântase fără vieaţă şi fără suflet, iar cei din urmă erau pe jumătate adormiţi. Ultimele tonuri aveau să cadă într'o linişte apăsătoare. Oare Liszt avea să sufere o înfrângere?

In momentul acesta, regele, care fusese aşteptat ceasuri de-a-rândul, îşi făcu apariţia. Auditoriul se trezi din amorţeala sa. Liszt, cu mult sânge rece, lovi în pupitrul său, şi reluă *Cantata* pentru a doua oară. Dar pe cât de ştearsă fusese de prima dată, pe atât de strălucitoare fu de data aceasta: toţi muzicanţii ţineau să-şi arate talentele lor în faţa regelui. Insuşi auditoriul se regăsi, şi execuţia, admirabilă prin putere şi vioiciune, descoperi o operă nouă, cu însuşiri deosebite şi cu inovaţiuni îndrăzneţe şi sublime. Prezenţa regelui fusese deajuns.

Prezenţa în noi a Regelui cerului, Isus Hristos, este de asemenea deajuns ca să ne trezească din somn, din nepăsare şi din moarte. Ea pune în noi o vieaţă nouă, bine condusă, ne face să preţuim toate bogăţiile pe cari El ni le-a presărat în cale, şi ne îndeamnă la o activitate binefăcătoare în folosul aproapelui nostru.

Socrate, ilustrul filosof grec, cugeta într'o zi la o problemă delicată, când deodată fu întrerupt de un om care părea foarte neliniştit:

— Am să-ţi povestec ceva despre prietenul d-tale.

— Stai, îl întrerupse filosoful. Mai întâi, ai trecut tu cele ce vrei să-mi povesteşti prin cele trei strecurători?

— Cele trei strecurători? răspunse celalt mirat. Ce vrei să spui cu asta?

— Iată. Caută în primul rând să ştii dacă lucrul este *adevărat;* aceasta este prima strecurătoare.

— Dacă este adevărat? O, de asta nici nu mă îndoiesc, pentrucă mi-a povestit cineva!

— Asta nu poate să constitue o dovadă. Să presupunem totuşi că lucrul acela ar fi adevărat. Apoi să-ţi pui întrebarea: este *bun* să-l povestesc? Aceasta ar fi a doua strecurătoare.

— *Bun?!* Dar la asta nu m'am gândit. De fapt, v'aş putea mărturisi că dimpotrivă, n'ar fi.

— Am bănuit de mai înainte, zise grav filosoful. Ei bine, să admitem că ar fi bun de povestit lucrul acela numai din dorinţa curată de a informa pe cineva: este totuşi *de folos* ca să ştiu şi eu?

— De folos? Nu! dar.....

— N'adăuga niciun cuvânt. Acum ştiu sigur că ceea ce ai să-mi spui nu este adevărat, că nu este bun ca să mi-l povesteşti şi nici de folos ca să-l ştiu. De altfel, nu sunt deloc curios ca să ştiu, dacă vrei să mă crezi. Hai să vorbim de altceva!

***

— Religia este bună numai pentru femei şi copii, striga un tânăr liber cugetător, răsucindu-şi o ţigară. Intraţi într'o biserică şi o să vedeţi acolo o proporţie de cinci femei şi un bărbat!

— E-adevărat, răspunse o doamnă în vârstă; dar duceţi-vă la urmă şi vizitaţi o închisoare şi o să găsiţi acolo o proporţie de o sută de bărbaţi şi o singură femeie!

Argumentul rămase fără răspuns.

***

Evlaviosul ministru prusian, von Pfeil, mort în 1874, avea obiceiul ca în fiece zi să petreacă o oră singur cu Dumnezeu, rugându-se şi cetind din cuvântul Său. El poruncise categoric servitorului său de a nu lăsa pe nimeni să intre la el în aceste clipe, oricine ar fi fost. Intr'o zi, regele Frederic II vroi să intre la ministrul său. Servitorul, foarte încurcat, căutând ca să nu calce nici ordinul stăpânului său, dar nici să facă pe rege să aştepte, îi explică obiceiul ministrului. După aceasta, Frederic răspunse:

— Voiu aştepta.

Câteva minute mai târziu, Pfeil apăru:

— Să mă ierte majestatea voastră!, zise el suveranului liber-cugetător, eu am stat de vorbă cu Regele regilor!

Numai cei nebuni spun că sunt totdeauna drepţi